

บทบาทของเพศ บทบาททางเพศ และความเป็นปัจเจกนิยม-คตินิยมหมู่
ต่อการเสียใจภายหลัง และเป้าหมายการควบคุม

นางสาวสินีรัตน์ โชติญาณนท์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2550

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE ROLES OF SEX, GENDER-ROLE, AND DEGREES OF
INDIVIDUALISM-COLLECTIVISM IN REGRET AND REGULATORY FOCUS

Miss Sineerut Chotiyannont

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Social Psychology
Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2007

Copyright of Chulalongkorn University

สินีรัตน์ โชติญาณนนท์ : บทบาทของเพศ บทบาททางเพศ และความเป็นปัจเจกนิยม-คตินิยมหมู่ต่อการเสียใจภายหลัง และเป้าหมายการควบคุม (THE ROLES OF SEX, GENDER-ROLE, AND DEGREES OF INDIVIDUALISM-COLLECTIVISM IN REGRET AND REGULATORY FOCUS) อ. ที่ปรึกษา : อ. จรุงกุล นูรพงศ์, 197 หน้า.

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ บทบาททางเพศ และลักษณะปัจเจกนิยม (HI) – ลักษณะคตินิยมหมู่ (HC) ที่มีต่อการเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุม โดยศึกษาในบริบทต่างๆ 4 บริบท ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 384 คน ถูกสุ่มให้อ่านเรื่องสั้นคนละ 1 แบบจากจำนวนทั้งหมด 16 แบบ พร้อมทั้งจินตนาการเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังและตอบคำถาม และทำมาตรวัดการใช้เป้าหมายการควบคุม

ผลการวิจัยพบว่า

1. HI มีการเสียใจภายหลังไม่แตกต่างจาก HC แต่ HI มีการเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ($p < .05$) นอกจากนี้ HC ยังมีการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกันมากกว่า HI ($p < .001$)
2. ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายเสียใจภายหลังจากการกระทำมากกว่าไม่กระทำ ($p < .001$) ในขณะที่ผู้หญิงเสียใจภายหลังไม่แตกต่างกัน
3. ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่ากระทำในบริบทของการศึกษา และความสัมพันธ์กับเพื่อน ส่วนในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน
4. ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก HM เสียใจภายหลังจากการกระทำมากกว่าไม่กระทำ ($p < .01$) ในขณะที่ HF เสียใจจากการกระทำและไม่กระทำไม่แตกต่างกัน
5. ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าป้องกัน ($p < .001$) ในขณะที่ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมไม่แตกต่างกัน
6. ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านการศึกษา และใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมากกว่าผู้ชาย ($p < .05$ และ $p < .001$ ตามลำดับ)
7. ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก HM ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าป้องกัน ($p < .001$) ในขณะที่ HF ใช้เป้าหมายการควบคุมไม่แตกต่างกัน และใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่า HM ($p < .001$)
8. HF ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านการศึกษา และความสัมพันธ์กับเพื่อน รวมทั้งใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิด ในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมากกว่า HM ($p < .05$, $p < .01$, $p < .01$, $p < .05$ ตามลำดับ)

สาขาวิชา.....จิตวิทยาสังคม.....

ปีการศึกษา.....2550.....

ลายมือชื่อนิสิต.....สินีรัตน์ โชติญาณนนท์.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....จรุงกุล นูรพงศ์.....

4878127938 : MAJOR SOCIAL PSYCHOLOGY

KEY WORD: GENDER-ROLE / INDIVIDUALISM-COLLECTIVISM / REGRET / REGULATORY FOCUS

SINEERUT CHOTIYANNONT: THE ROLES OF SEX, GENDER-ROLE, AND DEGREES OF INDIVIDUALISM-COLLECTIVISM IN REGRET AND REGULATORY FOCUS. THESIS ADVISOR: PROF. JARUNGKUL BURAPAVONG, 197 pp.

The purposes of this research were to examine the roles of sex, gender-role, and degrees of Individualism-Collectivism in regret and regulatory focus regarding 4 domains of life: romantic relationship, relationship with friend, family relationship, and education. Participants were 384 Chulalongkorn University undergraduate students who were randomly assigned to reading one of the 16 types of scenarios and then asked to indicate their choice of imagined regret as well as respond to the regulatory focus scale.

The results are as follow:

1. There is no significant difference in regret between highly individualistic and highly collectivistic individuals (HI and HC respectively). However, HI regret inaction more than action in romantic relationship, relationship with friend, and family relationship ($p < .05$). Moreover, HC endorse prevention focus more than HI ($p < .001$).
2. In romantic relationship, men emphasize inaction over action regrets ($p < .001$) whereas women report similar frequency of inaction and action regrets.
3. Both men and women regret inaction more than action in domains of education and relationship with friend. In family relationship, there is no significant difference between the frequency of inaction and action regrets responded by either men or women.
4. In romantic relationship, highly masculine individuals (HM) emphasize inaction over action regret ($p < .01$) whereas highly feminine individuals (HF) report similar frequency of inaction and action regrets.
5. In romantic relationship, men user promotion focus over prevention focus ($p < .001$) whereas women prefer promotion and prevention focuses with similar frequency.
6. Women use prevention focus in education and promotion focus in family relationship more than men ($p < .05$ and $p < .001$ respectively).
7. In romantic relationship, HM user promotion focus more than prevention focus ($p < .001$) whereas HF prefer promotion and prevention focuses with similar frequency as well as preferring prevention focus more than HM ($p < .001$).
8. HF emphasize prevention focus in education and relationship with friends together with both promotion and prevention focuses in family relationship more than HM ($p < .05$, $p < .01$, $p < .01$, $p < .05$ respectively).

Field of study.....Social Psychology....

Academic year.....2007.....

Student's signature.....Sineerut Chotiyannont

Advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์จรุงกุล บุรพวงค์ อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาในการให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ ให้คำชี้แนะ ตลอดจนแก้ไขข้อผิดพลาด ต่างๆ ในวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งกับความเอาใจใส่ รวมถึงกำลังใจที่ได้รับจากอาจารย์ และขอ กราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. ธีระพร อุวรรณโณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี อาจารย์ ดร. อภิชนา ไชยวุฒิกรณวานิช และอาจารย์ทิพย์นภา หวนสุริยา คณาจารย์สาขาจิตวิทยาสังคม ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันมีค่ายิ่งแก่ผู้วิจัย และกรุณา ถ่ายทอดความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต รวมถึงให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล และ คอยได้ถามความคืบหน้าของวิทยานิพนธ์เสมอ ทำให้ผู้วิจัยรู้สึกตื่นตัวตลอดเวลา

นอกจากนี้ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. นงลักษณ์ วิรัชชัย อาจารย์ผู้สอน วิชาสถิติที่ได้กรุณาถ่ายทอดวิชาการอันเป็นประโยชน์และรองศาสตราจารย์มัทยา จิตติรัตน์ ที่ให้ความ อนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล และอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

สำหรับเพื่อนร่วมรุ่นที่แสนดีทุกคน ที่ร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมกันฝ่าฟันอุปสรรค คอยช่วยเหลือ คอยให้กำลังใจอยู่เสมอและเป็นທີ່ปรึกษาปัญหาต่างๆ ในทุกเรื่อง ผู้วิจัยรู้สึกขอบคุณสำหรับมิตรภาพ ดีๆ ความรัก และความมีน้ำใจที่มีให้กันตลอดมา นอกจากนี้ ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่คณะจิตวิทยาทุก ท่านที่คอยให้ความช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาที่ศึกษา

ขอขอบคุณเหล่าเพื่อนและคนรู้จักที่น่ารัก สำหรับเรื่องราวและประสบการณ์มากมายที่ ถ่ายทอดเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยนำมาใช้ในการสร้างเครื่องมือ คอยกระตุ้นเมื่อรู้สึกท้อแท้ รวมถึงแนะ ทางออกดี ๆ เมื่อผู้วิจัยประสบกับปัญหา และขอขอบคุณน้อง ๆ นิสิตปริญญาตรีที่น่ารักทุกคนที่กรุณา สละเวลามาเป็นกลุ่มตัวอย่างให้

ขอบคุณทุกคนในครอบครัวขนาดใหญ่ที่คอยให้ความช่วยเหลือ โดยเฉพาะน้องสาวทั้ง 2 คนที่ คอยกระตุ้น คอยผลักดันและคอยเตือนให้ทำวิทยานิพนธ์ทุกครั้งที่เห็นหน้าพี่สาวคนนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบุคคลอีก 2 ท่าน ที่คอยสนับสนุน ดูแลเอาใจใส่ห่วงใยใน สุขภาพ คอยอยู่เคียงข้างและเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยตลอดมา ความสำเร็จในวันนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้ คุณพ่อคุณแม่ บุคคลที่สำคัญที่สุดในชีวิต

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย.....	1
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	42
ขอบเขตการวิจัย.....	42
สมมติฐานการวิจัย.....	43
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	47
ตัวแปรในการวิจัย.....	48
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	49
บทที่ 2 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	50
กลุ่มตัวอย่าง.....	50
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	50
วิธีดำเนินการวิจัย.....	64
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย.....	110
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	121

	หน้า
รายการอ้างอิง.....	131
ภาคผนวก.....	138
ภาคผนวก ก.....	139
ภาคผนวก ข.....	142
ภาคผนวก ค.....	146
ภาคผนวก ง.....	148
ภาคผนวก จ.....	152
ภาคผนวก ฉ.....	173
ภาคผนวก ช.....	176
ภาคผนวก ซ.....	193
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	197

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	เปรียบเทียบการเสียใจภายหลังระหว่างกลุ่มตัวอย่างบุคคลทั่วไปและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา (Roese & Summerville, 2005)..... 11
2	การจัดลำดับการเสียใจในกลุ่มที่มีโอกาสเลือกสูง (Roese & Summerville, 2005)..... 12
3	การจัดลำดับการเสียใจในกลุ่มที่มีโอกาสเลือกต่ำ (Roese & Summerville, 2005)..... 12
4	การแปลผลคะแนนบทบาททางเพศโดยการแบ่งกลุ่มจากค่ามัธยฐาน (Median Split) ของ Spence และ Helmreich (1978 อ้างถึงใน Kaplan & Sedney, 1980)..... 31
5	สรุปผลที่ตามมาทางจิตวิทยาของความเป็นปัจเจกนิยม-คตินิยม (ดัดแปลงจาก Oyserman, Coon, & Kemmelmeie, 2002) 35
6	ค่าอัลฟาของมาตรวัดลักษณะความเป็นปัจเจกนิยม และคตินิยม 54
7	จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างแบบสำรวจบทบาททางเพศ..... 56
8	ค่าเฉลี่ยและค่าที่ ของมาตรวัดความเป็นชาย มาตรวัดความเป็นหญิง และมาตรวัดที่เป็นกลางจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง..... 59
9	ค่าเฉลี่ยและค่าที่ จากการประเมินความพึงปรารถนาของสังคมที่มีต่อมาตรวัดความเป็นชาย และมาตรวัดความเป็นหญิง จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง..... 59
10	ค่าอัลฟาของมาตรวัดลักษณะความเป็นชาย และมาตรวัดลักษณะความเป็นหญิง..... 61
11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ คณะและชั้นปีที่ศึกษา..... 71
12	จำนวนตัวอย่าง คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามลักษณะบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคตินิยม..... 72
13	จำนวนตัวอย่าง คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามลักษณะบทบาททางเพศ..... 73

14	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเสียใจภายหลังระหว่างผู้ที่มีลักษณะ ปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก.....	74
15	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเสียใจภายหลังระหว่างผู้ที่มีลักษณะ ปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงในด้านของการศึกษา.....	75
16	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเสียใจภายหลังระหว่างผู้ที่มีลักษณะ ปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงในด้านของความสัมพันธ์ ภายในครอบครัว.....	76
17	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเสียใจภายหลังระหว่างผู้ที่มีลักษณะ ปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงในด้านของความสัมพันธ์กับเพื่อน.....	77
18	ตารางแสดงรายคู่ของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับการเสียใจภายหลังใน ด้านความสัมพันธ์แบบคู่รักด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	78
19	ตารางแสดงรายคู่ของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับการเสียใจภายหลังใน ด้านการศึกษาด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	78
20	ตารางแสดงรายคู่ของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับการเสียใจภายหลังใน ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	79
21	ตารางแสดงรายคู่ของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับการเสียใจภายหลังใน ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	79
22	ตารางแสดงรายคู่ของเพศชายกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์ แบบคู่รักด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	80
23	ตารางแสดงรายคู่ของเพศหญิงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์ แบบคู่รักด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	80
24	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเสียใจภายหลังระหว่างผู้ชายและ ผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก.....	81
25	ตารางแสดงรายคู่ของเพศชายกับการเสียใจภายหลังในด้านการศึกษาด้วย การทดสอบไค-สแควร์.....	82

ตารางที่	หน้า
26 ตารางแสดงรายคู่ของเพศหญิงกับการเสียใจภายหลังในด้านการศึกษาด้วย การทดสอบไค-สแควร์.....	82
27 ตารางแสดงรายคู่ของเพศชายกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์ ภายในครอบครัวด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	83
28 ตารางแสดงรายคู่ของเพศหญิงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์ ภายในครอบครัวด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	83
29 ตารางแสดงรายคู่ของเพศชายกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์ กับเพื่อนด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	84
30 ตารางแสดงรายคู่ของเพศหญิงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์ กับเพื่อนด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	84
31 ตารางแสดงรายคู่ของผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงกับการเสียใจภายหลัง ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รักด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	85
32 ตารางแสดงรายคู่ของผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงกับการเสียใจภายหลัง ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รักด้วยการทดสอบไค-สแควร์.....	85
33 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนการใช้ เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับ ผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูง.....	86
34 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนการใช้ เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับ ผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูง.....	87
35 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้ เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุม แบบป้องกันของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง.....	87
36 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้ เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุม แบบป้องกันของผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูง.....	88

ตารางที่	หน้า
37 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้ เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุม แบบป้องกันของผู้ชายในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก.....	89
38 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้ เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุม แบบป้องกันของผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก.....	90
39 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้ เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความ สัมพันธ์แบบคู่รัก.....	90
40 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้ เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความ สัมพันธ์แบบคู่รัก.....	91
41 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมาย การควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านการศึกษา.....	92
42 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมาย การควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านการศึกษา.....	93
43 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมาย การควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์ ภายในครอบครัว.....	93
44 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมาย การควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์ ภายในครอบครัว.....	94
45 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมาย การควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน.....	94
46 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมาย การควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน.....	95

47	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันของผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง.....	96
48	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันของผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง.....	97
49	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านความสัมพันธ์แบบคูรัก.....	97
50	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านการศึกษา.....	99
51	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านการศึกษา.....	99
52	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว.....	100
53	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว.....	100
54	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน.....	101

ตารางที่	หน้า
55 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน.....	101
56 ตารางเปรียบเทียบการใช้เป้าหมายการควบคุมในบริบทความสัมพันธ์แบบคู่รัก การศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อนระหว่างเพศและบทบาททางเพศ.....	103
57 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมกับค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดความเป็นชาย ($N = 384$).....	104
58 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมกับค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดความเป็นหญิง ($N = 384$).....	104
59 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบคตินวมหมู่กับค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดความเป็นหญิง ($N = 384$).....	104
60 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบคตินวมหมู่กับค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดความเป็นชาย ($N = 384$).....	105
61 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตระหว่างคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคตินวมหมู่ของผู้ชายและผู้หญิง.....	105
62 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	106

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1	แผนผังสรุปการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม (Higgins, 1998)..... 19
2	แผนผังสรุปการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน (Higgins, 1998)..... 19
3	แสดงรูปแบบของมาตรวัดบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม (Kaplan & Sedney, 1980)..... 28
4	แสดงรูปแบบของมาตรวัดบทบาททางเพศแบบใหม่ (Kaplan & Sedney, 1980)..... 29
5	แผนภาพการสุ่มเรื่องสั้นที่ไว้วัดการเสียใจภายหลัง..... 65
6	กราฟแท่งแสดงค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายควบคุมของ ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีลักษณะคตริรวมหมู่สูง..... 88
7	กราฟแท่งแสดงค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายควบคุม เปรียบเทียบระหว่างผู้ชายและผู้หญิง..... 91
8	กราฟแท่งแสดง ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายควบคุม ในบริบทของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์ กับเพื่อนเปรียบเทียบระหว่างผู้ชายและผู้หญิง..... 95
9	กราฟแท่งแสดงค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายควบคุม เปรียบเทียบระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความ เป็นหญิงสูง..... 98
10	กราฟแท่งแสดงค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายควบคุม ในบริบทของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์ กับเพื่อนเปรียบเทียบระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะ ความเป็นหญิงสูง..... 102

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในนิทานเรื่องสโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด แม่สโนว์ไวท์จะสามารถหนีรอดจากแม่มดในคราบราชินีซึ่งเป็นแม่เลี้ยงมาได้ แต่แล้วก็ต้องมาสิ้นชีวิตอย่างง่าย ๆ เมื่อแม่มดปลอมตัวเป็นยายแก่มาพร้อมตะกร้าแอปเปิ้ลสีแดงสดสวย...

ถ้าเพียงแต่...สโนว์ไวท์ปฏิเสธแอปเปิ้ลอาบยาพิษผลนั้น...

ในตำนานกรีกโบราณ การที่ อีรอสเทพแห่งความรัก หนีจากนางไซคีไป เกิดขึ้นเพราะนางละเมิดสัญญาที่ตกลงกับคิวปิดไว้ว่าจะไม่ถามชื่อหรือจุดคอมไพล์ระหว่างที่อยู่ร่วมกันเป็นอันขาด แต่แล้วด้วยคำยุยงของพี่สาว ทำให้ไซคีระแวงและเกิดความอยากรู้อยากเห็นว่าจริงแล้วสามีของนางมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร จนต้องละเมิดคำสัญญา...

ถ้าเพียงแต่...ไซคีไม่หลงเชื่อพี่สาวและละเมิดคำสัญญา...

ในคัมภีร์ทางศาสนาของฝั่งตะวันตก อีฟละเมิดกฎสวรรค์ โดยการเด็ดผลแอปเปิ้ลต้องห้ามมากิน จนตนเองต้องถูกเนรเทศออกจากสวนอีเดน

ถ้าเพียงแต่...อีฟไม่ซุกซนเด็ดผลแอปเปิ้ลมากิน...

หลายครั้งในชีวิต ที่เรามักจะถามตัวเองถึงสถานการณ์และการตัดสินใจโดยไม่ได้คิดถึง แม้แต่น้อยว่าผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไร หลายครั้งหลังจากนั้น เมื่อเหตุการณ์ไม่ได้เป็นไปในทางที่เราปรารถนา จึงได้หวนกลับมาคิดทบทวนอีกครั้ง ประโยคจึงเริ่มต้นด้วยคำว่า "ถ้าเพียงแต่..."

ในช่วงชีวิตของคนเรา ต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ และผู้คนมากมาย ตั้งแต่เด็กจนโต ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา ความรัก หน้าทีการงาน ครอบครัว เพื่อน เป็นต้น ซึ่งในบางครั้ง การ

ประสบกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้จำเป็นต้องใช้การตัดสินใจ เลือกทางใดทางหนึ่งเพื่อให้เหตุการณ์ดำเนินต่อไป

จากประสบการณ์ที่ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์จากชีวิตจริง ซึ่งเราอาจจะพบกับความผิดหวังและความสมหวังปะปนกันไป หรือจากการฟังข่าวสารที่เราอาจได้รับทราบถึงความผิดหวังและความสมหวังของบุคคลอื่น รวมถึงการอ่านหนังสือ ที่เรามักจะพบความผิดหวังและสมหวังจากตัวละครในหนังสือที่เราอ่าน ความผิดหวังและความสมหวังเหล่านี้เป็นผลมาจากการตัดสินใจ ซึ่งการตัดสินใจนี้ อาจจะทำให้ผลลัพธ์ที่ดีหรือไม่ดีตามมา และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นก็จะเป็นตัวกำหนด หรือเป็นสิ่งที่จะมีอิทธิพลต่อการกระทำ พฤติกรรม และการตัดสินใจต่อเรื่องนั้นๆ ต่อไปในอนาคต

การเลือกทางเดินชีวิตที่แตกต่างกันย่อมให้ผลที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นการเลือกมหาวิทยาลัย การเลือกอาชีพ หรือการเลือกคู่ครอง คนส่วนใหญ่มักจะไตร่ตรองถึงสิ่งที่เป็นไปได้จากการเลือก บางครั้งพวกเขาอาจถูกรบกวนจากความล้มเหลวที่เคยเกิดขึ้น ชนิดของความคิดนี้เรียกว่า การคิดแบบสวนทางกับความจริง (counterfactual thinking) ทำให้เกิดการเสียใจภายหลัง (regret) บางครั้งถูกนิยามว่าเป็นอารมณ์ทางลบ ซึ่งเป็นผลมาจากการคิดสวนทางกับความเป็นจริง (Roese, Pennington, Coleman, Janicki, Li, & Kenrick, 2006) การเสียใจภายหลังและการคิดแบบสวนทางกับความจริงเป็นเรื่องกว้าง เพราะมีผลกระทบถึงอารมณ์ การตัดสินใจ การควบคุมพฤติกรรม และสุขภาพจิต

Higgins (1998) กล่าวว่า สิ่งที่เราใช้ควบคุมตนเองเมื่อเผชิญหน้ากับสิ่งต่างๆ คือ เป้าหมายการควบคุม (regulatory focus) ซึ่งแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม (promotion focus) ซึ่งเน้นไปที่การปรากฏหรือไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางบวก

เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน (prevention focus) ซึ่งเน้นไปที่การปรากฏหรือไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางลบ

ในสังคมตะวันตกซึ่งเป็นสังคมแบบปัจเจกนิยม มักจะเน้นการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่สังคมตะวันออกซึ่งเป็นสังคมแบบคตริวมหมู่ มักจะเน้นการใช้การมุ่งป้องกันมากกว่าการมุ่งส่งเสริม (Lee, Aaker, & Gardner, 2000)

Roese และคณะ (2006) ได้อธิบายว่าการเสียใจภายหลังมีการเชื่อมโยงกับเป้าหมายการควบคุม นั่นคือ การเสียใจภายหลังจากสิ่งที่ได้กระทำไปแล้ว (action regret) เชื่อมโยงกับ

เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน และการเสียใจภายหลังจากสิ่งที่ไม่ได้กระทำ (inaction regret) เชื่อมโยงกับเป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม

ตามมุมมองของทฤษฎีวิวัฒนาการ ผู้ชายและผู้หญิงมีความแตกต่างกันในการดำเนินความสัมพันธ์แบบคู่รัก โดยเฉลี่ยแล้ว ผู้หญิงจะมีความรอบคอบและระมัดระวังมากกว่าผู้ชายในการเริ่มต้นและดำเนินความสัมพันธ์ ดังนั้น การเสียใจภายหลังจึงน่าจะมีผลต่อการใช้กลยุทธ์บางอย่างเพื่อดำรงความสัมพันธ์ต่อไป

นอกจากนี้ บุคลิกภาพก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสียใจภายหลังโดยในกลุ่มบุคคลที่มีความเป็นปัจเจกนิยมมักจะเสียใจภายหลัง ที่ไม่ได้ทำมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูง (Gilovich & Medvec, 1995) ซึ่งเป็นผลมาจากกระบวนการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization) และวัฒนธรรมของสังคมนั้นๆ ในสังคมตะวันตก เป็นสังคมที่เน้นการบรรลุศักยภาพแห่งตน (self-actualization) จึงมักจะมีการเสียใจจากการที่ไม่ได้ทำมากกว่า ในขณะที่สังคมตะวันออกเป็นสังคมที่เน้นการรวมกลุ่มซึ่งให้ความสำคัญกับหน้าที่และความรับผิดชอบที่มีต่อผู้อื่นจึงมักจะเสียใจกับสิ่งที่ได้ทำไปแล้วมากกว่า ดังนั้นจึงเป็นที่น่าสนใจว่าในสังคมไทยซึ่งเป็นสังคมแบบรวมกลุ่มบุคคลที่มีบุคลิกภาพที่แตกต่างกันจะมีกระบวนการคิดที่แตกต่างกันหรือไม่

ในงานวิจัยของ Roese และ Summerville (2005) จากการวิเคราะห์พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา มีการเสียใจภายหลัง 3 อันดับแรก คือ ความรัก เพื่อน และการศึกษา แต่งานวิจัยนี้ได้เพิ่มความสัมพันธ์ภายในครอบครัวขึ้นมา เนื่องจากพื้นฐานของสังคมไทยค่อนข้างจะให้ความสำคัญกับครอบครัวมาก

ดังนั้น งานวิจัยนี้ จึงมุ่งศึกษาการเสียใจภายหลังซึ่งเป็นผลมาจากการคิดแบบสวนทางกับความจริงที่นำไปสู่การเลือกใช้เป้าหมายการควบคุม ในเรื่องของความรัก เพื่อน และการศึกษา ซึ่งในงานวิจัยที่ผ่านมาของ Roese และคณะ (2006) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศที่มีต่อการเสียใจภายหลัง และการใช้เป้าหมายการควบคุม พบว่า ในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้หญิง และมีการเสียใจภายหลังต่อการไม่กระทำ (inaction) มากกว่า ในขณะที่ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ชาย และมีการเสียใจต่อสิ่งที่ได้ทำไปแล้ว (action) และไม่ได้ทำ (inaction) ไม่แตกต่างกัน ส่วนในบริบทของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังไม่แตกต่างกัน คือ มีแนวโน้มเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่ากระทำในทั้ง

ในสังคมไทยซึ่งเป็นสังคมแบบคตริรวมหมู่ บุคคลมักจะให้ความสำคัญกับการรักษาความสัมพันธ์ ประกอบกับผู้ชายและผู้หญิงน่าจะมี ความแตกต่างกันในการดำเนินความสัมพันธ์ ดังนั้นจึงน่าจะมี ความแตกต่างระหว่างเพศในการเสียใจภายหลัง และการใช้เป้าหมายการควบคุม ในความสัมพันธ์แบบคู่รัก โดยเปรียบเทียบกับการศึกษา ความสัมพันธ์กับเพื่อน และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้สนใจเกี่ยวกับบทบาททางเพศ ซึ่งอาจจะเป็นตัวแปรที่มีผลต่อพฤติกรรมและความของบุคคลด้วย โดยน่าจะมี ความแตกต่างกันระหว่างบุคคลที่มีความเป็นชายสูง และบุคคลที่มีความเป็นหญิงสูง

แนวคิดทฤษฎีที่ใช้และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเสียใจภายหลัง (Regret)

บางครั้งเมื่อต้องเผชิญหน้ากับผลลัพธ์อันเกิดจากการตัดสินใจผิดพลาด บุคคลจะโทษตนเองและคิดว่าถ้าพวกเขาทำอะไรที่แตกต่างออกไป ผลที่ออกมา ก็อาจจะเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น ความรู้สึกไม่สบายใจที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลย้อนกลับไปมองการตัดสินใจอย่างผิดพลาดที่ผ่านมาในอดีต เรียกว่า การเสียใจภายหลัง (regret) (Zeelenberg, Bos, Dijk, & Pieters, 2002)

Gilovich และ Medvec (1994) ให้คำจำกัดความของการเสียใจภายหลังว่าเป็นสิ่งใกล้ตัวที่ทุกคนต้องเผชิญ ซึ่งจากการสังเกตชีวิตประจำวันพบว่า บุคคลจะอธิบายถึงการเสียใจภายหลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดว่าเป็นผลมาจากการที่ไม่ได้กระทำ เช่น ฉันอยากตั้งใจเรียนให้มากขึ้นตอนเรียนมหาวิทยาลัย, ฉันควรมีเวลาให้ลูกมากกว่านี้ เป็นต้น และเป็นอารมณ์ทางลบที่เชื่อมโยงกับเป้าหมายของตน (self-focused) และการคิดสวนทางกับความเป็นจริง (counterfactual thinking)

Roese และ Summerville (2005) กล่าวว่าในชีวิตคนเรามากจะเต็มไปด้วยตัวเลือกต่างๆ มากมาย บางครั้งก็เลือกถูก แต่บางครั้งก็เลือกผิด และสิ่งที่เลือกผิดพลาดก็นำไปสู่การเสียใจภายหลัง คนเราอาจจะคิดว่าถ้าสามารถกลับไปแก้ไขได้ คงจะทำหรือพูดในสิ่งที่แตกต่างจากเดิม และได้ทำการวิจัยโดยเน้นไปที่ผลที่ตามมาจากการรู้สึกเสียใจภายหลัง ได้แก่ การกล่าวโทษ, ความมั่งงาย, ความระแวงสงสัย และพฤติกรรมที่จะทำต่อไป

Roese (1994) กล่าวถึง การคิดสวนทางกับความเป็นจริงเป็นความคิดรูปแบบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในอดีต และผลที่ตามมาจากการตัดสินใจนั้น เหตุการณ์ทางลบที่เกิดขึ้นในชีวิตทำ

ให้บุคคลมักจะคิดถึงประโยคที่ขึ้นต้นว่า “ถ้าเพียงแต่” ดังนั้น การคิดสวนทางกับความเป็นจริงจึงมีอิทธิพลต่อระดับของการพิจารณาและส่งผลกระทบต่อปฏิกิริยาโต้ตอบ รวมถึงการให้เหตุผล, การเชื่อมโยงกับตนเอง, ความเห็นอกเห็นใจ, การเสียใจภายหลัง และความสุข

การเสียใจภายหลังเป็นความรู้สึกที่ไม่ดี เพราะมันแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวในการกระทำของบุคคล และการโทษตนเองก็เป็นส่วนหนึ่งของการเสียใจภายหลัง (Connolly & Zeelenberg, 2002)

Gilovich และ Medvec (1995) แบ่งปัจจัยที่มีผลต่อรูปแบบของการแสดงออกของการเสียใจภายหลัง ดังนี้

1. ปัจจัยที่ลดความเจ็บปวดจากการเสียใจภายหลังในสิ่งที่กระทำไปแล้วมากกว่าลดความเจ็บปวดจากการเสียใจภายหลังในสิ่งที่ไม่ได้กระทำ

- การฟื้นฟูพฤติกรรม (*Behavioral Repair Work*) เป็นขั้นตอนในการชดเชยซึ่งนำไปสู่การแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมที่ทำให้เกิดการเสียใจภายหลัง กล่าวคือ เมื่อมีสิ่งไม่ดีเกิดขึ้น บุคคลจะพยายามเอาชนะหรือชดเชยผลลัพธ์ที่ไม่ดีเหล่านั้น เช่น เมื่อบุคคลคิดว่าเขาหรือเธอเลือกแต่งงานกับคนผิด ก็จะต้องตัดสินใจหย่า เป็นต้น ซึ่งเป็นการลดความเจ็บปวดจากการกระทำมากกว่าลดความเจ็บปวดจากการไม่กระทำ

- การฟื้นฟูจิตใจ I (*Psychological Repair Work I*) บุคคลมีหนทางหลายทางที่ใช้จัดการกับเหตุการณ์ทางลบ ซึ่งบางครั้งบุคคลมุ่งแก้ไขสิ่งที่ได้ทำไปแล้ว และเข้าสู่การทำงานของจิตใจเพื่อลดความเจ็บปวดจากเหตุการณ์ไม่ดีต่างๆ บุคคลเรียนรู้ที่จะทำสิ่งใหม่ๆ มากกว่าจะยึดติดกับของเก่า

- การฟื้นฟูจิตใจ II (*Psychological Repair Work II*) เพื่อลดความไม่คล่องจองของปัญญาที่เป็นผลมาจากการเสียใจภายหลังจากการกระทำ เช่น เราซื้อเสื้อผ้ามารูดหนึ่ง โดยที่ยังไม่ได้ลอง แล้วปรากฏว่าใส่ไม่ได้ เราก็ลดความไม่คล่องจองโดยคิดว่าในอนาคตเราอาจจะผอมลงจนใส่เสื้อผ้านี้ได้ เพื่อลดความเสียใจ

2. ปัจจัยที่เพิ่มความเจ็บปวดจากการเสียใจภายหลังของการไม่กระทำมากกว่าเพิ่มความเจ็บปวดจากการเสียใจภายหลังของสิ่งที่ได้กระทำไปแล้ว

- การไม่กระทำซึ่งอธิบายไม่ได้ I (*Inexplicable Inaction I*) มีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากมายที่เป็นผลมาจากการขาดความสามารถที่จะเอาชนะต่อความกลัวหรือข้อสงสัยที่ปรากฏอยู่ในขณะนั้น เช่น บุคคลประสบความล้มเหลวในการเปลี่ยนอาชีพเพราะไม่แน่ใจว่า

ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรต่อไป จึงไม่คิดที่จะเปลี่ยน บางครั้งบุคคลก็ไม่กล้าถามคนรักเกี่ยวกับการไปเที่ยวด้วยกัน เพราะกลัวการถูกปฏิเสธ จึงไม่ถามออกไป เป็นต้น

เมื่อเกิดภาวะที่บีบบังคับว่าจะต้องทำอะไรบางอย่างในขณะหนึ่ง บุคคลมักจะขาดความเชื่อมั่นทั้งๆที่พวกเขาอาจจะคิดไว้ก่อนแล้วว่าจะทำอย่างไร เช่น ในการสัมภาษณ์งาน เราอาจจะคิดไว้ก่อนแล้วว่าเมื่อพบคำถามแบบนี้ เราจะตอบอย่างไร แต่เมื่ออยู่ในสถานการณ์จริง เราก็อาจจะตื่นเต้นจนไม่สามารถตอบไปตามที่เราคิด ทำให้ต้องมาเสียใจภายหลังว่า ทำไมตอนนั้นเราถึงไม่ตอบออกไปแบบนี้ อาจกล่าวได้ว่า บุคคลจะเชื่อมั่นในเหตุการณ์ที่ไม่ฉุกเฉินใดๆ แต่ความเชื่อมั่นจะสั่นคลอนเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นแบบกะทันหัน

ความกลัวเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลไม่กล้าแสดงออก แต่ก็ไม่ใช่เหตุผลที่เพียงพอสำหรับความล้มเหลวในการทำบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาจะทำ พวกเขา ก็จะเกิดความเสียใจว่าตอนนี้น่าจะตัดสินใจทำ (Lecci, Okun, & Karoly, 1994) ผลก็คือ บุคคลจะกล่าวโทษตนเองว่าขี้ขลาด ขาดความมั่นใจ และเฝ้าถามตนเองว่าทำไมถึงไม่พยายามให้มากกว่านี้ ซึ่งเป็นผลให้บุคคลรู้สึกเสียใจมากขึ้น

- การไม่กระทำซึ่งอธิบายไม่ได้ II (*Inexplicable Inaction II*) เกิดเพราะปัจจัยที่จะยับยั้งหรือขัดขวางพฤติกรรมมีแนวโน้มที่จะโดดเด่นน้อยกว่าปัจจัยที่ชี้แนะพฤติกรรม จึงไม่สามารถอธิบายความล้มเหลวในพฤติกรรมได้ และความรู้สึกเสียใจภายหลังนี้จะเพิ่มขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป

Kurt Lewin (1951) อ้างถึงใน Gilovich และ Medvec, (1995) กล่าวว่า เมื่อเราพยายามชี้แนะบุคคลอื่นให้ทำบางสิ่งบางอย่าง บุคคลจะถูกชักนำให้เพิ่มแรงจูงใจในการทำสิ่งนั้น นั่นคือเราพยายามที่จะผลักดันให้บุคคลนั้นเป็นไปในทิศทางที่เราต้องการ

- อะไรที่เป็น กับ อะไรควรจะเป็น (*What Was Versus What Might Have Been*) ความแตกต่างในผลที่ตามมาของการเสียใจภายหลังจากการกระทำและเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ ซึ่งเป็นความแตกต่างของผลสะท้อนกลับที่บุคคลได้รับจากการกระทำและไม่กระทำ และความแตกต่างนี้มีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่า การเสียใจภายหลังจากการกระทำ คือ บุคคลคิดว่าสิ่งไม่ดีที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากสิ่งที่เขาได้กระทำลงไป ในทางตรงกันข้าม การเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ คือ บุคคลคิดว่าสิ่งดีๆที่เกิดขึ้นถ้าเขาได้ทำบางสิ่งบางอย่างลงไป

3. ปัจจัยที่ส่งเสริมการนำแนวคิดจากการเสียใจภายหลังที่ไม่ได้กระทำไปใช้

ผลซีการ์นิค (The Zeigarnik effect) คือ การที่คนเราจะระลึกถึงงานที่ยังไม่เรียบร้อยได้ดีกว่างานที่ทำเสร็จสิ้นไปแล้ว ดังนั้นเมื่อบุคคลไม่ได้ทำอะไร จึงนึกถึงสิ่งที่ไม่ได้กระทำนั้นได้อย่างง่ายดาย และก่อให้เกิดความรู้สึกเสียใจหรือเสียใจมากกว่า เมื่อสิ่งนั้นๆ ได้ทำเสร็จสิ้นลงไปแล้ว จากการเสียใจภายหลัง บุคคลมีแนวโน้มที่จะจัดการสิ่งต่างๆ ให้ดีขึ้น จึงมีแนวโน้มว่าบุคคลจะมีการกระตุ้นตนเองรวมถึงสร้างแรงบันดาลใจขึ้นมา เพื่อให้การเสียใจภายหลังจากความล้มเหลวสิ้นสุดลง บุคคลอาจจะให้กำลังใจตนเองในการเอาชนะความเฉื่อยชาที่นำไปสู่การไม่ลงมือทำอะไร บุคคลจะได้ประโยชน์จากการพัฒนาความหวังและความกล้าหาญที่จะฉวยโอกาสที่มีมาในขณะนั้น ซึ่งมันเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลได้รับอิทธิพลอย่างมากจากการเสียใจภายหลังที่ไม่ได้ทำ เรียกว่า อคติจากการละทิ้ง และสิ่งนี้จะทำให้บุคคลตัดสินใจกระทำต่อไปในอนาคต เมื่อเกิดเหตุการณ์เดียวกันขึ้น (Ritov & Baron, 1990, 1992; Spranca, Minsk, & Baron, 1991 อ้างถึงใน Gilovich & Medvec, 1995)

การเสียใจภายหลังกับวัฒนธรรม

บริบทของวัฒนธรรมในปัจจุบัน และประวัติศาสตร์ เป็นสิ่งหนึ่งที่ค่อนข้างจะมีอิทธิพลมากต่อการเสียใจภายหลัง ในระยะแรกๆ ที่สังคมมีการควบคุมพฤติกรรมอย่างเข้มงวดมักจะมีโอกาสในการเสียใจภายหลังน้อยกว่า เนื่องจากตัวเลือกมีน้อยและค่อนข้างแคบ แต่ปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้ได้เปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ ในสังคมสมัยนี้ บุคคลมีอิสระมากขึ้น และมีตัวเลือกต่างๆ มากมายในชีวิต ทำให้โอกาสที่จะเกิดการเสียใจภายหลังจึงมีมากขึ้นด้วย ซึ่งเชื่อมโยงกับปัญหาต่างๆ ในชีวิตอย่างไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ (Gilovich & Medvec, 1995)

เนื่องจากความเชื่อของบุคคลแต่ละคนประกอบด้วยกลไกที่มีแบบแผนแตกต่างกันหลากหลาย ในแต่ละสังคม ดังนั้นการเสียใจภายหลังจึงมีความแตกต่างกันในแต่ละวัฒนธรรม ทั้งการเสียใจภายหลังจากการกระทำ และการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ ยกตัวอย่างเช่น ในสังคมตะวันตกซึ่งมีวัฒนธรรมแบบปัจเจกบุคคลนิยม (individualism) เป็นหลัก ชาวตะวันตกมักให้ความเคารพกับการกระทำ และดูถูกการไม่กระทำ (Farley, 1986 อ้างถึงใน Gilovich & Medvec, 1995) แต่การเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำจะไม่ค่อยพบในสังคมที่มีวัฒนธรรมแบบคตินิยมหมู่ (collectivism)

บุคคลมักจะเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ ซึ่งเป็นผลมาจากความล้มเหลวของการบรรลุศักยภาพแห่งตน (self-actualization) เช่น เรียนน้อยเกินไป ไม่สามารถแสดงบทบาทของ

ความเป็นพ่อแม่ หรือลูกได้อย่างเหมาะสม ไม่สามารถพัฒนาพรสวรรค์ด้านศิลปะได้ เป็นต้น การเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำนี้มีความเด่นชัดในสังคมตะวันตก ซึ่งเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับการบรรลุศักยภาพในตน (Lasch, 1979 อ้างถึงใน Gilovich & Medvec, 1995)

บางครั้งการเสียใจภายหลังจากการกระทำก็เป็นผลมาจากการละเมิดหรือฝ่าฝืนทางศีลธรรมซึ่งก่อให้เกิดอันตรายหรือสร้างความปวดร้าวให้กับผู้อื่น เช่น การลงโทษลูกชายด้วยการตีเมื่อเขายังเป็นเด็ก การนิโทษเพื่อนลับหลัง การยกเลิกความสัมพันธ์ด้วยวิธีการที่โหดร้าย เป็นต้น ดังนั้น มันจึงเป็นไปได้ว่า การเสียใจภายหลังจากการกระทำอาจจะเด่นชัดและส่งผลกระทบต่อจิตใจมากกว่า ในวัฒนธรรมที่มีการพึ่งพาอาศัยกัน ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับหน้าที่และความรับผิดชอบที่มีต่อผู้อื่นมากกว่าการบรรลุความต้องการของตนเอง (Gilovich & Medvec, 1995)

Gilovich และ Medvec (1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังของบุคคลโดยใช้วิธีการต่างๆ ได้แก่

1. การสำรวจ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มจำนวน 60 คน มีอายุเฉลี่ย 40.3 ปี ทำการสำรวจโดยโทรศัพท์ไปสอบถาม พบว่าร้อยละ 75 ระบุว่าพวกเขาเสียใจภายหลังจากการที่ไม่ได้กระทำ แต่การเสียใจภายหลังจากการกระทำทำให้บุคคลรู้สึกเจ็บปวดมากกว่า นอกจากนี้ยังมีการทดสอบเพิ่มเติมในภายหลังจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน มีอายุเฉลี่ย 40.1 ปี พบว่ามี 21 คน หรือประมาณร้อยละ 70 รู้สึกเสียใจภายหลังจากการไม่ได้กระทำมากกว่า

2. การสัมภาษณ์ โดยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน 4 กลุ่ม 3 ใน 4 กลุ่มถูกสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า ได้แก่ กลุ่มของอาจารย์ที่เกษียณแล้วจำนวน 10 คน, กลุ่มของผู้ที่อาศัยอยู่ในสถานพยาบาลจำนวน 11 คน และ กลุ่มของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยจำนวน 40 คน มีการอัดเทปคำสัมภาษณ์ไว้ก่อนที่จะนำมาถอด ส่วนกลุ่มสุดท้ายเป็นกลุ่มวัยกลางคน ประกอบด้วย นักบวชและเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยจำนวน 16 คน เก็บข้อมูลโดยการให้ตอบแบบสอบถาม

จากการเก็บข้อมูลพบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในการรายงานการเสียใจภายหลังว่าเกิดจากการกระทำหรือไม่ได้กระทำในสิ่งที่เขาารู้สึกเสียใจมากที่สุด และบุคคลที่มีอายุมากมีแนวโน้มว่าเสียใจภายหลังในสิ่งที่ไม่ได้กระทำมากกว่าบุคคลที่มีอายุน้อย แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ในการศึกษาที่ 3 และ 4 ยังได้มีการทดสอบการเสียใจภายหลังซึ่งเกี่ยวข้องกับระยะเวลา โดยให้ผู้ร่วมการทดลองที่เป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรีอ่านเรื่องเกี่ยวกับการเสียใจภายหลัง และให้ตอบคำถาม พบว่าถ้าการตัดสินใจเลือกของตัวละครส่งผลต่อการดำเนินชีวิตในระยะสั้น ผู้ร่วมการทดลองรายงานว่า การเสียใจภายหลังจากการกระทำมีมากกว่า ในทางตรงกันข้าม ถ้าการตัดสินใจเลือกของตัวละครส่งผลต่อการดำเนินชีวิตในระยะยาว ผู้ร่วมการทดลองรายงานว่า การเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมีมากกว่า

ในการศึกษาสุดท้าย คือการศึกษาที่ 5 ได้ทดสอบการเสียใจภายหลังที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในระยะยาว โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยกลางคน จากการให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม พบว่า ในระยะสั้น ผู้ตอบแบบสอบถามเสียใจภายหลังจากการกระทำมากกว่า ในขณะที่ระยะยาว ผู้ตอบแบบสอบถามเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่า

Rajagopal, Raju, และ Unnava (2006) ทำการศึกษาพบว่า ในระยะยาวบุคคลเสียใจจากการที่ไม่ได้ทำมากกว่า แต่ในระยะสั้นไม่พบความแตกต่างระหว่างการเสียใจที่ไม่ได้ทำ กับ การเสียใจกับสิ่งที่ได้ทำไปแล้ว

งานวิจัยเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังส่วนใหญ่มุ่งไปที่ การแยกความแตกต่างระหว่างการไม่กระทำและการกระทำ, อิทธิพลที่มีต่อการคาดหมาย และการรู้สึกเสียใจภายหลังต่อการตัดสินใจ

หลักของการมีโอกาส

ความรู้สึกไม่พอใจ และความผิดหวังจะมีมากที่สุดเมื่อบุคคลมีโอกาสดำเนินการตอบสนองที่ถูกต้องอย่างชัดเจน แต่ไม่เลือกที่จะทำ

- เมื่อเราปฏิเสธโอกาสหรือเผชิญปัญหาที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ กระบวนการของความไม่คล่องจงทางปัญญา, การอธิบายด้วยเหตุผล และการอธิบายซ้ำจะถูกนำมาใช้ เพื่อทำให้การเสียใจภายหลังหมดไป หรือผ่อนคลายนลง

- การเสียใจภายหลังจะกระตุ้นการกระทำที่ถูกต้อง โดยผลักดันให้บุคคลแก้ไขการตัดสินใจ และกระทำในสิ่งที่ถูก ซึ่งบางครั้งนำไปสู่การปรับปรุงสภาพชีวิตให้ดีขึ้น (Zeelenberg, 1999) แต่บุคคลจะกระทำในสิ่งที่ถูก เมื่อพวกเขาเชื่อว่ามีความเป็นไปได้ และมีประสิทธิภาพในการศึกษาที่ 1 ของ Roese และ Summerville (2005) ได้นำงานวิจัยเกี่ยวกับการเสียใจภายหลัง 9 เรื่อง มาทำอภิวเคราะห์ (Meta-analysis) โดยมีผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด 3,041 คน และมีการ

เสียใจภายหลังทั้งหมด 4,054 แบบ จากการวิเคราะห์ สามารถแบ่งด้าน (domain) ต่างๆ ในชีวิต ออกเป็น 12 กลุ่มคือ

1. ด้านอาชีพ ได้แก่ การทำงาน การเป็นลูกจ้าง การทำมาหากิน เช่น “ถ้าเพียงแต่ฉันเป็นทันตแพทย์...”
2. ด้านการเข้ากลุ่ม ได้แก่ การเป็นอาสาสมัคร กิจกรรมทางการเมือง เช่น “ฉันควรจะรับอาสาสมัครกว่านี้”
3. ด้านการศึกษา ได้แก่ โรงเรียน การเรียน การได้เกรดดีๆ เช่น “ถ้าเพียงแต่ฉันเรียนให้หนักในมหาวิทยาลัย...”
4. ด้านพ่อแม่ ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์กับบุตรหลาน เช่น “ถ้าเพียงแต่ฉันให้เวลากับลูกๆ มากกว่านี้...”
5. ด้านครอบครัว ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่และพี่น้อง เช่น “ฉันปรารถนาจะโทรศัพท์หาแม่ให้มากขึ้น”
6. ด้านการเงิน ได้แก่ การตัดสินใจเกี่ยวกับการใช้เงิน เช่น “ฉันปรารถนาว่าฉันไม่เคยลงทุนกับสมชาย”
7. ด้านเพื่อน ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น “ฉันไม่ควรบอกสมศรีว่าเธออ้วนขึ้น”
8. ด้านสุขภาพ ได้แก่ การออกกำลังกาย การลดน้ำหนัก การหลีกเลี่ยงความเจ็บป่วย การรักษาโรค เช่น “ถ้าเพียงแต่ฉันสามารถแข่งวิ่งวดกับการลดน้ำหนัก...”
9. ด้านการใช้เวลาว่าง ได้แก่ การเล่นกีฬา การประดิษฐ์ งานอดิเรก เช่น “ฉันควรจะไปที่ยุโรปเมื่อฉันมีโอกาส”
10. ด้านความรัก ได้แก่ การแต่งงาน เพศสัมพันธ์ การนัดเที่ยว เช่น “ฉันปรารถนาจะแต่งงานกับสมศักดิ์แทนสมบูรณ์”
11. ด้านจิตวิญญาณ ได้แก่ ศาสนา ปรัชญา ความหมายของชีวิต เช่น “ฉันปรารถนาจะค้นพบสัจธรรมเมื่อยังไม่สายเกินไป”
12. ด้านตนเอง ได้แก่ การปรับปรุงตนเองในส่วนของการทำงาน กิจกรรม เจคติ พฤติกรรม เช่น “ถ้าเพียงแต่ฉันมีการควบคุมตนเองมากกว่านี้...”

และเมื่อนำด้านต่างๆ เหล่านี้ไปทำการศึกษาในห้องทดลอง โดยมีผู้ร่วมการทดลองเป็น นักศึกษาปริญญาตรีจำนวน 33 คน (ผู้หญิง 19 คน ผู้ชาย 14 คน) ได้ผลการทดสอบดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

เปรียบเทียบการเสียใจภายหลังระหว่างกลุ่มตัวอย่างบุคคลทั่วไปและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา

(Roese & Summerville, 2005)

การศึกษาที่ 1 การอภิวเคราะห์ (meta-analysis) (กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคคลทั่วไป)			การศึกษาที่ 2ก (กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา)		
ลำดับที่	ด้าน	ร้อยละ	ลำดับที่	ด้าน	ร้อยละ
1	การศึกษา	32.2	1	ความรัก	26.7
2	อาชีพ	22.3	2	เพื่อน	20.3
3	ความรัก	14.8	3	การศึกษา	16.7
4	พ่อแม่	10.2	4	การใช้เวลา ว่าง	10
5	ตนเอง	5.5	5	ตนเอง	10
6	การใช้เวลา ว่าง	2.5	6	อาชีพ	6.7
7	การเงิน	2.5	7	ครอบครัว	3.3
8	ครอบครัว	2.3	8	สุขภาพ	3.3
9	สุขภาพ	1.5	9	จิตวิญญาณ	3.3
10	เพื่อน	1.5	10	การรวมกลุ่ม	0
11	จิตวิญญาณ	1.3	11	การเงิน	0
12	การรวมกลุ่ม	0.95	12	พ่อแม่	0

ในการศึกษาผลกระทบของการรับรู้โอกาสที่มีต่อระดับความรุนแรงของการเสียใจภายหลัง มีผู้ร่วมการทดลองเป็นนักศึกษาปริญญาตรีจำนวน 121 คน เป็นหญิง 70 คน เป็นชาย 49 คน และไม่ระบุเพศ 2 คน) โดยผู้ร่วมการทดลองจะได้รับรายการเกี่ยวกับขอบเขตของชีวิตทั้ง 12 ด้าน ที่ได้จากการศึกษาที่ 1 โดยแบ่งออกเป็นเงื่อนไขที่มีโอกาสเลือกสูง และเงื่อนไขการมีโอกาสเลือกต่ำ ได้ผลการทดสอบดังตารางที่ 2 และตารางที่ 3

ตารางที่ 2

การจัดลำดับการเสียใจในกลุ่มที่มีโอกาสในการเลือกสูง (Roese & Summerville, 2005)

ลำดับที่	ด้าน	การศึกษาที่ 2ก ความถี่	การศึกษาที่ 2ข ความถี่
1	ตนเอง	10.0	28.7
2	การศึกษา	16.7	14.9
3	สุขภาพ	3.3	12.8
4	จิตวิญญาณ	3.3	10.6
5	ความรัก	26.7	7.4
6	เพื่อน	20	7.4
	ค่าเฉลี่ย	13.3	13.7

ตารางที่ 3

การจัดลำดับการเสียใจในกลุ่มที่มีโอกาสในการเลือกต่ำ (Roese & Summerville, 2005)

ลำดับที่	ด้าน	การศึกษาที่ 2ก ความถี่	การศึกษาที่ 2ข ความถี่
1	อาชีพ	6.7	21.0
2	ครอบครัว	3.3	21.0
3	การเงิน	0	16.0
4	การศึกษา	16.7	9.0
5	การรวมกลุ่ม	0	9.0
6	จิตวิญญาณ	3.3	8.0
	ค่าเฉลี่ย	5.0	14.0

ในกลุ่มที่มีโอกาสเลือกสูง เมื่อเปรียบเทียบความถี่ของการเสียใจภายหลังในการศึกษาที่ 2ก จะเห็นได้ว่าผู้ร่วมการทดลองรายงานการเสียใจภายหลังในด้านที่มีความถี่สูงของการศึกษาที่ 2ก ในขณะที่กลุ่มที่มีโอกาสเลือกต่ำ ผู้ร่วมการทดลองรายงานการเสียใจภายหลังในด้านที่มีความถี่ต่ำของการศึกษาที่ 2ก มากกว่า ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีโอกาสในการเลือกสูงแล้วเกิดการเลือกที่ผิดพลาด บุคคลจะรู้สึกเสียใจภายหลังมากกว่า

ทิศทางหน้าที่ของความคิดที่สวนทางกับความเป็นจริง (Direction of counterfactual thoughts)

- หน้าที่ในการเตรียม (preparative function) บุคคลคิดถึงทางเลือกที่ดีกว่าเดิม และทำให้มันเป็นจริง เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ทางบวกในอนาคต เช่น งานวิจัยของ Markman, Gavanski, Sherman, และ McMullen (1993) ให้ผู้ร่วมการทดลองเล่นไพ่แบล็คแจ็คกับคอมพิวเตอร์ พบว่าผู้ร่วมการทดลองในเงื่อนไขเล่นแพ้ มีการคิดสวนทางกับความเป็นจริงเพิ่มขึ้น และคาดหวังที่จะเล่นอีกครั้งมากกว่าเงื่อนไขอื่น

- หน้าที่ทางอารมณ์ (affective function) ลดการคิดสวนทางกับความเป็นจริง โดยคิดถึงทางเลือกที่แย่กว่าสิ่งที่ได้ทำไปแล้ว เพื่อให้ตนเองผ่อนคลาย และเกิดอารมณ์ทางบวกมากขึ้น เช่น บุคคลที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ มักจะลดความรู้สึกทางลบโดยคิดว่าอย่างน้อยตนก็ไม่ถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส หรือถูกฆ่าตาย

Roese (1994) ทำการวิจัยเพื่อแสดงให้เห็นถึงหน้าที่ของการคิดสวนทางกับความเป็นจริง 2 ประการ คือ

- หน้าที่ทางอารมณ์ (affective function) คือ การทำให้ตนเองรู้สึกดีขึ้น
- หน้าที่ในการเตรียม (preparative function) คือ การปรับปรุงตนเองต่อไปในอนาคต

โครงสร้างของการคิดแบบสวนทางกับความเป็นจริง (Structure of counterfactual thinking)

โครงสร้างของการคิดสวนทางกับความเป็นจริงประกอบไปด้วย

- การเพิ่ม (additive) หมายถึง การเพิ่มการกระทำเข้าไปในเหตุการณ์ เช่น ถ้าเพียงแต่ฉันถูกร่วมไปด้วย ฉันก็คงไม่เปียก

- การลบ (subtractive) หมายถึง การลบการกระทำออกจากเหตุการณ์ เช่น ถ้าเพียงแต่วันนี้ฝนไม่ตก ฉันก็คงไม่เปียก

Roese (1994) ได้ทำการวิจัยโดยในการศึกษาที่ 1 มีผู้ร่วมการทดลองเป็นนักศึกษาปริญญาตรีจำนวน 59 คน (ชาย 22 คน หญิง 37 คน) และให้ผู้ร่วมการทดลองคิดถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกทางลบ และก่อให้เกิดความผิดหวัง และควรจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดโดยตรงกับผู้ร่วมการทดลองและคนใกล้ชิดอีกอย่างน้อย 1 คน

ผลการศึกษาพบว่า มีผู้ร่วมการทดลองร้อยละ 42 รายงานเหตุการณ์สำคัญ เช่น การถูกจับกุมเนื่องจากเมาแล้วขับ การนอนใจ เป็นต้น ร้อยละ 25 รายงานเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดเพียงเล็กน้อย เช่น ความไม่เข้าใจกันระหว่างตนเอง และเพื่อน ร้อยละ 22 รายงานเหตุการณ์ที่ทำให้ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นจပ်สิ้น และ ร้อยละ 10 รายงานเกี่ยวกับความตาย

ผู้ร่วมการทดลองแสดงการคิดแบบสวนทางกับความเป็นจริงด้วยการจินตนาการถึงสิ่งที่แตกต่างออกไป ถ้าเราเปลี่ยนผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น พบว่า ผู้ร่วมการทดลองที่เห็นคุณค่าในตนเองสูง รายงานการคิดแบบสวนทางกับความเป็นจริงแบบเพิ่มการกระทำเข้าไปในเหตุการณ์มากกว่าผู้ร่วมการทดลองที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และผู้ร่วมการทดลองที่คิดแบบลดการคิดแบบสวนทางกับความเป็นจริงมีการผ่อนคลายมากกว่าผู้ร่วมการทดลองที่คิดแบบเพิ่มการคิดแบบสวนทางกับความเป็นจริง นอกจากนี้ยังพบว่า บุคคลที่ลดการคิดแบบสวนทางกับความเป็นจริงประเมินว่ามีอารมณ์ทางบวกมากกว่าบุคคลที่เพิ่มการคิดแบบสวนทางกับความเป็นจริง และบุคคลที่ลดการคิดแบบสวนทางกับความเป็นจริงประเมินพฤติกรรมที่สนับสนุนต่อความสำเร็จและมีการปรับปรุงตนเองน้อยกว่า ในขณะที่บุคคลที่เพิ่มการคิดแบบสวนทางกับความเป็นจริงประเมินพฤติกรรมที่สนับสนุนต่อความสำเร็จและมีการปรับปรุงตนเองมากกว่า

เป้าหมายการควบคุม (Regulatory focus)

Higgins (1998) ได้กล่าวว่าหลักแห่งความสุข ที่บุคคลจะเข้าหาสิ่งที่พึงพอใจและหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด เป็นแรงจูงใจขั้นพื้นฐานทางจิตวิทยา ซึ่งเป็นผลมาจากชีวภาพและสังคม

รูปแบบทางชีวภาพ แบ่งออกเป็น

- ความกระหาย ซึ่งแสดงถึงการเข้าหา
- ความเกลียดชัง ซึ่งแสดงถึงการหลีกเลี่ยง

รูปแบบทางบุคลิกภาพและจิตวิทยาสังคม แบ่งออกเป็น

- แรงจูงใจในการเคลื่อนไปสู่สถานะที่พึงปรารถนา
- แรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงจากสถานะที่ไม่พึงปรารถนา

Carver และ Scheier (1981, 1990 อ้างถึงใน Higgins, 1998) ได้แบ่งการควบคุมตนเอง (self-regulation) ออกเป็น 2 แบบ คือ

- การควบคุมทางบวก ซึ่งเกี่ยวกับสถานะที่พึงปรารถนา การควบคุมแบบนี้จะช่วยลดความขัดแย้ง และพยายามที่จะย้ายการรับรู้สถานะตามความเป็นจริงของตนในปัจจุบันไปสู่จุดที่พึงปรารถนา

- การควบคุมทางลบ ซึ่งเกี่ยวกับสถานะที่ไม่พึงปรารถนา การควบคุมแบบนี้จะเพิ่มความขัดแย้ง และพยายามที่จะย้ายการรับรู้สถานะตามความเป็นจริงของตนในปัจจุบันไปสู่จุดที่ไม่พึงปรารถนา

Higgins (1998) กล่าวว่า สถานะที่พึงปรารถนาของทฤษฎีความเหลื่อมล้ำในตน (self-discrepancy) คือ การนำตนเอง (self-guides) ซึ่ง การนำตนเอง แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. การนำตนเองไปสู่ตัวตนในอุดมคติ (ideal self-guides) ตัวตนในอุดมคติ คือ ตัวตนที่บุคคลนั้นหรือคนอื่น ต้องการให้มี เป็นตัวตนที่เป็นความหวัง เป็นความปรารถนาของพวกเขา

2. การนำตนเองไปสู่ตัวตนที่ควรจะเป็น (ought self-guides) ตัวตนที่ควรจะเป็น ตัวตนที่บุคคลนั้นหรือคนอื่นเชื่อว่าเขาควรจะมี เป็นความเชื่อเกี่ยวกับพันธะหน้าที่ หรือความรับผิดชอบของพวกเขา

ทฤษฎีความเหลื่อมล้ำในตนเหมือนกับทฤษฎีการควบคุม คือ ทฤษฎีความเหลื่อมล้ำในตนมีความคิดว่า บุคคลมีแรงจูงใจในการนำตนเอง (self-guides) เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในตนเองเกี่ยวกับสถานะความเป็นจริงในปัจจุบันและสถานะที่พึงปรารถนา

แม้ว่า การนำตนเอง ทั้ง 2 ชนิด จะพยายามให้ได้มาซึ่งสถานะที่พึงปรารถนา แต่ก็ทำให้เกิดความแตกต่าง ในการใช้กลยุทธ์เข้าหาและหลีกเลี่ยงในการลดความขัดแย้ง

หลักของ เป้าหมายการควบคุม (regulatory focus)

การนำตนเองไปสู่ตัวตนในอุดมคติ (ideal self-guides) จะเชื่อมโยงกับ เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม (promotion focus) ซึ่งเน้นการปรากฏหรือไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางบวก

การนำตนเองไปสู่ตัวตนที่ควรจะเป็น (ought self-guides) จะเชื่อมโยงกับ เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน (prevention focus) ซึ่งเน้นการปรากฏหรือไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางลบ

Higgins และ Tykocinski (1992) พบว่าบุคคลที่มีความขัดแย้งระหว่างตัวตนที่เป็นจริงและตัวตนที่อยากเป็นสูง มีแนวโน้มที่จะจำเหตุการณ์ที่เป็นตัวแทนของการปรากฏหรือไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางบวกได้ดีกว่า ในขณะที่บุคคลที่มีความแตกต่างระหว่างตัวตนที่เป็นจริงและตัวตน

ที่ควรจะเป็นสูง มีแนวโน้มที่จะจำเหตุการณ์ที่เป็นตัวแทนของการปรากฏหรือไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางลบได้ดีกว่า

แนวโน้มและความพึงพอใจในการใช้เป้าหมายการควบคุม

บุคคลสามารถเพิ่มความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะบรรลุถึงสภาวะที่พึงปรารถนา และลดความขัดแย้ง ยกตัวอย่างเช่น บุคคลที่ต้องการคะแนนดีๆในการสอบ คือ เน้นการทำให้เกิดสภาวะที่พึงปรารถนา สามารถเลือกที่จะเรียนหนักก่อนวันสอบ โดยใช้วิธีเข้าหาสิ่งที่จะสนับสนุนต่อสภาวะที่พึงปรารถนา ซึ่งเชื่อมโยงกับ การนำตนเองไปสู่ตัวตนในอุดมคติ หรือปฏิเสธคำชวนของเพื่อนในการออกไปดื่มข้างนอกในคืนก่อนวันสอบ คือ เน้นการหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ไม่สนับสนุนต่อสภาวะที่พึงปรารถนา ซึ่งเชื่อมโยงกับ การนำตนเองไปสู่ตัวตนที่ควรจะเป็น

Higgins, Roney, Crowe, และ Hymes (1994) ให้ผู้เข้าร่วมการทดลองรายงานว่า เคยเปลี่ยนแปลงความคาดหวังและเป้าหมายอย่างไร (ideal self-guides) หรือเคยเปลี่ยนแปลงความรู้สึกเกี่ยวกับพันธะหน้าที่อย่างไร (ought self-guides) ในการศึกษานี้ใช้การระลึกอย่างอิสระ เพื่อแสดงถึงการเลือกใช้เป้าหมายการควบคุม ผู้ร่วมการทดลองอ่านเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตของนักเรียนในช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งมีการใช้ทั้งเป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมและเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ผลการศึกษาพบว่า ผู้ร่วมการทดลองจำเหตุการณ์ที่แสดงการเข้าหาสิ่งที่จะสนับสนุนต่อสภาวะที่พึงปรารถนาหรือเป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมได้ดีกว่าเมื่อ การนำตนเองไปสู่ตัวตนในอุดมคติถูกระตุ้น ในขณะที่ ผู้ที่มีการนำตนเองไปสู่ตัวตนที่ควรจะเป็นถูกระตุ้น จะจำเหตุการณ์ที่แสดงการหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ไม่สนับสนุนต่อสภาวะที่พึงปรารถนาหรือเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันได้ดีกว่า

Higgins และ Tykocinski (1992) ได้ทดสอบการใช้กลยุทธ์กับความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนพบว่า บุคคลที่ใช้ การควบคุมตนเองไปสู่ตัวตนในอุดมคติ (ideal self-regulation) เป็นประจำจะใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่า ในขณะที่ บุคคลที่ใช้ การควบคุมตนเองไปสู่ตัวตนแบบที่ควรจะเป็น (ought self-regulation) เป็นประจำ จะใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่า

เป้าหมายการควบคุมกับความไม่มั่นคงทางและความทรงจำเกี่ยวกับอารมณ์

บุคคลที่มีความขัดแย้งอันเกิดจากอุดมคติและความคาดหวัง หรือการไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางบวก มีแนวโน้มที่จะเกิดอารมณ์เศร้าเนื่องจากความผิดหวังและไม่พึงพอใจ

บุคคลที่มีความขัดแย้งอันเกิดจากมาตรฐานทางศีลธรรม หรือบรรทัดฐานมีแนวโน้มที่จะเกิดอารมณ์กระวนกระวายใจ เนื่องจากรู้สึกถึงความไม่สงบ ไม่มั่นคง การถูกคุกคามหรือความกลัว

Higgins และคณะ (1986 อ้างถึงใน Higgins, 1998) ให้ผู้เข้าร่วมการทดลองตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับตนเอง ก่อนที่จะทำการทดลอง ผู้ร่วมการทดลองที่ถูกเลือกจะมีทั้งความขัดแย้งระหว่างตัวตนที่เป็นจริงกับตัวตนที่อยากเป็นและ มีความขัดแย้งระหว่างตัวตนที่เป็นจริงกับตัวตนที่ควรจะเป็น รวมทั้งบุคคลที่ไม่มีมีความขัดแย้งทั้ง 2 อย่างด้วย

ก่อนและหลังการได้รับเงื่อนไข ผู้ร่วมการทดลองต้องตอบแบบสอบถามอารมณ์ (Mood Questionnaire) เกี่ยวกับอารมณ์เศร้า และอารมณ์กระวนกระวายใจ ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่ใช้ การควบคุมตนเองไปสู่ตัวตนในอุดมคติ (ideal self-regulation) มีอารมณ์โศกเศร้ามากขึ้น บุคคลที่ใช้ การควบคุมตนเองไปสู่ตัวตนแบบที่ควรจะเป็น (ought self-regulation) มีอารมณ์กระวนกระวายมากขึ้น

Higgins และ Tykocinski (1992) เลือกผู้ร่วมการทดลองที่มีความขัดแย้งระหว่างตัวตนที่เป็นจริงและตัวตนที่อยากเป็นสูง กับผู้ร่วมการทดลองที่มีความขัดแย้งระหว่างตัวตนที่เป็นจริง และตนที่ควรจะเป็นสูง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ร่วมการทดลองที่มีความขัดแย้งระหว่างตัวตนที่เป็นจริง และตัวตนที่อยากจะเป็นสูง มีอารมณ์โศกเศร้าเพิ่มขึ้น มีความร้อนแฉะทางผิวหนังน้อยลง และใช้เวลาในการพูดลดลง ในขณะที่ผู้ร่วมการทดลองที่มีความขัดแย้งระหว่างตัวตนที่เป็นจริง และตัวตนที่ควรจะเป็นสูง มีอารมณ์กระวนกระวายใจเพิ่มขึ้น มีความร้อนแฉะทางผิวหนังมากขึ้น และใช้เวลาในการพูดมากขึ้น

เป้าหมายการควบคุมที่เชื่อมโยงกับพัฒนาการการควบคุมตนเองไปสู่ตัวตนในอุดมคติ (ideal self-regulation) และการควบคุมตนเองไปสู่ตัวตนแบบที่ควรจะเป็น (ought self-regulation)

มนุษย์มีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมรอบๆ เพื่อความอยู่รอด โดยเฉพาะสภาพแวดล้อมทางสังคม ดังนั้น ผู้ดูแลจะต้องให้ความเอาใจใส่แก่เด็กโดยส่งเสริมให้กำลังใจพวกเขา และให้ความปลอดภัยโดยการปกป้องคุ้มครอง ทั้งการดูแลเอาใจใส่และความปลอดภัยนั้น

เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เด็กต้องสร้างและดำรงความสัมพันธ์กับผู้ดูแลซึ่งเป็นผู้เติมเต็มความต้องการนี้ บางครั้งผู้ดูแลตอบสนองเด็กด้วยความพอใจแต่บางครั้งก็การตอบสนองก็ทำให้เด็กเจ็บปวด

หลักแห่งความสุข ได้กล่าวไว้ว่า เด็กเรียนรู้จะทำพฤติกรรมเข้าหาสิ่งที่ตนเองพึงพอใจ และหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ดูแลและเด็กในสถานะที่พึงปรารถนา และเด็กมีความพึงพอใจในประสบการณ์ ซึ่งหมายถึง การปรากฏของผลลัพธ์ทางบวก เช่น การกอด การจูบ การให้กำลังใจ การสนับสนุน หรือสร้างโอกาสให้เด็กในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ รวมถึงใช้คำพูดที่เติมเต็มความหวัง สร้างแรงบันดาลใจ และการไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางลบ เช่น การฝึกให้เด็กตื่นตัวกับอันตรายต่างๆ และสอนให้เด็กใส่ใจกับลักษณะท่าทางของตนเอง รวมถึงการใช้คำพูดให้ตระหนักถึงความปลอดภัย ความรับผิดชอบ และหน้าที่

เป้าหมายการควบคุม (regulatory focus) ของการปฏิสัมพันธ์ในเชิงสนับสนุนส่งเสริมแบบนี้ เรียกว่า การส่งเสริม (promotion) ซึ่งเกี่ยวกับข้อได้เปรียบ การเติบโตและความสำเร็จ

เป้าหมายการควบคุม (regulatory focus) ของการปฏิสัมพันธ์ในเชิงรอบคอบมองการณ์ไกลแบบนี้ เรียกว่า การป้องกัน (prevention) ซึ่งเกี่ยวกับ การปกป้อง ความปลอดภัย และความรับผิดชอบ

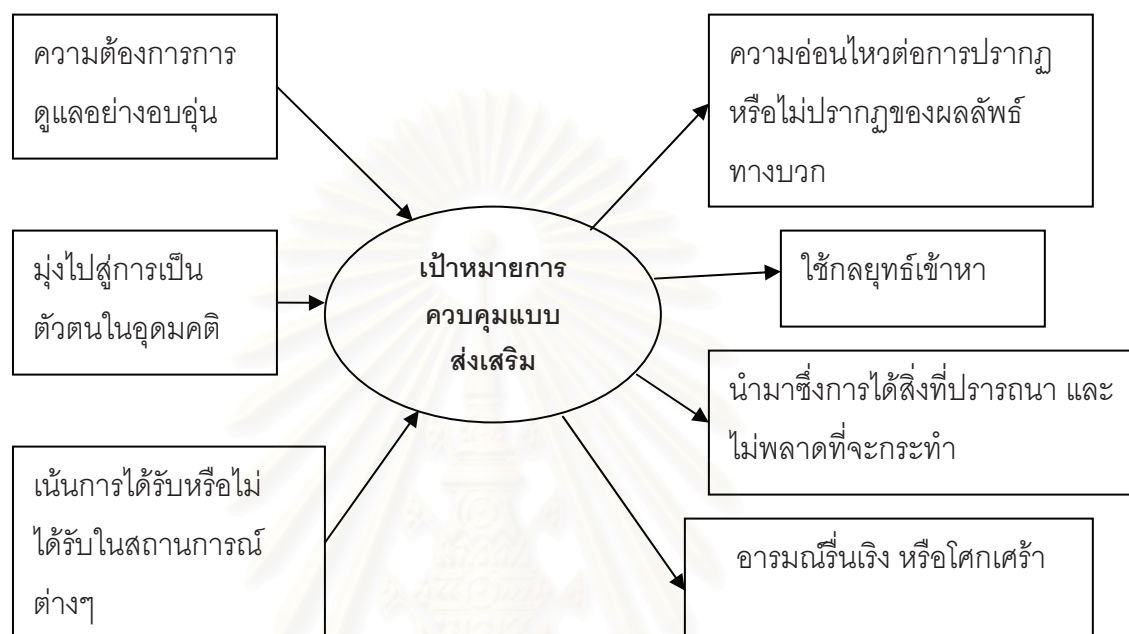
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ดูแลและเด็กในสถานะที่ไม่พึงปรารถนา และเด็กมีประสบการณ์ที่เจ็บปวด ซึ่งหมายถึง การปรากฏของผลลัพธ์ทางลบ และการไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางบวก

การปรากฏของผลลัพธ์ทางลบ เช่น แสดงกิริยาที่รุนแรงต่อเด็ก ตะโกนใส่เด็กเมื่อพวกเขาไม่ได้ยิน หรือดุเมื่อพวกเขาทำผิด นอกจากนี้ยังรวมถึงการลงโทษเมื่อพวกเขาไม่มีความรับผิดชอบ ดังนั้น การปรากฏของผลลัพธ์ทางลบ จึงอยู่ในส่วนของ การป้องกัน (prevention) แต่การปกป้อง ความปลอดภัย และความรับผิดชอบ จะไม่เกิดขึ้น

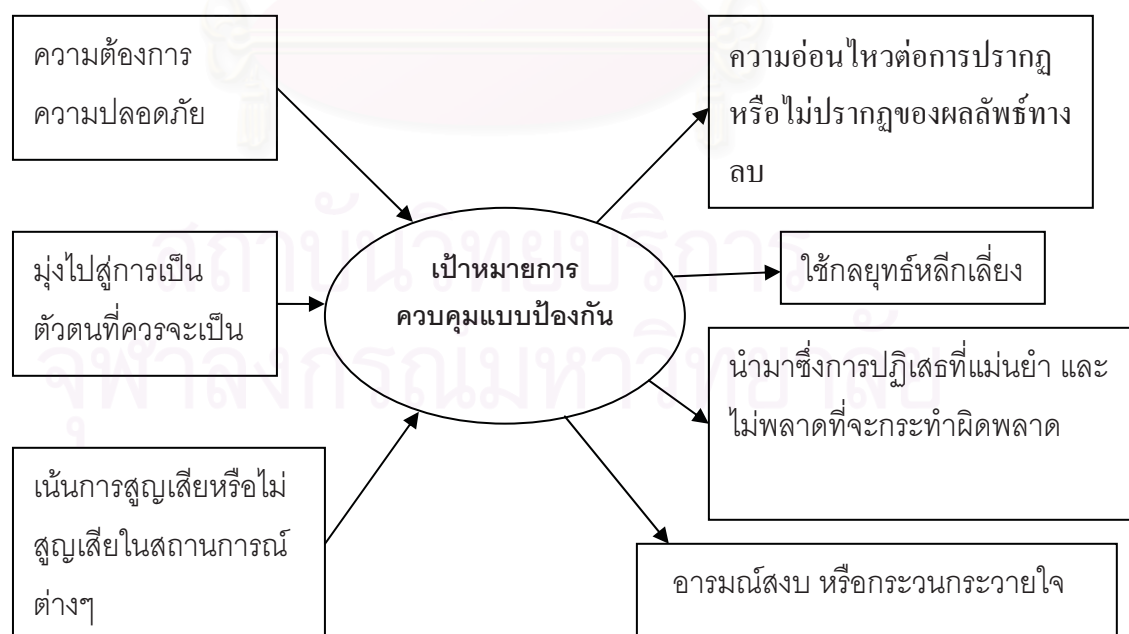
การไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางบวก เช่น ไม่ให้กินข้าวเมื่อเด็กขว้างปาอาหาร เอาตุ๊กตาไปซ่อนเมื่อเด็กแย่งของเล่นกัน หรือ หยุดเล่นนิทานเมื่อเด็กไม่ตั้งใจฟัง ซึ่งจะทำให้เด็กไม่สามารถเติมเต็มสิ่งที่หวัง หรือเรียกว่าเป็นการนำความรบกวนกลับคืน ดังนั้น การไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางบวก จึงอยู่ในส่วนของ การส่งเสริม (promotion) แต่ ข้อได้เปรียบ การเติบโตและความสำเร็จจะไม่เกิด

จึงสรุปได้ว่า การมุ่งส่งเสริม หรือเป้าหมายส่งเสริม (promotion focus) จะเกี่ยวกับความหวัง ความสำเร็จและแรงบันดาลใจ ดังแสดงในแผนภาพที่ 1 และ การมุ่งป้องกัน หรือ

เป้าหมายป้องกัน (prevention focus) จะเกี่ยวกับความปลอดภัย ความรับผิดชอบ และ
ภาระหน้าที่ที่แสดงในแผนภาพที่ 2

ภาพที่ 1 แผนผังสรุปการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม (Higgins, 1998)

ภาพที่ 2 แผนผังสรุปการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน (Higgins, 1998)

ความแตกต่างระหว่าง เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม (promotion focus) และ เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน (prevention focus) ถูกสะท้อนให้เห็นในความแตกต่างระหว่างการควบคุมตนเองไปสู่ตัวตนในอุดมคติ (ideal self-regulation) และการควบคุมตนเองไปสู่ตัวตนแบบที่ควรจะเป็น (ought self-regulation) แต่มีข้อจำกัดคือ เป้าหมายการควบคุม สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในชั่วระยะเวลาหนึ่ง ดังนั้นจึงสามารถกระตุ้นการใช้ การมุ่งกำกับตนเองให้เกิดขึ้นได้ชั่วคราว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์มีอิทธิพลต่อความอ่อนไหว อารมณ์ และแนวโน้มในการใช้ เป้าหมายการควบคุม

ผลกระทบต่ออารมณ์จากการใช้เป้าหมายการควบคุม (regulatory focus)

Higgins, Shah, และ Friedman (1997) ให้ผู้ร่วมการทดลองจำตัวอักษรที่เรียงกัน 3 ตัว (trigrams) และผู้ร่วมการทดลองจะได้รับผลสะท้อนกลับแบบลงๆ ซึ่งทำให้มีทั้งผู้ที่ประสบผลสำเร็จและล้มเหลว

การให้ผลสะท้อนกลับนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ ผู้ที่ประสบความสำเร็จ อารมณ์ทางบวกจะเพิ่ม และอารมณ์ทางลบจะลด ในขณะที่ผู้ที่ล้มเหลว อารมณ์ทางลบจะเพิ่มและอารมณ์ทางบวกจะลด ซึ่งแตกต่างกันในกรอบของ การส่งเสริม (promotion) และการป้องกัน (prevention) ผลการทดสอบพบว่า ในเงื่อนไขส่งเสริม (promotion) ผู้ร่วมการทดลองจะมีการเปลี่ยนแปลงในส่วนของอารมณ์ รื่นเริง/เศร้าโศก มากกว่า ในขณะที่เงื่อนไขป้องกัน (prevention) ผู้ร่วมการทดลองจะมีการเปลี่ยนแปลงในส่วนของอารมณ์ สงบ/กระวนกระวายใจมากกว่า

Roney, Higgins, และ Shah (1995) ให้ผู้ร่วมการทดลองทำงาน 2 ชิ้น ผู้ร่วมการทดลองในเงื่อนไข การส่งเสริม (promotion) จะรู้สึกว่าร่าเริงหลังบรรลุผล ในขณะที่ผู้ร่วมการทดลองในเงื่อนไข การป้องกัน (prevention) จะรู้สึกสงบมากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ร่วมการทดลองในเงื่อนไข ส่งเสริม จะรู้สึกโศกเศร้าหลังประสบความสำเร็จมากกว่า ในขณะที่ผู้ร่วมการทดลองในเงื่อนไข ป้องกัน จะรู้สึกกระวนกระวายมากกว่า

Roese, Hur, และ Pennington (1999) ทำการศึกษาโดยมีจุดประสงค์เพื่อจัดกระทำให้เกิดการใช้ เป้าหมายการควบคุม (regulatory focus) ขึ้นในสถานการณ์ เพื่อสังเกตผลกระทบที่มีต่อ การคิดแบบสวนทางกับความเป็นจริง โดยให้ผู้ร่วมการทดลองแต่ละคน อ่านสถานการณ์ของ

บุคคลที่ประสบกับความล้มเหลว 6 สถานการณ์ ซึ่งแบ่งเป็น ความล้มเหลวจากการใช้เป้าหมาย การควบคุมแบบส่งเสริม (promotion) 3 สถานการณ์ และความล้มเหลวจากการใช้เป้าหมายการ ควบคุมแบบป้องกัน (prevention) 3 สถานการณ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ร่วมการทดลองที่ใช้ เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมเพิ่มการกระทำเข้าไปในเหตุการณ์มากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ ร่วมการทดลองในเงื่อนไขลบการกระทำออกจากเหตุการณ์ มีแนวโน้มในการใช้เป้าหมายการ ควบคุมแบบป้องกันมากกว่า และในการทดสอบอารมณ์พบว่าบุคคลที่เพิ่มการกระทำเข้าไปใน เหตุการณ์แสดงออกถึงความเสียใจมากกว่ากระวนกระวายใจ ส่วนบุคคลที่ลบการกระทำออกจาก เหตุการณ์ แสดงออกถึงความกระวนกระวายใจมากกว่าความเสียใจ

เป้าหมายการควบคุมกับวัฒนธรรม

Lee, Aaker, และ Gardner (2000) กล่าวว่า ความแตกต่างในการใช้เป้าหมายการ ควบคุม (regulatory focus) เป็นการสะท้อนความแตกต่างทางวัฒนธรรม

เป้าหมายการควบคุมที่เน้นการเข้าหาสิ่งเร้า เรียกว่า “การส่งเสริม” (promotion) เน้นการ ได้รับและสร้างแรงบันดาลใจไปสู่ตนในอนาคต

เป้าหมายการควบคุมที่เน้นการหลีกเลี่ยงจากการสูญเสีย เรียก “การป้องกัน” (prevention) เน้นการเติมเต็ม และภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบ

ความแตกต่างของใช้การส่งเสริมและการป้องกันเกิดจากกระบวนการทางสังคม (Socialization)

ความสัมพันธ์ของเป้าหมายการควบคุมกับความเป็นปัจเจกและการพึ่งพาในการอธิบาย ตนเอง (self-construal) ของบุคคล

การอธิบายตนเองแบบปัจเจกบุคคลนิยมนั้น มักเกิดขึ้นในวัฒนธรรมตะวันตก เช่น ใน อเมริกาเหนือ ซึ่งความเป็นปัจเจก คือ การแยกตัว และสร้างเอกลักษณ์เป็นของตนเองให้แตกต่าง จากบุคคลอื่น

การอธิบายตนเองแบบคณาธิปไตย มักเกิดขึ้นในวัฒนธรรมเอเชียตะวันออกและละติน อเมริกา ซึ่งบุคคลจะเน้นความสัมพันธ์กับผู้อื่นและบทบาทของการเป็นสมาชิกในกลุ่ม

เป้าหมายของบุคคลแบบปัจเจก จะเชื่อมโยงกับการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม คือ เน้นความสำเร็จ และการปรากฏของผลลัพธ์ทางบวก

เป้าหมายของบุคคลแบบพึ่งพา มักจะขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น เน้นการเติมเต็ม บทบาททางสังคม และการรักษาความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งเชื่อมโยงกับการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน

เป้าหมายการควบคุมกับการเลือกใช้วิธีการในการจัดการเป้าหมาย

Liberman, Idson, Camacho, และ Higgins (1999) กล่าวว่า บางครั้งบุคคลต้องเผชิญหน้ากับการตัดสินใจระหว่างการคงเดิม และการเปลี่ยนแปลง พวกเขาอาจจะต้องการที่จะตัดสินใจที่จะกระทำหรือดำเนินการต่อไปในวิธีที่แตกต่างจากเดิม หรือตัดสินใจที่จะแลกเปลี่ยนของที่มีอยู่กับของชิ้นใหม่ ซึ่งการตัดสินใจนี้จะแตกต่างกันตามการใช้เป้าหมายการควบคุม (regulatory focus)

Liberman และคณะ (1999) ทำการวิจัยเพื่อทดสอบว่าภายใต้กรอบของการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม และป้องกัน มีผลกระทบต่อความเต็มใจที่จะทำกิจกรรมอื่นแทนกิจกรรมเดิม หลังการรบกวน โดยใช้การบรรยายภาพในการทดสอบ พบว่า ผู้ร่วมการทดลองในเงื่อนไขส่งเสริมพอใจที่จะเปลี่ยนไปบรรยายภาพอันใหม่เมื่อถูกรบกวนระหว่างการบรรยาย มากกว่า ผู้ร่วมการทดลองในเงื่อนไขป้องกัน และพอใจที่จะบรรยายภาพอันใหม่มากกว่าจะบรรยายภาพเดิมจากจุดที่ถูกรบกวน นอกจากนี้ยังทำการทดสอบสมมติฐานที่ว่า ความเต็มใจที่จะเปลี่ยนหรือแทนที่ด้วยงานชิ้นใหม่ จะเพิ่มขึ้น เมื่อเพิ่มความเข้มข้นของการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม และจะลดลงเมื่อเพิ่มความเข้มข้นของการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ผลการทดสอบพบว่า ผู้ที่ถูกเพิ่มความเข้มข้นของการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม มีความเต็มใจที่จะเปลี่ยนงานและยอมแลกเปลี่ยนสิ่งของเพิ่มขึ้น ในขณะที่ผู้ร่วมการทดลองที่ถูกเพิ่มของการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันเต็มใจที่จะเปลี่ยนงานและยอมแลกเปลี่ยนสิ่งของลดลง และยังพบว่าผู้ร่วมการทดลองในเงื่อนไขป้องกันเลือกของรางวัลชิ้นใหม่ น้อยกว่า ผู้ร่วมการทดลองในเงื่อนไขส่งเสริม ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ผู้ที่ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมีแนวโน้มที่จะเลือกทางเลือกเดิมมากกว่าผู้ที่ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม

ทฤษฎีจิตวิทยาวิวัฒนาการ (Evolutionary Psychology)

โครงสร้างทางสรีระวิทยาและสภาพแวดล้อมทางสังคมอาจจะไม่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องกับระดับของกระบวนการทางความคิดที่แตกต่างออกไปในแต่ละ

ประเทศ พฤติกรรมพื้นฐานในแต่ละเชื้อชาติจะเชื่อมโยงกับความซับซ้อนของกลุ่ม เอกลักษณ์ และ วัฒนธรรม ดังนั้นการศึกษาทฤษฎีวิวัฒนาการจึงมีบริบททางวัฒนธรรม การเรียนรู้ และ กระบวนการทางความคิดเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งมีความจำเป็นต่อการเข้าใจในรากฐานของพฤติกรรม มนุษย์ มนุษย์มีแนวโน้มที่จะเรียนรู้ในวัฒนธรรมที่ถูกสร้าง และปรับตัวให้เข้ากับสิ่งต่างๆ ซึ่ง เรียกว่าเรียกว่ากระบวนการทางสังคม (Kenrick, Ackerman, & Ledlow, 2003)

การคัดเลือกโดยธรรมชาติ (Natural Selection)

Darwin (1859 อ้างถึงใน Kenrick et al., 2003) กล่าวถึงทฤษฎีการเลือกสรรทาง ธรรมชาติว่าตั้งอยู่บนแนวคิดพื้นฐาน 3 อย่าง คือ

- ความหลากหลายทางเผ่าพันธุ์
- ลักษณะทางพันธุกรรมที่ถูกถ่ายทอดไปสู่ลูกหลาน
- ความแตกต่างในการสืบทอดเผ่าพันธุ์

ในแต่ละเผ่าพันธุ์ สมาชิกก็มีลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างกันไป เพื่อเอื้อต่อการ ดำรงชีวิตและสืบทอดเผ่าพันธุ์ต่อไป เช่น ลักษณะบางอย่างที่ช่วยให้สัตว์บางชนิดวิ่งเร็วกว่าสัตว์ ชนิดอื่น เพื่อความอยู่รอด เป็นต้น

ทฤษฎีวิวัฒนาการในปัจจุบัน ให้แนวคิดที่ ลักษณะพิเศษหลายๆอย่างมีความเชื่อมโยง กับกระบวนการคิดของมนุษย์, แรงจูงใจ และพฤติกรรมซึ่งถูกออกแบบโดยกระบวนการคัดเลือก ตามธรรมชาติ เช่น มนุษย์ได้รับการทอดทางพันธุกรรมเกี่ยวกับกล่องเสียงและสมอง ซึ่งถูก ออกแบบให้ง่ายต่อการเรียนรู้เกี่ยวกับการสื่อสารโดยใช้ภาษา (Pinker, 1994 อ้างถึงใน Kenrick et al., 2003)

จิตวิทยาวิวัฒนาการ ได้อธิบายการเลือกคู่ครองว่าตั้งอยู่บนพื้นฐาน 2 อย่างที่เชื่อมโยงกับ การสืบทอดเผ่าพันธุ์ ซึ่งตกลอดกันมา คือ

1. การมีพันธุกรรมที่ดี (good genes) ซึ่งสัมพันธ์กับลักษณะที่บ่งบอกถึงข้อได้เปรียบทาง พันธุกรรมที่สามารถถ่ายทอดไปสู่บุตรหลานได้
  2. การลงทุนที่ดี (good investment) คือคุณลักษณะของคู่รักซึ่งจะสนับสนุนและ ช่วยเหลือ ตลอดจนทำให้แน่ใจได้ว่า จะส่งเสริมให้บุตรหลานอยู่ดีมีสุขจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่
- จากทฤษฎีวิวัฒนาการ ผู้หญิงจะต้องลงทุนลงแรงไปกับการตั้งครรภ์และการดูแลบุตร มากกว่าผู้ชาย ดังนั้นจึงคาดหมายได้ว่าผู้หญิงจะให้ความสำคัญกับการเลือกคู่รักไปในช่วงของ

การลงทุนที่ดีมากกว่าการมีพันธุกรรมที่ดี ซึ่งเป็นหลักฐานว่าผู้หญิงจะให้คุณค่ากับการมีสถานภาพทางสังคมและทรัพยากรมากกว่าผู้ชาย ในขณะที่เดียวกันผู้ชายก็จะให้คุณค่ากับความดึงดูดใจมากกว่าผู้หญิง (Fletcher, Tither, O'Loughlin, Friesen, & Overall, 2004)

นักวิจัยค้นพบว่า ผู้ชายจะพอใจในความดึงดูดทางด้านร่างกายมากกว่าผู้หญิง และผู้หญิงจะพอใจในสถานภาพและทรัพยากรมากกว่าผู้ชาย ความแตกต่างนี้สามารถอธิบายได้โดยอาศัยมุมมอง 2 แบบ (Li, Bailey, Kenrick, & Linsenmeier, 2002) ได้แก่

1. มุมมองทางสังคมวัฒนธรรม เนื่องจากสังคมส่วนใหญ่จะมองผู้หญิงว่ามีสถานภาพ, อำนาจ และทรัพยากรต่ำกว่า ดังนั้น ผู้หญิงจึงเสาะหาผู้ชายที่มีลักษณะเอื้อประโยชน์ให้กับพวกเธอในการเปลี่ยนไปสู่สถานภาพที่สูงกว่า ในทางตรงกันข้าม สังคมจะมองว่าผู้ชายมีสถานภาพที่ดีกว่า มีความสามารถในการหาทรัพยากร ดังนั้นผู้ชายจึงให้ความสำคัญกับความดึงดูดของฝ่ายหญิง

2. มุมมองทางทฤษฎีวิวัฒนาการ ความพึงพอใจโดยตรงนั้น จะขึ้นอยู่กับคุณลักษณะที่เอื้อต่อการอยู่รอดของเผ่าพันธุ์ (Symons, 1979 อ้างถึงใน Li et al., 2002) ความแตกต่างในกลไกระหว่างเพศมาจาก คุณค่าในการสืบทอดเผ่าพันธุ์ของผู้ชายจะเกี่ยวข้องกับความสามารถในการจัดหาทรัพยากรทางเศรษฐกิจมาใช้ในการเลี้ยงดูบุตรหลาน ในขณะที่คุณค่าในการสืบทอดเผ่าพันธุ์ของผู้หญิงจะเชื่อมโยงกับสุขภาพและความสมบูรณ์ของร่างกาย (Buss, 1989; Symons, 1979 อ้างถึงใน Li et al.)

การลงทุนของบิดามารดา: ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเพศในการสืบพันธุ์

การลงทุนของพ่อแม่จะเชื่อมโยงกับขบวนการคัดสรรในการเลือกคู่ เพราะเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะต้องลงทุนมากกว่า (Kenrick & Trost, 1996 อ้างถึงใน Kenrick et al., 2003) เนื่องจากเพศหญิงต้องใช้เวลาในการตั้งครรภ์ถึง 9 เดือน ในขณะที่เพศชายไม่ต้องลงทุนในการใช้ระยะเวลาขนาดนี้ นอกจากนี้การอยู่ในวัยเจริญพันธุ์ของเพศหญิงจะจำกัดอยู่แค่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ในขณะที่เพศชายสามารถสืบทอดเผ่าพันธุ์ได้ตลอดชีวิต

ดังนั้น การลงทุนของพ่อแม่จึงนำไปสู่การควบคุมพฤติกรรมโดยทั่วไป ได้แก่

1. การเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างการลงทุนทางทรัพยากรและการเลือกคู่ครอง
2. สมาชิกของเพศหนึ่งต้องลงทุนและถูกคัดเลือก ในขณะที่สมาชิกของอีกเพศหนึ่งต้องแข่งขันกับคนอื่นที่เป็นสมาชิกในเพศเดียวกันเพื่อนำไปสู่การมีโอกาสที่จะได้เลือก

จากมุมมองของทฤษฎีวิวัฒนาการ สามารถบอกได้ว่า ผู้ชายจะรู้สึกเสียใจจากการพลาดโอกาสที่จะมีเพศสัมพันธ์เพราะพวกเขาไม่ต้องลงทุนมาก ในขณะที่ผู้หญิงจะรู้สึกเสียใจจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดพลาดมากกว่าเพราะต้องลงทุนมากกว่าผู้ชายในการเป็นแม่ เช่น การตั้งครรภ์ การให้นมและดูแลลูก ในการทดสอบแนวคิดนี้ของ Roese และคณะ (2006) พบว่า ในด้านของการมีเพศสัมพันธ์ ผู้ชายจะใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม (promotion) มากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน (prevention) ในขณะที่ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่า ส่วนในด้านของการเป็นคู่รัก ผู้ชายจะใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม (promotion) มากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน (prevention) เช่นเดียวกัน แต่ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

บทบาททางเพศ (Gender role)

เอกลักษณ์ทางเพศเป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด คือไม่เป็นเพศหญิงก็ต้องเป็นเพศชาย เพศใดเพศหนึ่ง ยกเว้นบุคคลที่ผิดปกติ คือเกิดมามี 2 เพศในคนเดียว ขณะเดียวกันมนุษย์ก็ได้กำหนดบทบาททางเพศ (sex-role) ขึ้นเพื่อให้บุคคลปฏิบัติตามความคาดหวังของสังคม และวัฒนธรรมอีกด้วย บทบาททางเพศไม่ได้หมายถึงแต่เพียงพฤติกรรมที่สังคมปรารถนาเป็นพิเศษสำหรับเพศชายและหญิงเท่านั้น แต่ยังรวมถึงบุคลิกลักษณะ เจตคติ และค่านิยมอีกด้วย (Spence, 1985 อ้างถึงใน ปณตพร พงษ์อนันตโยธิน, 2544)

Bakan (1966 อ้างถึงใน Kaplan & Sedney, 1980) กล่าวว่า ลักษณะของความเป็นชายและหญิง มีความแตกต่างกัน คือ ลักษณะของความเป็นชาย (Masculine) ประกอบด้วยลักษณะของพฤติกรรมที่มีจุดเริ่มต้นจากตนเอง (Agency) ซึ่งแสดงออกถึงความสามารถในการปกป้องตนเอง (Self-Protection) มีความกล้าแสดงออก (Self-Assertion) เป็นอิสระจากผู้อื่น (Independent) รวมถึงการมีอำนาจหรือมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น (Dominant) ส่วนลักษณะของความเป็นหญิง (Feminine) ประกอบด้วย ลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงถึงความสามารถในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Communion) ซึ่งแสดงออกในลักษณะของความเป็นมิตร การเป็นที่ยอมรับ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และการช่วยเหลือผู้อื่น เป็นต้น

Parson และ Bales (1955 อ้างถึงใน Kaplan & Sedney, 1980) เสนอว่าลักษณะความเป็นชาย หมายถึง พฤติกรรมที่มุ่งเน้นความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนเองได้ตั้งไว้ (Instrumental

behavior) ได้แก่ ลักษณะของความเป็นผู้นำ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความกล้าแสดงออก เป็นต้น ส่วนลักษณะความเป็นหญิง หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมที่เน้นการแสดงออกทางอารมณ์ (Expressive behavior) ซึ่งจะช่วยสนับสนุนให้เกิดผลดีในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เช่น ความเอาใจใส่ การมีความรู้สึกไวต่อความรู้สึกของผู้อื่นซึ่งสามารถทำให้ตอบสนองได้อย่างเหมาะสม เป็นต้น

Bem (1981) ได้แบ่งบทบาททางเพศออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. บทบาททางเพศแบบมีความเป็นชายสูงลักษณะเดียว (Masculine) เป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ เป็นผู้นำ มีหน้าที่หาเลี้ยงครอบครัว เข้มแข็ง กล้าตัดสินใจ ชอบแข่งขัน ฉลาด มีพลังอำนาจ กระฉับกระเฉง เป็นอิสระ ไม่ขึ้นกับใคร

2. บทบาททางเพศแบบมีความเป็นหญิงสูงลักษณะเดียว (Feminine) เป็นผู้ที่มีความอ่อนหวาน นุ่มนวล ซื่อาย อ่อนแอ เป็นผู้ตาม เป็นผู้ถูกกระทำ ทำงานในบ้าน มีหน้าที่อบรมเลี้ยงดูบุตร เชื้อฟุ้งสามี

3. บทบาททางเพศแบบมีความเป็นชายและความเป็นหญิงสูงทั้งคู่ (Androgyny) เป็นผู้ที่แสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ มีความยืดหยุ่น สามารถผสมผสานความเข้มแข็งของผู้ชาย และความอ่อนโยนของผู้หญิงไว้ในตนเองได้ ปรับตัวง่าย ประสบความสำเร็จในชีวิต และมีสุขภาพจิตดี

4. บทบาททางเพศแบบมีความเป็นหญิง และความเป็นชายต่ำทั้งคู่ (Undifferentiated) เป็นผู้ที่บทบาททางเพศไม่ชัดเจน ไม่สามารถตอบสนองต่อสถานการณ์ต่างๆได้อย่างเหมาะสม โดยอาจแสดงออกในลักษณะที่ไม่เป็นที่พึงปรารถนาของสังคม

ทฤษฎีสกีมาทงเพศ (Gender Schema Theory)

Bem (1981) ให้ความหมายของ Schema ว่าเป็นโครงสร้างทางปัญญา (cognitive structure) ซึ่งเป็นเครือข่ายของการเชื่อมโยงที่เป็นแนวทางในการรับรู้และจัดระบบข้อมูลของแต่ละบุคคล ดังนั้น ทฤษฎีสกีมาทงเพศจึงเป็นกระบวนการที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่ได้รับกับโครงสร้างทางเพศของบุคคลที่มีอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งจะตีความข้อมูลที่ได้รับว่าคืออะไร และรับข้อมูลเหล่านั้นมาปรับให้เหมาะสมกับสกีมาเดิม ดังนั้น กระบวนการสกีมาด้านเพศจึงเปรียบเสมือนกระบวนการในการจัดประเภทของคนตามลักษณะและพฤติกรรม ออกเป็น 2 ประเภท คือ ลักษณะความเป็นหญิง และลักษณะความเป็นชาย โดยไม่สนใจความแตกต่างด้านอื่นๆที่ไม่เกี่ยวข้องกับเพศ

Bem (1981) ได้แบ่งขั้นตอนการพัฒนาสกีมาด้านเพศออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

1. เด็กจะเรียนรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเพศจากความแตกต่างระหว่าง บทบาทของเพศหญิงและเพศชายทั่วไปจากสังคม ว่าบทบาทแบบใดเหมาะสมกับเพศใด เกิดเป็นสกีมาด้านเพศ (gender schema)

2. เด็กจะสามารถประเมินตนเองได้ว่า ลักษณะบุคลิกภาพแบบใดมีความเหมาะสมกับเพศของตน โดยอาศัยสกีมาด้านเพศที่ตนเองได้พัฒนาขึ้น สกีมาจึงเปรียบเสมือนมาตรฐานในการประเมินลักษณะบุคลิกภาพตามแนวทางที่สังคมกำหนดไว้สำหรับเพศใดเพศหนึ่ง ทำให้เกิดการเรียนรู้บทบาททางเพศของตนตามที่สังคมปรารถนา

นอกจากนี้ Bem (1981) ยังได้แบ่งสกีมาด้านเพศของบุคคลออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. บุคคลที่มีลักษณะบทบาททางเพศตรงตามเพศ (gender schematic) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีลักษณะตรงตามเพศสูง และมีการแสดงพฤติกรรมสอดคล้องตรงตามเพศของตน ลักษณะความแตกต่างทางเพศจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ การแปลความหมาย และการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นในสังคมที่เกี่ยวข้องกับเพศของตน บุคคลกลุ่มนี้จะนึกถึงกฎเกณฑ์หรือความคาดหวังทางสังคม โดยจะเลือกทำพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนตามที่สังคมกำหนด

2. บุคคลที่มีลักษณะไม่ตรงตามเพศ (gender aschematic) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะของพฤติกรรมที่ตรงตามเพศน้อย และกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นความสนใจไปที่ข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับเพศของตน คือผู้ที่มีบทบาททางเพศแบบมีความเป็นหญิงและความเป็นชายสูงทั้งคู่

มีนักวิจัยหลายคนได้กล่าวไว้ว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งเป็นความแตกต่างทางจิตวิทยาของเพศชายและเพศหญิงต่อการแสดงบทบาทสำคัญที่เชื่อมโยงกับกระบวนการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization) หรือประสบการณ์การเรียนรู้ (Brehm, 1992 อ้างถึงใน Clark, Shaver, & Abrahams, 1999)

มีงานวิจัยมากมายค้นพบว่าผู้ชายมีแนวโน้มในการเริ่มต้นความสัมพันธ์ก่อน และมีการสื่อสารทางตรงมากกว่าผู้หญิง นอกจากนี้ ผู้ชายที่เป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์ก่อนจะถูกมองในทางบวกมากกว่าผู้หญิงที่เป็นฝ่ายเริ่มต้น (Clark et al., 1999)

Clark และคณะ (1999) ได้ทดสอบกลยุทธ์ที่ถูกใช้ในการเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์แบบคู่รัก พบว่า ผู้ชายมีการตื่นตัวและเป็นฝ่ายเริ่มต้นในการพัฒนาความสัมพันธ์มากกว่าผู้หญิง ในขณะที่ผู้หญิงจะไม่ค่อยมีปฏิกิริยาเท่าใดนัก และมีการใช้กลยุทธ์ทางอ้อมมากกว่าผู้ชาย

การวัดและประเมินบทบาททางเพศ

ในอดีตได้มีการพัฒนามาตรวัดลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชายหลายมาตร แต่มาตรใช้วัดคุณลักษณะที่แสดงถึงความเป็นหญิงและความเป็นชายเท่านั้น โดยมีแนวคิดว่างบทบาททางเพศของหญิงและชายมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ดังนั้น การสร้างเครื่องมือในการประเมินพฤติกรรมเกี่ยวกับบทบาททางเพศจึงประกอบไปด้วยคุณลักษณะต่างๆ ที่ตรงกันข้าม ซึ่งเป็นความแตกต่างระหว่างชายกับหญิง ต่อมาได้มีการพัฒนาแนวความคิดเกี่ยวกับบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีเนียขึ้น จึงได้มีการสร้างมาตรวัดที่สามารถวัดได้ทั้งลักษณะความเป็นชาย ลักษณะความเป็นหญิง และลักษณะแอนโดรจีเนีย ซึ่งมาตรวัดแบบดั้งเดิมและแบบใหม่มีลักษณะที่แตกต่างกัน 2 ประการ ได้แก่

1. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นชายและความเป็นหญิง ซึ่งมาตรวัดแบบดั้งเดิมได้สร้างขึ้นจากแนวความคิดว่า ลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยมีความต่อเนื่องในเรื่องเดียวกัน แต่อยู่ตรงกันข้ามคนละขั้ว (Constantinople, 1973 อ้างถึงใน Kaplan & Sedney, 1980) หมายถึงภายในตัวบุคคลหนึ่งจะมีลักษณะความเป็นชายหรือหญิงเพียงลักษณะเดียว นั่นคือ เมื่อมีลักษณะความเป็นหญิงสูง ก็ต้องมีความเป็นชายต่ำ ในขณะเดียวกัน ถ้ามีความเป็นชายสูงก็ต้องมีความเป็นหญิงต่ำ ดังนั้นข้อกระทงจึงอยู่ในลักษณะข้อความที่มี 2 ขั้ว โดยที่ขั้วหนึ่งจะเป็นลักษณะความเป็นชาย ส่วนอีกขั้วจะเป็นลักษณะความเป็นหญิง เช่น ความแข็งแกร่ง ซึ่งเป็นลักษณะความเป็นชาย และความอ่อนโยน ซึ่งเป็นลักษณะความเป็นหญิง ซึ่งในมาตรแบบดั้งเดิมนั้น บุคคลคนหนึ่งไม่สามารถตอบว่าตนเองมีลักษณะสูงทั้ง 2 ด้านได้ จะต้องตอบว่าตนเองมีลักษณะใดลักษณะหนึ่งเพียงลักษณะเดียวเท่านั้น แต่ถ้าผู้ตอบอยู่ตรงกลางระหว่าง 2 ลักษณะ อาจตีความได้ว่าผู้นั้นไม่มีลักษณะแข็งแกร่งและอ่อนโยนอย่างชัดเจน ดังภาพที่ 3

แข็งแกร่ง _____ อ่อนโยน

ภาพที่ 3 แสดงรูปแบบของแบบสำรวจบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม (Kaplan & Sedney, 1980)

ส่วนมาตรวัดแบบใหม่ที่ใช้วัดลักษณะแอนโดรจีเนีย มีแนวคิดว่าลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชาย เป็นลักษณะที่แยกจากกัน (Bem, 1975; Spence, Helmreich, & Stapp, 1975)

ซึ่งคะแนนความเป็นหญิงในบุคคลหนึ่งจะไม่สัมพันธ์กับคะแนนความเป็นชาย ดังนั้น ในคนคนหนึ่ง อาจจะมีคะแนนสูงทั้ง 2 ลักษณะ หรือมีลักษณะใดลักษณะหนึ่งสูง แต่อีกลักษณะหนึ่งต่ำก็ได้ ลักษณะของมาตรวัดแบบใหม่เป็นดังภาพที่ 4

ภาพที่ 4 แสดงรูปแบบของแบบสำรวจบทบาททางเพศแบบใหม่ (Kaplan & Sedney, 1980)

2. มาตรวัดแบบดั้งเดิมและแบบใหม่ ใช้เกณฑ์ในการเลือกข้อกระทงที่ใช้ในการวัด ลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงแตกต่างกัน กล่าวคือ ในแบบสำรวจบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม จะเลือกข้อคำถามที่มาจากกรที่ชายและหญิงส่วนใหญ่มีพฤติกรรมตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงแตกต่างกัน ส่วนมาตรวัดแบบใหม่มีแนวคิดที่ว่า ลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงเป็นลักษณะที่เป็นนามธรรม ไม่ใช่พฤติกรรมของหญิงและชาย ดังนั้น เกณฑ์ในการเลือกข้อกระทงส่วนใหญ่ จึงเป็นลักษณะที่ทางสังคมหรือวัฒนธรรมนั้นๆรับรู้ว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาของชายและหญิง (Kaplan & Sedney, 1980) ตัวอย่างแบบสำรวจบทบาททางเพศ เช่น Bem Sex Role Inventory (BSRI), Spence, Helmreich, and Stapp's Personality Attributes Questionnaire (PAQ) และ Heilbrun's Androgyny measure from the Adjective Check List เป็นต้น

แบบสำรวจบทบาททางเพศ

แบบวัดบทบาททางเพศของ Bem (Bem Sex Role Inventory: BSRI) (1974) เป็นแบบสำรวจที่ใช้วัดบทบาททางเพศ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 60 ข้อ เป็นข้อกระทงที่ใช้วัดลักษณะความเป็นชาย 20 ข้อ เช่น เป็นผู้นำ ก้าวร้าว และข้อกระทงที่ใช้วัดลักษณะความเป็นหญิง 20 ข้อ เช่น มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย และอีก 20 ข้อ เป็นข้อกระทงที่ใช้วัดลักษณะการกระทำตนให้เป็นที่พึงปรารถนาของสังคม (Social Desirability) ซึ่งประกอบด้วยข้อกระทงทางบวกจำนวน 10 ข้อ และ

ข้อกระทงทางลบจำนวน 10 ข้อ ผู้ตอบจะต้องพิจารณาคำคุณศัพท์ดังกล่าวตรงกับบุคลิกของตนมากน้อยเพียงใด โดยแบ่งการประเมินออกเป็น 7 ระดับ ตั้งแต่ระดับที่ 1 (ตรงกับตนเองน้อยที่สุด) จนถึงระดับ 7 (ตรงกับตนเองมากที่สุด)

แบบสำรวจบทบาททางเพศของ Spence, Helmreich และ Stapp (Personality Attributes Questionnaire: PAQ) (1975) พัฒนารู้นั้นมาจากมาตรวัดภาพในความคิดเกี่ยวกับบทบาททางเพศ (Sex Role Stereotype) ของ Rosenkrantz และคณะ (1968 อ้างถึงใน Kaplan และ Sydney, 1980) ประกอบด้วยข้อกระทงที่แสดงลักษณะความเป็นชาย 23 ข้อ ข้อกระทงที่แสดงลักษณะความเป็นหญิง 18 ข้อ และข้อกระทงที่แสดงลักษณะของความเป็นทั้งหญิงและชายจำนวน 13 ข้อ ต่อมาได้ปรับปรุงให้มีลักษณะสั้นลง โดยมีข้อกระทงที่แสดงลักษณะทั้ง 3 อย่างละ 8 ข้อ แบ่งการประเมินออกเป็น 5 ระดับ ตั้งแต่ระดับ 1 จนถึง 5

วิธีการคิดคะแนนและการแปลผล

วิธีการคิดคะแนนแบบสำรวจบทบาททางเพศแบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่

1. เป็นวิธีที่ใช้คิดคะแนนมาตร BSRI ของ Bem (1974) โดยมีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่ว่าคะแนนของลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชายมีความแตกต่างกัน และลักษณะแอนโดรจีเนีย หมายถึง คุณลักษณะที่เท่าเทียมกันระหว่างความเป็นหญิงและความเป็นชาย Bem แปลคะแนนความเป็นหญิง ความเป็นชาย และแอนโดรจีเนีย จากค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความเป็นหญิง และความเป็นชาย กล่าวคือ ถ้าคะแนนความเป็นหญิงสูงกว่าคะแนนความเป็นชายอย่างมีนัยสำคัญ หมายความว่าผู้นั้นมีลักษณะความเป็นหญิง ในขณะที่ ถ้าคะแนนความเป็นชายสูงกว่าคะแนนความเป็นหญิงอย่างมีนัยสำคัญ หมายความว่าผู้นั้นมีลักษณะความเป็นชาย แต่ถ้าคะแนนทั้ง 2 ลักษณะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่าบุคคลนั้นมีลักษณะแอนโดรจีเนีย

2. เป็นการคิดคะแนนโดยการใช้วิธีแบ่งกลุ่มมัธยฐาน (Median Split) ซึ่งคิดขึ้นโดย Spence และคณะ (1975) ที่ค้นพบว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชายสูงทั้งคู่ (androgyny) มีคะแนนการนับถือตนเองสูงกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชายต่ำทั้งคู่ (undifferentiated) ต่อมา Bem (1977) ก็หันมาใช้วิธีนี้เช่นกัน เนื่องจาก เมื่อทดสอบโดยใช้วิธีแบ่งกลุ่มมัธยฐาน และใช้มาตรวัดการนับถือตนเองมาตรวจเทียบกับ Spence และคณะ แล้วพบผลเช่นเดียวกัน คือ ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชายสูงทั้งคู่ มีคะแนนการนับถือ

ตนเองสูงกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชายต่ำทั้งคู่ นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ชายที่มีลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชายต่ำทั้งคู่ ยังมีการเปิดเผยตนเองน้อยกว่าอีกด้วย

การคิดคะแนนโดยใช้วิธีแบ่งกลุ่มมัธยฐานเป็นการคิดคะแนนแยกระหว่างข้อที่แสดงลักษณะความเป็นชาย และข้อที่แสดงลักษณะความเป็นหญิง ส่วนข้อที่เป็นกลางจะไม่นำมาคิดคะแนนด้วย สำหรับการคิดคะแนน คิดโดยการรวมคะแนนของผู้ตอบแต่ละคนในแต่ละลักษณะ และเรียงคะแนนทั้งหมดจากคนที่ได้คะแนนสูงไปจนถึงคนที่ได้คะแนนต่ำ จากนั้นแบ่งกลุ่มโดยการค้นหาค่ามัธยฐาน ซึ่งจะแบ่งผู้ตอบออกเป็น 2 กลุ่มเท่าๆกัน ดังนั้น ผู้ที่มีคะแนนความเป็นชายสูงกว่ามัธยฐาน และคะแนนความเป็นหญิงต่ำกว่ามัธยฐาน หมายถึง ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชาย ในขณะที่เดียวกัน ผู้ที่มีคะแนนความเป็นหญิงสูงกว่ามัธยฐาน แต่มีคะแนนความเป็นชายต่ำกว่ามัธยฐาน หมายถึงผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิง ส่วนผู้ที่มีคะแนนความเป็นหญิงและคะแนนความเป็นชายสูงกว่ามัธยฐานทั้งคู่ แสดงว่ามีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนี และผู้ที่มีคะแนนทั้ง 2 ลักษณะต่ำกว่ามัธยฐาน หมายถึงผู้ที่มีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจน ซึ่งสามารถแสดงได้ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4

การแปลผลคะแนนบทบาททางเพศโดยการแบ่งกลุ่มจากค่ามัธยฐาน (Median Split) ของ Spence และ Helmreich (1978 อ้างถึงใน Kaplan & Sedney, 1980)

	ลักษณะความเป็นชาย สูงกว่ามัธยฐาน	ลักษณะความเป็นชาย ต่ำกว่ามัธยฐาน
ลักษณะความเป็นหญิงสูงกว่า มัธยฐาน	กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นหญิง และความเป็นชายสูงทั้งคู่ (Androgyny)	กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง (Feminine)
ลักษณะความเป็นหญิงต่ำกว่า มัธยฐาน	กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นชายสูง (Masculine)	กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นหญิงและ ความเป็นชายต่ำทั้งคู่ (Undifferentiated)

มาตรวัดบทบาททางเพศในประเทศไทย

นิตยกุล อรรถนุพรรณ (2529) พัฒนามาตรวัดบทบาททางเพศขึ้นเพื่อวัด “คุณลักษณะที่เป็นจริง และลักษณะที่พึงปรารถนาของชายและหญิงในปัจจุบัน” โดยแปลและเรียบเรียงจาก มาตร Bem Sex Role Inventory: BSRI (Bem, 1974) , Personality Attributes Questionnaire: PAQ (Spence et al., 1975) และ Adjective Check List: ACL (Heilbrun, 1976) มีข้อกระทงทั้งสิ้น 97 ข้อ เป็นข้อกระทงที่แสดงลักษณะความเป็นหญิง 51 ข้อ และลักษณะความเป็นชาย 46 ข้อ ซึ่งเป็นการรวบรวมคำหรือวลีที่แสดงถึงลักษณะของชายและหญิงจากการสำรวจ ลักษณะมาตรเป็นแบบ ลิเคิร์ต (Likert) คิดคะแนนโดยแบ่งออกเป็น 7 ระดับ ตั้งแต่ระดับ 1 (น้อยที่สุด) จนถึง 7 (มากที่สุด) แต่ไม่มีการจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นประเภทตามบทบาททางเพศ

ฉันทิกา ทิมากร (2534) , วรรณภา เพชรพันธ์ (2534) และ กรรณิกา เฉลิมกุล (2535) นำมาตรของ นิตยกุล มาพัฒนาต่อ และปรับปรุงตามแนวทางของ Bem โดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จากกนั้นนำมาคัดข้อกระทงด้วยวิธีการทางสถิติ ปรากฏว่ามาตรของ ฉันทิกา เหลือข้อกระทงที่วัดลักษณะความเป็นหญิง 13 ข้อ ข้อกระทงที่วัดลักษณะความเป็นชาย 13 ข้อ และข้อกระทงที่วัดลักษณะที่เป็นกลาง 13 ข้อ รวมเป็น 39 ข้อ มาตรของ วรรณภา ประกอบด้วยข้อกระทงที่วัดลักษณะทั้ง 3 ดังกล่าวอย่างละ 10 ข้อ รวมเป็น 30 ข้อ ส่วนมาตรของ กรรณิกา ประกอบด้วยข้อกระทงที่วัดลักษณะทั้ง 3 อย่างละ 12 ข้อ รวมเป็น 36 ข้อ โดยทั้ง 3 มาตร ใช้การสุ่มข้อกระทงทั้งหมดเข้าในมาตร ด้านการคิดคะแนน ทั้ง 2 มาตร มีวิธีการคิดคะแนน และแปลผลเหมือนกัน กล่าวคือ ลักษณะมาตรที่ใช้วัดเป็นแบบ ลิเคิร์ต (Likert) โดยมีช่วงคะแนน 7 ช่วง จาก 1 คือ น้อยที่สุด จนถึง 7 คือ มากที่สุด ตามลำดับ และใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มจากค่ามัธยฐาน เพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 ประเภท ตามบทบาททางเพศ

ต่อมา ธิดารัตน์ ธรรมเกษร (2543) ได้นำมาตรของ นิตยกุล มาพัฒนาต่ออีกครั้ง โดยศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดบทบาททางเพศจาก Bem Sex Role Inventory: BSRI (Bem, 1974) , Personality Attributes Questionnaire: PAQ (Spencer et al., 1975) และ Adjective Check List: ACL (Heilbrun, 1976) จนได้ข้อกระทงที่วัดลักษณะความเป็นหญิง 10 ข้อ ข้อกระทงที่วัดความเป็นชาย 10 ข้อ และข้อกระทงที่วัดลักษณะที่เป็นกลาง 10 ข้อ รวมเป็น 30 ข้อ

มุมมองแบบปัจเจกนิยมและคตินิยม (Individualism and Collectivism)

Triandis (2001) กล่าวว่า ในวัฒนธรรมแบบคตินิยม บุคคลจะมีลักษณะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (interdependence) กับบุคคลอื่นในกลุ่มของตน เช่น ครอบครัว เผ่าพันธุ์ ชาติ เป็นต้น และให้ความสำคัญกับเป้าหมายของกลุ่มเป็นอันดับแรก รวมทั้งมีความพยายามที่จะปรับพฤติกรรมส่วนตัวของตนให้เข้ากับบรรทัดฐานและให้ไปในทิศทางเดียวกันกับกลุ่ม ในขณะที่วัฒนธรรมแบบปัจเจกนิยม บุคคลมีความต้องการที่จะแสดงให้เห็นว่า ตนสามารถช่วยเหลือตนเองได้และเป็นอิสระจากกลุ่ม นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับเป้าหมายส่วนตัวมากกว่าเป้าหมายของกลุ่ม และมีการแสดงออกทางพฤติกรรมโดยมีพื้นฐานมาจากเจตคติส่วนตัวมากกว่าที่จะปฏิบัติตามบรรทัดฐานของกลุ่มและสามารถใช้ทฤษฎีการแลกเปลี่ยน (exchange theory) ในการทำนายพฤติกรรมทางสังคมได้

Schwartz (1990) นิยามสังคมแบบปัจเจกนิยมว่า ประกอบด้วยกลุ่มที่ค่อนข้างแคบ และความสัมพันธ์ภายในสังคมก็ไม่ได้เป็นไปอย่างกว้างขวาง คนในสังคมมีความคาดหวังอยู่ที่ความสำเร็จส่วนบุคคล และให้นิยามสังคมแบบคตินิยมว่า เป็นสังคมที่มีลักษณะรวมกลุ่ม เน้นพันธะหน้าที่ มีความคาดหวังโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของกลุ่ม บุคคลมีความคิดว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ซึ่งความเป็นกลุ่มเหล่านี้ ได้แก่ ครอบครัว เชื้อชาติ ศาสนา เป็นต้น

Hofstede (2001) ให้คำนิยามของลักษณะปัจเจกนิยมว่า เป็นสังคมที่มีลักษณะของความสัมพันธ์และมีความเหนียวแน่นระหว่างบุคคลน้อย บุคคลที่อยู่ในสังคมที่มีความเป็นปัจเจกนิยมสูงจะได้รับการคาดหวังว่าต้องดูแลตัวเองและครอบครัวของตน และให้คำนิยามของลักษณะคตินิยมว่า เป็นสังคมที่บุคคลจะถูกรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มซึ่งมีความเหนียวแน่นตั้งแต่เกิดรวมถึงจะต้องมีความจงรักภักดีและปกป้องกลุ่มของตนไปตลอดชีวิต

Hofstede (1980, 1983) ได้ศึกษาโดยการเก็บข้อมูลจากพนักงานของบริษัท IBM กว่า 120,000 คน ใน 66 ประเทศ และพบมิติ (dimension) ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถใช้แบ่งแยกลักษณะทางสังคมได้ทั้งหมด 5 มิติด้วยกัน คือ

1. ลักษณะของคตินิยมและปัจเจกนิยม (Collectivism – Individualism)
2. อำนาจและระยะห่าง (Power – Distance)
3. ลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิง (Masculinity – Femininity)
4. ความไม่แน่นอนและการหลีกเลี่ยง (Uncertainty – Avoidance)

5. การกำหนดเป้าหมายในระยะสั้นและระยะยาว (Shot term – Long term Orientation)

ในช่วงแรก มิติลักษณะของคตินิยมและปัจเจกนิยมนี้ ถูกมองว่าเป็นมิติเดียวที่มีลักษณะเป็นสองขั้ว (Bipolar) แต่ต่อมาก็พบหลักฐานเชิงประจักษ์ว่ามิติทั้งสองนี้เป็นอิสระจากกัน สามารถที่จะวัดเพียงมิติใดมิติหนึ่งก็ได้และบุคคลแต่ละคนสามารถมีความเป็นปัจเจกนิยมและคตินิยมสูงทั้งคู่หรือต่ำทั้งคู่ก็ได้

Triandis (1995) กล่าวว่า ถ้าในสังคมมีแต่บุคคลที่มีแนวคิดแบบปัจเจกนิยมแต่เพียงอย่างเดียว สังคมนั้นก็จะกลายเป็นสังคมที่มีแต่คนหลงตนเอง มีอัตราการฆ่าตัวตาย อัตราการเกิดอาชญากรรมและอัตราการทารุณกรรมเด็กสูง ในขณะที่ถ้าในสังคมมีแต่บุคคลที่มีแนวคิดแบบคตินิยมแต่เพียงอย่างเดียว ก็จะเป็นสังคมปิด คอยกีดกันคนนอกกลุ่มที่แตกต่างจากกลุ่มของตนเอง ดังนั้น การที่ในสังคม หรือวัฒนธรรมต่างๆของแต่ละประเทศจะมีเพียงบุคคลที่มีความเป็นปัจเจกนิยม หรือมีความเป็นคตินิยมเพียงอย่างเดียวได้อย่างไร จึงไม่มีทางเป็นไปได้

คุณสมบัติของลักษณะแนวคิดแบบปัจเจกนิยมและแนวคิดแบบคตินิยม

Triandis (1995) อธิบายถึงแนวคิดแบบปัจเจกนิยม และคตินิยมว่ามีลักษณะเป็น “อาการทางวัฒนธรรม” (cultural syndrome) ซึ่งหมายถึงรูปแบบของลักษณะความเชื่อ เจตคติ บรรทัดฐาน บทบาทและค่านิยมที่มีร่วมกันของกลุ่มคนที่อยู่ในวัฒนธรรมเดียวกัน ดังนั้นรูปแบบของแนวคิดแบบปัจเจกนิยม และคตินิยม นี้ จะแตกต่างกันออกไปในแต่ละวัฒนธรรม โดยอาจรวมถึงมีความแตกต่างกันไปตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และแตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลาด้วย

Triandis (1995) ได้แจกแจงคุณสมบัติของลักษณะแนวคิดแบบแบบปัจเจกนิยม และคตินิยมที่เป็นสากลออกมาใน 4 มิติ โดยทั้ง 4 มิตินี้มีความเป็นอิสระจากกัน สามารถที่จะแยกวัดในแต่ละมิติได้ มิติต่างๆทั้ง 4 มิติ ได้แก่

1. ลักษณะของตัวตน (The nature of the self) โดย Markus และ Kitayama (1991) กล่าวว่าตัวตน (self) ของแนวคิดแบบปัจเจกนิยมจะมีลักษณะเป็นตัวตนที่เป็นอิสระจากบุคคลอื่น (independent self) และมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง รวมถึงให้ความสำคัญและระบุนสาเหตุไปยังปัจจัยภายในของตัวบุคคล ประพฤติตนโดยยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ส่วนตัวตนแบบคตินิยมจะ

มีลักษณะเป็นตัวตนแบบพึ่งพาผู้อื่น (interdependent self) ซึ่งจะมีลักษณะการมองตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ตนและสังคมมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน รวมถึงตระหนักว่าบุคคลอื่นในสังคมจะเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมของตน โดยสังเกตจากความคิด ความรู้สึกและการกระทำของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเอง

2. การให้ความสำคัญต่อเป้าหมายส่วนบุคคลหรือเป้าหมายของกลุ่ม (The structure of goals) โดยผู้ที่มีแนวคิดแบบปัจเจกนิยมจะให้ความสำคัญกับเป้าหมายส่วนบุคคลมากกว่า ในขณะที่ผู้ที่มีแนวคิดแบบคตริรวมหมู่จะให้ความสำคัญกับเป้าหมายของกลุ่มมากกว่า

3. การให้ความสำคัญกับเจตคติและความต้องการของตนหรือบรรทัดฐานและหน้าที่ ซึ่งในวัฒนธรรมแบบปัจเจกนิยมจะให้ความสำคัญกับเจตคติและความต้องการของตน ในขณะที่วัฒนธรรมแบบคตริรวมหมู่จะให้ความสำคัญกับบรรทัดฐานและหน้าที่ของตนมากกว่า

4. การให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์หรือการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม บุคคลที่มีแนวคิดแบบปัจเจกนิยมจะเน้นเรื่องความได้เปรียบเสียเปรียบมาก่อนเป็นอันดับแรก ในขณะที่บุคคลที่มีวัฒนธรรมแบบคตริรวมหมู่จะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลก่อน แม้ตนจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบก็ตาม

ตารางที่ 5

สรุปผลที่ตามมาทางจิตวิทยาของความเป็นปัจเจกนิยม-คตริรวมหมู่ (ดัดแปลงจาก Oyserman, Coon, & Kemmelmeie, 2002)

	ปัจเจกนิยม	คตริรวมหมู่
การรับรู้ อัตมโนทัศน์ในตน	<ul style="list-style-type: none"> - บุคคลพยายามที่จะสร้างและรักษาความรู้สึกทางบวกเกี่ยวกับตนเอง - มีความรู้สึกดีเกี่ยวกับตนเอง และความสำเร็จที่ตนเองได้รับ สร้างเอกลักษณ์และเจตคติที่แตกต่างจากบุคคลอื่น รวมถึงมีความคิดเป็นของตนเอง - ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง 	<ul style="list-style-type: none"> - ตนเองเป็นสมาชิกของกลุ่ม - ค่านิยมของตนคือการสะท้อนเป้าหมายของกลุ่ม เช่น การเสียสละเพื่อส่วนรวม และการรักษาความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นภายในกลุ่ม

ตารางที่ 5 (ต่อ)

สรุปผลที่ตามมาทางจิตวิทยาของความเป็นปัจเจกนิยม-คตริรวมหมู่ (ดัดแปลงจาก Oyserman, Coon, & Kemmelmeie, 2002)

	ปัจเจกนิยม	คตริรวมหมู่
สุขภาวะทางจิต	- แสดงอารมณ์อย่างเปิดเผย และการบรรลุเป้าหมายส่วนตนคือสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในชีวิต	- ความพึงพอใจในชีวิตมาจากความสำเร็จในการทำหน้าที่ และความสำเร็จจากการแสดงบทบาททางสังคม รวมทั้งหลีกเลี่ยงจากความล้มเหลวในด้านต่างๆ - มีการยับยั้งทางอารมณ์มากกว่าที่จะแสดง หรือเปิดเผยความรู้สึกออกไปตรงๆ เพื่อรักษาความกลมเกลียวภายในกลุ่ม
รูปแบบการระบุนสาเหตุ	- การตัดสินใจ การให้เหตุผล และการอนุมานจะถูกปรับให้เชื่อมโยงกับตัวบุคคลมากกว่าสถานการณ์หรือบริบททางสังคม เพราะถือว่าตัวตนที่ไม่เกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ มีความมั่นคงมากกว่า ดังนั้น บุคคลจึงไม่ยึดติดกับบริบท หรือสถานการณ์ต่างๆ ในสังคม แต่จะยึดตนเองเป็นหลัก	- การตัดสินใจ การให้เหตุผล และการระบุนสาเหตุ จะมาจากบริบททางสังคม สถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ความคิดที่เด่นชัดเกี่ยวกับบทบาททางสังคมตามความเข้าใจของบุคคล
ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	- ต้องการความสัมพันธ์ และการเป็นสมาชิกในกลุ่มที่เอื้อต่อเป้าหมายส่วนตน เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยยั่งยืน เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา และไม่เข้มข้นรุนแรง	- การเป็นสมาชิกในกลุ่มมีความสำคัญ และบุคคลมีการปรับตัวเข้าหากัน - การแบ่งเขตแดนระหว่างการเป็นคนในกลุ่ม และนอกกลุ่ม มีความมั่นคง และสำคัญ - การแลกเปลี่ยนภายในกลุ่มตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเท่าเทียม

รูปแบบความสัมพันธ์

Triandis และ Geffland (1998) ได้แบ่ง รูปแบบความสัมพันธ์ตามแนวคิดแบบปัจเจกนิยม และคตินิยม ออกเป็น

1. รูปแบบความสัมพันธ์ทางสังคมแบบแนวตั้ง (vertical) หมายถึง ลักษณะของตัวตนที่มีความแตกต่างจากคนอื่นในด้าน สถานภาพทางสังคม อายุหรือเพศ

2. รูปแบบความสัมพันธ์ทางสังคมแบบแนวนอน (horizontal) หมายถึงลักษณะของตัวตนที่เหมือนกับบุคคลอื่น มีความเท่าเทียมกัน

ซึ่งเมื่อแบ่งความสัมพันธ์ตามรูปแบบนี้แล้วจะสามารถสร้างรูปแบบความสัมพันธ์ได้เป็น 4 รูปแบบ คือ

1. มิติปัจเจกนิยมแบบแนวนอน (Horizontal Individualism: HI) บุคคลลักษณะนี้จะต้องการที่จะมีเอกลักษณ์และแตกต่างจากกลุ่ม ชอบทำสิ่งต่างๆด้วยตนเองและชอบพึ่งพาตนเอง แต่จะไม่สนใจการมีสถานะที่สูงหรือการมีความโดดเด่นมีแนวโน้มที่จะนิยมความเท่าเทียมกันในสังคม

2. มิติปัจเจกนิยมแบบแนวตั้ง (Vertical Individualism: VI) บุคคลลักษณะนี้จะต้องการที่จะมีความโดดเด่นมีสถานะที่สูง ชอบแข่งขันกับบุคคลอื่น มีความสนใจในตนเอง (self-interest) ผลคือ บุคคลเหล่านี้สามารถยอมรับความไม่เท่าเทียมกันระหว่างบุคคลได้

3. มิตินิยมแบบแนวนอน (Horizontal Collectivism: HC) บุคคลลักษณะนี้จะมองตนเองว่าตนเหมือนกับคนทั่วไป ไม่ได้มีสถานะพิเศษใดๆ เน้นเรื่องความสัมพันธ์และการพึ่งพาซึ่งกันและกัน ชอบเข้าสังคม ต้องการความสอดคล้องกลมกลืนภายในกลุ่ม

4. มิตินิยมแบบแนวตั้ง (Vertical Collectivism: VC) บุคคลลักษณะนี้จะเน้นความสมบูรณพร้อมของกลุ่มและยินดีที่จะเสียสละเป้าหมายส่วนตัวเพื่อเป้าหมายของกลุ่ม รวมทั้งให้ความร่วมมือและสนับสนุนในการแข่งขันระหว่างกลุ่มและเชื่อฟังผู้มีอำนาจในกลุ่ม

การวัดปัจเจกบุคคลนิยมและคตินิยม

การวัดภาวะสันนิษฐานปัจเจกนิยม (individualism) และ คตินิยม (collectivism) สามารถทำได้ 2 ระดับคือ ระดับวัฒนธรรม (cultural-level) และระดับบุคคล (individual-level) โดยที่การวัดทั้งสองระดับนี้มักจะมีค่าสหสัมพันธ์กันในระดับสูง อย่างไรก็ตามการวัดในแต่ละครั้ง

อาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นจึงไม่เหมาะสมที่จะนำผลการวิจัยในระดับใดระดับหนึ่งไปสรุปว่าเป็นแบบเดียวกันกับในการศึกษาระดับอื่น โดยที่ไม่ได้ทำการตรวจสอบยืนยันในระดับที่ต้องการศึกษาให้ชัดเจนเสียก่อน

ภาวะสันนิษฐานของความเป็นปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่ เป็นภาวะสันนิษฐานที่กว้างมาก ยังไม่มีผู้ใดสามารถสร้างภาวะสันนิษฐานให้มีความครอบคลุมได้ทั้งหมด และยังไม่สามารถใช้เป็นภาวะสันนิษฐานที่เป็นสากลได้ เนื่องจากมักจะมีข้อแตกต่างทางวัฒนธรรมเกิดขึ้น จนเป็นจุดที่ทำให้สามารถนำมาวิจารณ์และต้องปรับปรุงอยู่เสมอ และจากการที่ไม่มีข้อสรุปที่แน่ชัดนี้เอง ทำให้นักวิจัยแต่ละคนก็มีการใช้ข้อสรุปประกอบในการวัดที่ไม่เหมือนกันในการสร้างมาตรวัด

Oyserman และคณะ (2002) พบว่ามีการใช้มาตรวัดในการวัดภาวะสันนิษฐานนี้ถึง 27 มาตรวัดด้วยกัน ซึ่งแต่ละมาตรก็มีการใช้ข้อสรุปประกอบในการวัดที่แตกต่างกัน ซึ่งส่งผลให้การเปรียบเทียบผลการวิจัยที่ใช้มาตรวัดที่ต่างกันทำได้ยาก และในบางครั้งการใช้มาตรวัดที่แตกต่างกันในการทำวิจัยซ้ำในเรื่องเดียวกันกลับได้ผลการทดลองที่แตกต่างกัน และในงานวิจัยบางเรื่องก็ใช้มาตรวัดที่ไม่มีความเที่ยง (reliability) โดยที่มาตรนั้นมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าน้อยกว่า .7 ดังนั้น Oyserman และคณะ จึงมองว่ายังไม่มีมาตรวัดใดที่สามารถประเมินลักษณะภาวะสันนิษฐานได้อย่างครอบคลุม

นอกจากนี้ Oyserman และคณะ (2002) ยังได้วิจารณ์ถึงการวัดของงานวิจัยข้ามวัฒนธรรมโดยวิธีทางตรง (direct measurement approach) หรือการวัดโดยใช้มาตรวัดว่ามีข้อจำกัดหลายประการคือ

1. ลักษณะทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน ไม่ได้อยู่ในระดับของจิตสำนึกหรือระดับทางภาษา ซึ่งมักจะแสดงออกโดยนัยหรือทางโครงสร้างทางสังคมที่ไม่สามารถรายงานตนเองได้ มากกว่าที่จะเป็นรูปของความรู้ที่สามารถอธิบายได้ (declarative knowledge) เช่น เจตคติ ค่านิยม และความเชื่อ ซึ่งผู้ตอบสามารถรายงานได้
2. ปัญหาของการที่ข้อกระทงคำถามในมาตรวัดที่ต่างกันมีองค์ประกอบและการเน้นที่ต่างกัน จึงเป็นการยากที่จะเปรียบเทียบงานวิจัยที่ใช้มาตรต่างกัน
3. การเลือกใช้ภาษาในคำกำกับของมาตรวัด (scale-response choice) เช่น “เห็นด้วยอย่างยิ่ง (very much agree)” หรือ “สำคัญมาก (very important)” ซึ่งคนในวัฒนธรรมที่ต่างกันจะมีการรับรู้ระดับความหนักแน่นของคำไม่เท่ากัน จึงยากที่จะบอกได้ว่าคนในประเทศต่างๆกันที่ตอบ

เหมือนกันจะมีความรู้สึกแบบเดียวกันหรือไม่ ในการเปรียบเทียบข้ามวัฒนธรรม (Schwarz & Oyserman, 2001)

4. Heine, Lehman, Peng, และ Greenholtz (2002) ระบุว่าบุคคลมักจะเปรียบเทียบตนกับบุคคลในวัฒนธรรมของตน คนจากต่างวัฒนธรรมก็จะมีมาตรฐานที่ยอมรับต่างกันเมื่อให้ประเมินตนเองโดยมาตรลิเคิร์ต ซึ่งเป็นผลมาจากอิทธิพลของกลุ่มอ้างอิง (reference-group effect) ต่างกัน

Triandis และคณะ (1995) ได้เสนอให้วัดภาวะสันนิษฐานนี้โดยการใช้การวัดแบบหลายวิธี (multimethod) แต่เนื่องจากการวัดแบบนี้ทำได้ยาก ดังนั้น การวัดแบบใช้มาตรลิเคิร์ตจึงเป็นที่นิยมมากที่สุด

มาตรวัดปัจเจกบุคคลนิยมและคติรวมหมู่

Singelis, Triandis, Bhawuk, และ Gefland (1995) สร้างมาตรขึ้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อวัดภาวะสันนิษฐานปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่ในระดับบุคคลโดยพวกเขาตระหนักว่าการพยายามที่จะวัดแนวคิดที่กว้างนั้นมักจะได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาต่ำและการนิยามแนวคิดให้แคบจะมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาสูงกว่า ซึ่งตัวแปรที่มีลักษณะเป็นนามธรรมอย่างเช่น ปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่มีความกว้างมากจึงได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาที่ค่อนข้างต่ำ ตัวแปรที่มีความชัดเจน เช่นตัวแปรที่ได้รับการระบุโดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) จะได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาที่สูงกว่า

Singelis และคณะ (1995) พยายามที่จะหาจุดสมดุระหว่างความกำกวมและความเฉพาะเจาะจง จึงได้นำแนวคิดของ Markus และ Kitayama (1991) มาใช้ โดยแบ่งมุมมองแบบปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่ออกเป็นอย่างละสองมิติคือ แบบแนวตั้ง (vertical) และแบบแนวนอน (horizontal) โดยลักษณะแบบแนวตั้งจะแสดงถึงลักษณะนิสัยที่ยอมรับถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ส่วนลักษณะแบบแนวนอนจะสะท้อนถึงลักษณะนิสัยที่เน้นความเท่าเทียมกันระหว่างบุคคลในสังคม

หลังจากนั้น Singelis และคณะ (1995) ก็นำข้อกระทงจากมาตรที่มีความเกี่ยวข้องกับภาวะสันนิษฐานปัจเจกบุคคลนิยมและคติรวมหมู่ รวมถึงข้อกระทงที่ได้เขียนขึ้นมาใหม่บางส่วนที่สอดคล้องกับมิติแต่ละมิติที่สร้างขึ้น และนำไปศึกษากับนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์

และมหาวิทยาลัยฮาวาย จากนั้นจึงนำคำตอบที่ได้มาวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) โดยตัดข้อกระทงที่มีค่า communalities ต่ำ (น้อยกว่า .35) ออกจากการวิเคราะห์ จากนั้นจึงนำข้อกระทงที่เหลือที่มีค่าสหสัมพันธ์กับองค์ประกอบ (factor loading) มากกว่า .3 และมีเนื้อหาสอดคล้องกับรายละเอียดภาคทฤษฎีใส่ลงไปในแต่ละองค์ประกอบ รวมทั้งสิ้น 4 องค์ประกอบ ได้แก่ มิติปัจเจกนิยมแบบแนวนอน (HI) มิติปัจเจกนิยมแบบแนวตั้ง (VI) มิติคิดรวมหมู่แบบแนวนอน (HC) และมิติคิดรวมหมู่แบบแนวตั้ง (VC) ซึ่งในแต่ละองค์ประกอบมีข้อกระทงทั้งสิ้น องค์ประกอบละ 8 ข้อ รวมทั้งหมด 32 ข้อ โดยสร้างเป็นมาตราลิเคิร์ต 9 ช่วง โดยเริ่มจากคะแนน 1 (ไม่เห็นด้วยมากที่สุด) ไปจนถึง 9 (เห็นด้วยมากที่สุด)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Roese และคณะ (2006) กล่าวว่าในมุมมองของทฤษฎีวิวัฒนาการ การเสียใจภายหลังระหว่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันในความสัมพันธ์แบบคู่รัก โดยเฉพาะแล้ว ผู้หญิงจะมีความรอบคอบและระมัดระวังมากกว่าผู้ชายในการเริ่มต้นความสัมพันธ์แบบคู่รัก ส่วนผู้ชายจะหาโอกาสสร้างความสัมพันธ์แบบคู่รักมากกว่าผู้หญิง และการเสียใจภายหลังนี้ก็เชื่อมโยงกับการใช้เป้าหมายการควบคุม นั่นคือ การเสียใจภายหลังจากการที่ไม่ได้ทำ (inaction regret) ยกตัวอย่างเช่น ความล้มเหลวจากการสอบ บุคคลจะมุ่งไปที่การกระทำที่พวกเขาควรจะทำเพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จนั้น คือฉันควรจะต้องตั้งใจเรียน (promotion) ในทางตรงกันข้าม การเสียใจภายหลังจากสิ่งที่ได้กระทำไปแล้ว (action regret) ยกตัวอย่างเช่น ความล้มเหลวในการหลีกเลี่ยงอุบัติเหตุทางรถยนต์ บุคคลจะมุ่งไปที่การป้องกันที่เขาควรจะมีมาก่อน คือ ฉันไม่ควรจะเพิ่มความเร็ว (prevention)

ในการศึกษาที่ 1 ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 123 คน เป็นชาย 61 คน และหญิง 62 คน ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังในด้านที่แตกต่างกัน 3 ด้านในชีวิต ซึ่งประกอบด้วย ความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์กับพ่อแม่ และความสำเร็จทางการศึกษา โดยให้กลุ่มตัวอย่างระลึกถึงเรื่องในอดีตที่กลุ่มตัวอย่างเคยประสบมา แล้วเขียนบรรยายเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังด้านละ 3 ข้อ พบว่า ในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายเสียใจภายหลังจากการที่ไม่ได้ทำมากกว่า ในขณะที่ผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการที่ไม่ได้ทำและเสียใจภายหลังจากสิ่งที่ทำลงไปแล้วไม่แตกต่างกัน แต่ในด้านความสัมพันธ์กับพ่อแม่ และความสำเร็จทางการศึกษา พบว่าทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังไม่แตกต่างกัน แต่มีการเสียใจจากการที่ไม่ได้ทำมากกว่า

การศึกษาที่ 2 ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 69 คน เป็นชาย 29 คน หญิง 40 คน ตอบคำถามเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังเหมือนกับการศึกษาที่ 1 แต่มีการเปลี่ยนแปลงคือ ให้ตอบในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก และความสัมพันธ์แบบเพื่อน พบว่า ในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายเสียใจภายหลังจากการที่ไม่ได้ทำมากกว่า ในขณะที่ผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการที่ไม่ได้ทำและเสียใจภายหลังจากสิ่งที่ทำลงไปแล้วไม่แตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างในความสัมพันธ์แบบเพื่อน

การศึกษาที่ 3 ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 486 คน เป็นชาย 169 คน หญิง 317 คน ตอบมาตรวัดเป้าหมายการควบคุม ซึ่งแต่ละข้อกระทงคัดมาจากประโยคที่เกี่ยวกับการเสียใจภายหลังจำนวน 18 ข้อ จากด้านต่างๆในชีวิต 3 ด้าน คือ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ความสัมพันธ์แบบคู่รัก และความสัมพันธ์กับเพื่อน/ครอบครัว กลุ่มตัวอย่างประเมินโดยพิจารณาจากแนวโน้มและความถี่ที่ตนเองปฏิบัติ ซึ่งแบ่งการประเมินออกเป็น 7 ระดับ ผลการศึกษาพบว่า ในพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้หญิง ในขณะที่ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ชาย ส่วนในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้หญิง แต่ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 แบบไม่แตกต่างกัน และในด้านของความสัมพันธ์กับเพื่อน/ครอบครัว ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมไม่แตกต่างกัน

Lee และคณะ (2000) จึงทำการศึกษาเพื่อทดสอบการประเมินเหตุการณ์ซึ่งอยู่ในกรอบของการใช้กลยุทธ์ส่งเสริม (promotion) และกลยุทธ์ป้องกัน (prevention) โดยตั้งสมมติฐานว่าบุคคลที่มีการอธิบายตนเอง (self-construal) ว่าเป็นแบบปัจเจกมีแนวโน้มที่จะใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่า ในขณะที่บุคคลที่มีการอธิบายตนเอง (self-construal) ว่าเป็นแบบพึ่งพาอาศัยมีแนวโน้มที่จะใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่า ซึ่งผลการทดสอบสนับสนุนสมมติฐาน นอกจากนี้ยังพบว่า ในสถานการณ์ที่เป็นปัจเจกบุคคลจะมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่า ในขณะที่สถานการณ์ที่เป็นกลุ่ม มีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่า นอกจากนี้ Lee และคณะ ยังได้ศึกษากับบุคคลในวัฒนธรรม 2 วัฒนธรรม คือวัฒนธรรมรวมกลุ่ม และวัฒนธรรมปัจเจกนิยม พบว่าผู้ร่วมการทดลองที่เป็นคนจีนซึ่งอยู่ในวัฒนธรรมแบบรวมกลุ่มให้ความสำคัญกับเหตุการณ์ที่แสดงการพึ่งพามากกว่าเหตุการณ์ที่แสดงความเป็นปัจเจก และผู้ร่วมการทดลองที่เป็นคนอเมริกันซึ่งอยู่ในวัฒนธรรมแบบปัจเจกบุคคลมี

การแสดงอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมมากกว่า ในขณะที่ผู้ร่วมการทดลองที่เป็นชาวจีนมีการแสดงอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันมากกว่า

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศในการเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุม โดยศึกษาในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมและผู้ที่มีลักษณะคิตีรวมหมู่ในการเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุม โดยศึกษาในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา
3. เพื่อศึกษาว่าผู้ที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน จะมีการเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุมแตกต่างกันหรือไม่

ขอบเขตในการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศ บทบาททางเพศ ความเป็นปัจเจกนิยมและคิตีรวมหมู่ ที่มีอิทธิพลต่อการเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุมในการดำเนินความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา
  2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย
    - เรื่องสั้นเกี่ยวกับการเสียใจภายหลัง ที่มีตัวเลือกให้เลือกตอบ
    - มาตรวัดเป้าหมายการควบคุม
    - มาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคิตีรวมหมู่
    - แบบสำรวจบทบาททางเพศ

สมมติฐานในการวิจัย

ในสังคมตะวันตก ชาวตะวันตกมักให้ความเคารพกับการกระทำ และดูถูกการไม่กระทำ (Farley, 1986 อ้างถึงใน Gilovich & Medvec, 1995) แต่การเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำจะไม่ค่อยพบในสังคมที่มีวัฒนธรรมแบบคตินิยม

นอกจากนี้ ชาวตะวันตกมักจะเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำและมีความเด่นชัดมาก ซึ่งเป็นผลมาจากความล้มเหลวของการบรรลุศักยภาพในตน (self-actualization) ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวตะวันตกส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ เช่น เรียนน้อยเกินไป ไม่สามารถแสดงบทบาทของความ เป็นพ่อแม่ หรือลูกได้อย่างเหมาะสม ไม่สามารถพัฒนาพรสวรรค์ด้านศิลปะได้ เป็นต้น (Lasch, 1979 อ้างถึงใน Gilovich & Medvec, 1995)

ในบางครั้ง การเสียใจภายหลังจากการกระทำก็เป็นผลมาจากการละเมิดหรือฝ่าฝืนทางศีลธรรมซึ่งก่อให้เกิดอันตรายหรือสร้างความปวดร้าวให้กับผู้อื่น เช่น การลงโทษลูกชายด้วยการตีเมื่อเขายังเป็นเด็ก การนิทาเพื่อนลับหลัง การยกเลิกความสัมพันธ์ด้วยวิธีการที่โหดร้าย เป็นต้น ดังนั้น มันจึงเป็นไปได้ว่า การเสียใจภายหลังจากการกระทำอาจจะเด่นชัดและส่งผลกระทบต่อจิตใจมากกว่า ในวัฒนธรรมที่มีการพึ่งพาอาศัยกัน ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับหน้าที่และความรับผิดชอบที่มีต่อผู้อื่นมากกว่าการบรรลุความต้องการของตนเอง (Gilovich & Medvec, 1995) ดังนั้นจึงตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้ที่มีลักษณะคตินิยมสูงเสียใจจากการกระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคตินิยมสูง

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ

Roese และคณะ (2006) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศที่มีต่อการเสียใจภายหลัง โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยคิดทบทวนถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาในชีวิต ระลึกถึงการเสียใจภายหลัง และเขียนบรรยายโดยอิสระ พบว่า ในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายมีการเสียใจภายหลังต่อการไม่กระทำ (inaction) มากกว่าผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังต่อการกระทำ (action) และการไม่กระทำ (inaction) ไม่แตกต่างกันแต่มีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำน้อยกว่าผู้ชาย จึงตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 3 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำ และเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 4 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำน้อยกว่าผู้ชาย

Roese และคณะ (2006) ได้ศึกษาพบว่า ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังไม่แตกต่างกัน คือ มีแนวโน้มเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่ากระทำในทั้ง 2 เพศ จึงตั้งสมมติฐานได้ว่า

สมมติฐานข้อที่ 5 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ

เนื่องจากผู้วิจัยคิดว่าบทบาททางเพศน่าจะมีผลต่อกระบวนการคิดและพฤติกรรมของบุคคล ดังนั้น ผู้ที่มีบุคลิกลักษณะของความเป็นชายสูงจึงน่าจะมีการแตกต่างจากบุคลิกลักษณะของความเป็นหญิงสูง จึงตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 6 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงเสียใจจากการไม่กระทำ และเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

Lee, Aaker, และ Gardner (2000) กล่าวว่า ความแตกต่างในการใช้เป้าหมายการควบคุม (regulatory focus) เป็นการสะท้อนความแตกต่างทางวัฒนธรรม

เป้าหมายการควบคุมที่เข้าสู่เป้าหมาย เรียกว่า “การส่งเสริม” (promotion) เน้นการได้รับและสร้างแรงบันดาลใจไปสู่ตนในอนาคต

เป้าหมายการควบคุมที่หลีกเลี่ยงจากการสูญเสีย เรียกว่า “การป้องกัน” (prevention) เน้นการเติมเต็ม และภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบ

ความแตกต่างของการส่งเสริมและการป้องกันเกิดจากกระบวนการทางสังคม ซึ่งความสัมพันธ์กับความเป็นปัจเจกและการพึ่งพาในการอธิบายตนเอง (self-construal) ของบุคคลคือ

การอธิบายตนเองแบบปัจเจกนั้น มักเกิดขึ้นในวัฒนธรรมตะวันตก เช่น ในอเมริกาเหนือ ซึ่งความเป็นปัจเจก คือ การแยกตัว และสร้างเอกลักษณ์เป็นของตนเองให้แตกต่างจากบุคคลอื่น

การอธิบายตนเองแบบพึ่งพา มักเกิดขึ้นในวัฒนธรรมเอเชียตะวันออกและละตินอเมริกา ซึ่งบุคคลจะเน้นความสัมพันธ์กับผู้อื่นและบทบาทของการเป็นสมาชิกในกลุ่ม

เป้าหมายของบุคคลแบบปัจเจก จะเชื่อมโยงกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม คือเน้นความสำเร็จ และการปรากฏของผลลัพธ์ทางบวก

เป้าหมายของบุคคลแบบพึ่งพา มักจะขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น เน้นการเติมเต็ม บทบาททางสังคม และการรักษาความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งเชื่อมโยงกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน

นอกจากนี้ Lee และคณะ (2000) ยังได้ทดสอบการใช้เป้าหมายการควบคุม เปรียบเทียบระหว่าง 2 วัฒนธรรม คือ ศึกษาแก่นักศึกษาชาวอเมริกัน และนักศึกษาชาวฮ่องกง พบว่า นักศึกษาชาวอเมริกันรายงานว่าตนเองมีความเป็นปัจเจกมากกว่า ในขณะที่นักศึกษาชาวฮ่องกง รายงานว่าตนเองมีการพึ่งพามากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ร่วมการทดลองทั้งชาวอเมริกันและชาวฮ่องกงในเงื่อนไขเหตุการณ์ที่เป็นปัจเจกประเมินความสำเร็จที่ได้มาจากการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมว่ามีความสำคัญมากกว่าการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้ร่วมการทดลองทั้งชาวอเมริกันและชาวฮ่องกงในเงื่อนไขเหตุการณ์แบบพึ่งพาประเมินการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันว่ามีความสำคัญกว่าความสำเร็จที่ได้มาจากการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม จึงตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 7 ผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูง

Roese และคณะ (2006) ให้ผู้ร่วมการทดลองประเมินการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม และเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านต่างๆของชีวิต 3 ด้าน คือ การมีเพศสัมพันธ์ ความรักระหว่างหนุ่มสาว และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน/ภายในครอบครัว ว่ามีความสำคัญกับตนเองมากแค่ไหน โดยประมาณบนมาตรา 7 ระดับ พบว่าในบริบทของการมีเพศสัมพันธ์ และความรักระหว่างหนุ่มสาว ผู้ชายมีแนวโน้มในการประเมินการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมว่ามีความสำคัญกับตนเองมากกว่าผู้หญิง แต่ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่

แตกต่างกัน และพบว่าในด้านของ ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน/ภายในครอบครัว ผู้ชายและผู้หญิง มีแนวโน้มในการประเมินการใช้เป้าหมายการควบคุมไม่แตกต่างกัน จึงตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 8 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 9 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ชาย

สมมติฐานที่ 10 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และ ความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ชายและผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

เนื่องจากผู้วิจัยคิดว่าบทบาททางเพศน่าจะมีผลต่อกระบวนการคิดและพฤติกรรมของบุคคล ดังนั้น ผู้ที่มีบุคลิกลักษณะของความเป็นชายสูงจึงน่าจะมีความแตกต่างจากบุคลิกลักษณะของความเป็นหญิงสูง ในการใช้เป้าหมายการควบคุม จึงตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 11 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 12 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง

สมมติฐานที่ 13 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และ ความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงใช้เป้าหมายการควบคุม 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การเสียใจจากการกระทำ คือ การที่คิดว่าถ้าตนเองไม่ได้ทำพฤติกรรมนั้นๆ ผลลัพธ์คงออกมาดีกว่าที่เป็นอยู่ ในงานวิจัยนี้หมายถึง บุคคลที่อ่านเรื่องสั้นแล้วเลือกคำตอบที่แสดงให้เห็นว่าถ้าเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ ตนเองจะไม่ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

2. การเสียใจจากการไม่กระทำ คือ การที่คิดว่าถ้าตนเองได้ทำพฤติกรรมนั้นๆ ผลลัพธ์คงออกมาดีกว่าที่เป็นอยู่ ในงานวิจัยนี้หมายถึง บุคคลที่อ่านเรื่องสั้นแล้วเลือกคำตอบที่แสดงให้เห็นว่าถ้าเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ ตนเองจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3. เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม (promotion focus) คือ การกระทำที่เน้นไปที่การปรากฏของผลลัพธ์ทางบวก ในงานวิจัยนี้หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากมาตรวัดเป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม

4. เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน (prevention focus) คือ การกระทำที่เน้นไปที่การไม่ปรากฏของผลลัพธ์ทางลบ ในงานวิจัยนี้หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากมาตรวัดเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน

5. บุคคลที่มีบุคลิกแบบปัจเจกนิยม (Individualist) คือ บุคคลที่มองว่าตนเองเป็นอิสระจากกลุ่ม มีแรงจูงใจที่เกิดจากตนเอง รวมถึงให้ความสำคัญกับเป้าหมายส่วนตัวมากกว่าเป้าหมายของบุคคลอื่น

ในงานวิจัยนี้ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนจากจากมาตรวัดปัจเจกนิยมและคตินิยมหมู่ (INDCOL) ในองค์ประกอบแบบปัจเจกนิยม อยู่ในกลุ่มสูง คือเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไปของผู้ตอบมาตรในองค์ประกอบแบบปัจเจกนิยม และมีคะแนนในองค์ประกอบแบบคตินิยมหมู่อยู่ในกลุ่มต่ำ คือคะแนนต่ำกว่าค่ามัธยฐานลงมา ของผู้ตอบมาตรในองค์ประกอบแบบคตินิยมหมู่

6. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบคตินิยมหมู่ (Collectivist) คือ บุคคลที่มองว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เช่น ครอบครัว เพื่อนร่วมงาน เผ่าพันธุ์ มีแรงจูงใจที่เกิดจากบรรทัดฐานและหน้าที่ของกลุ่ม ให้ความสำคัญกับเป้าหมายของกลุ่มมากกว่าเป้าหมายส่วนตัว และเน้นเรื่องความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น

ในงานวิจัยนี้ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนจากจากมาตรวัดปัจเจกบุคคลและคตินิยมหมู่ (INDCOL) ในองค์ประกอบแบบคตินิยมหมู่อยู่ในกลุ่มสูง คือเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไปของผู้ตอบมาตรในองค์ประกอบแบบคตินิยมหมู่ และมีคะแนนในองค์ประกอบแบบปัจเจกนิยมอยู่ในกลุ่มต่ำ คือคะแนนต่ำกว่าค่ามัธยฐานลงมาของผู้ตอบมาตรในองค์ประกอบแบบปัจเจกนิยม

7. บุคคลที่มีลักษณะความเป็นชายสูง (Masculine) คือ ผู้ที่มีความกล้าหาญ เข้มแข็ง เป็นผู้นำ มีพลังอำนาจ เป็นอิสระไม่ขึ้นกับใคร ในงานวิจัยนี้หมายถึง ผู้ที่มีคะแนนลักษณะความเป็นชายอยู่ในกลุ่มสูง คือเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และคะแนนลักษณะความเป็นหญิงอยู่ในกลุ่มต่ำ คือคะแนนต่ำกว่าค่ามัธยฐานลงมา

8. บุคคลที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง (Feminine) คือ ผู้ที่มีความอ่อนหวาน นุ่มนวล ใช้อาย อ่อนแอ เป็นผู้ตาม ในงานวิจัยนี้หมายถึง ผู้ที่มีคะแนนลักษณะความเป็นหญิงอยู่ในกลุ่มสูง คือเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และคะแนนลักษณะความเป็นชายอยู่ในกลุ่มต่ำ คือคะแนนต่ำกว่าค่ามัธยฐานลงมา

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น (Independent variables)

1.1 เพศ แบ่งเป็น

- เพศชาย
- เพศหญิง

1.2 ขอบเขตต่างๆในชีวิต แบ่งเป็น

- ความสัมพันธ์แบบคู่รัก (Romantic)
- ความสัมพันธ์กับเพื่อน (Friendship)
- ความสัมพันธ์กับครอบครัว (Family)
- การศึกษา (Education)

1.3 บทบาททางเพศ

- มิติของความเป็นชาย (Masculinity)
- มิติของความเป็นหญิง (Femininity)

1.4 ลักษณะทางสังคม

- มิติของปัจเจกนิยม (Individualism)
- มิติของคตินิยมหมู่ (Collectivism)

2. ตัวแปรตาม(Dependent variables)

2.1 การเสียใจภายหลัง แบ่งเป็น

- เสียใจจากการกระทำ (action)
- เสียใจจากการไม่กระทำ (inaction)

2.2 เป้าหมายการควบคุม(regulatory focus) แบ่งเป็น

- เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม(promotion focus)
- เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน (prevention focus)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างเพศและบุคลิกภาพที่มีผลต่อการเสียใจภายหลัง และการใช้เป้าหมายการควบคุม
2. เพื่อให้ทราบถึงแนวโน้มในการใช้เป้าหมายการควบคุม ระหว่างเพศชาย และหญิง เมื่อเผชิญกับสถานการณ์ หรือทางเลือกต่าง ๆ ในการดำเนินความสัมพันธ์
3. เพื่อเป็นแนวทางในการนำข้อมูลไปใช้ศึกษาความแตกต่างด้านบุคลิกภาพและความคิด ของบุคคล และนำไปประยุกต์ใช้ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างในชั้นพัฒนามาตรของแบบสำรวจบทบาททางเพศ จำนวน 232 คน
2. กลุ่มตัวอย่างในชั้นหาความเที่ยง (reliability) ของมาตรวัดความเป็นปัจเจกนิยมและคตินิยม และทดสอบเรื่องสั้นเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังเพื่อดูการกระจายของคำตอบ เป็นนิตินิติระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 111 คน
3. กลุ่มตัวอย่างในชั้นศึกษาจริงเป็นนิตินิติระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็น

- กลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 120 คน

- กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 264 คน

จากกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง นำมาคัดกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน ได้แก่

กลุ่ม 1 กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะความเป็นปัจเจกนิยมสูงจำนวน 50 คน

กลุ่ม 2 กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะของคตินิยมสูงจำนวน 49 คน

กลุ่ม 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะของความเป็นชายสูงจำนวน 47 คน

กลุ่ม 4 กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะของความเป็นหญิงสูงจำนวน 45 คน

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนิตินิติระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคตินิยม

2. แบบสำรวจบทบาททางเพศ

3. เรื่องสั้นที่ใช้วัดการเสียใจภายหลัง แบ่งเป็น

3.1 สถานการณ์เกี่ยวกับความรักระหว่างชาย-หญิง 2 สถานการณ์

- 3.2 สถานการณ์เกี่ยวกับครอบครัว 2 สถานการณ์
- 3.3 สถานการณ์เกี่ยวกับเพื่อน 2 สถานการณ์
- 3.4 สถานการณ์เกี่ยวกับการศึกษา 2 สถานการณ์
- 4. มาตรฐานวัดเป้าหมายการควบคุม แบ่งเป็น
  - 4.1 มาตรฐานวัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก
  - 4.2 มาตรฐานวัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
  - 4.3 มาตรฐานวัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์กับเพื่อน
  - 4.4 มาตรฐานวัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของการศึกษา

1. มาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่

แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ รหัสประจำตัวนิสิต อายุ คณะ และชั้นปีที่กำลังศึกษา

ส่วนที่ 2 มาตรฐานวัดปัจเจกบุคคลนิยมและคติรวมหมู่ (INDCOL)

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้มาตรฐานวัดของ พลกฤต ธนธรรมคุณ (2548) ที่พัฒนามาจากมาตรฐานวัดของ Triandis (1995) ซึ่งแบ่งมุมมองแบบปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่ออกเป็นอย่างละ 2 มิติ คือ แบบแนวตั้งและแบบแนวนอน รวมเป็น 4 มิติ มีทั้งหมด 36 ข้อ (ดูในภาคผนวก ก) โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดดังนี้

1.1 คัดเลือกข้อกระทงจากมาตรฐานวัดของ Triandis (1995) ที่สอดคล้องกับค่านิยมในแต่ละมิติที่ Triandis ให้นิยามไว้ในงานวิจัยของเขาในปี 1998 จำนวน 21 ข้อ มาถอดความเป็นภาษาไทย โดยยึดถือใจความตามแนวคิดของมาตรวัดนี้เป็นหลักและสร้างข้อกระทงเพิ่มเติม ดังนี้

- องค์ประกอบปัจเจกนิยมแบบแนวนอน (HI) มีจำนวนข้อกระทงเดิม 4 ข้อ สร้างเพิ่ม 6 ข้อ รวมเป็น 10 ข้อ
- องค์ประกอบปัจเจกนิยมแบบแนวตั้ง (VI) มีจำนวนข้อกระทงเดิม 6 ข้อ สร้างเพิ่ม 4 ข้อ รวมเป็น 10 ข้อ
- องค์ประกอบคติรวมหมู่แบบแนวนอน (HC) มีจำนวนข้อกระทงเดิม 5 ข้อ สร้างเพิ่ม 5 ข้อ รวมเป็น 10 ข้อ

- องค์ประกอบคิตรวมหมู่แบบแนวตั้ง (VC) มีจำนวนข้อกระทงเดิม 4 ข้อ สร้างเพิ่ม 6 ข้อ รวมเป็น 10 ข้อ

1.2 นำข้อกระทงที่แปลและเรียบเรียงจากมาตรของ Triandis และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มเติมมาจัดเรียงเป็นมาตรวัดมุมมองแบบปัจเจกนิยมและคิตรวมหมู่ ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 40 ข้อ และมีการให้ค่าคะแนนตามมาตรวัดลิเคิร์ต 7 ช่วง ที่มีช่วงตั้งแต่ 1 (ไม่เห็นด้วยมาก) จนถึง 7 (เห็นด้วยมาก)

1.3 นำมาตรวัดที่สร้างแล้วไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตในระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 411 คน เป็นเพศชาย 113 คน เป็นเพศหญิง 298 คน มีอายุระหว่าง 18-24 ปี นำมาหาค่าอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูง (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่สูงกว่าหรือเท่ากับ 73) และกลุ่มต่ำ (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 27) และคำนวณค่า CITC ซึ่งในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำในแต่ละข้อกระทงและนำไปวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่น ๆ

1.4 นำข้อกระทงทั้งหมดไปวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) ด้วยการสกัดองค์ประกอบขั้นต้น (extraction of the initial factors) ด้วยวิธีการวิเคราะห์ส่วนประกอบमुखสำคัญ (Principal Component Analysis) และหมุนแกนตัวประกอบแบบตั้งฉาก (orthogonal rotation) ด้วยวิธีแวนริแมกซ์ (varimax rotation)

1.5 หลังจากวิเคราะห์องค์ประกอบครั้งแรกแล้ว พิจารณาคัดเลือกข้อกระทงที่มีน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading) ไม่ถึง .30 บนองค์ประกอบใดเลย และข้อกระทงที่อยู่ในองค์ประกอบที่ไม่เป็นไปตามทฤษฎีออกจากการวิเคราะห์

1.6 นำตัวแปรที่เหลือซึ่งถือว่ามีตรงตามทฤษฎีไปวิเคราะห์องค์ประกอบอีกครั้งหนึ่ง ด้วยวิธีเดียวกับข้างต้น ได้ผลการวิเคราะห์โดยแบ่งตามองค์ประกอบดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ประกอบด้วยข้อกระทงจากมิติตรวมหมู่แบบแนวนอน (HC) จำนวน 11 ข้อ โดยมีข้อกระทงที่เพิ่มเติมจากการสร้างในขั้นต้น อีก 1 ข้อ มีค่าไอเกน (eigenvalue) เท่ากับ 3.87 มีค่าความแปรปรวนร่วมคิดเป็นร้อยละ 10.74 ของความแปรปรวนร่วมทั้งหมด และมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .75

องค์ประกอบที่ 2 ประกอบด้วยข้อกระทงจากมิติปัจเจกนิยมแบบแนวตั้ง (VI) จำนวน 9 ข้อ มีค่าไอเกนเท่ากับ 3.14 มีค่าความแปรปรวนร่วมคิดเป็นร้อยละ 8.73 ของความแปรปรวนร่วมทั้งหมดและมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .71

องค์ประกอบที่ 3 ประกอบด้วยข้อกระทงจากมิติปัจเจกนิยมแบบแนวนอน (HI) จำนวน 9 ข้อ มีค่าไอเกนเท่ากับ 2.79 มีค่าความแปรปรวนร่วมคิดเป็นร้อยละ 7.76 ของความแปรปรวนร่วมทั้งหมดและมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .67

องค์ประกอบที่ 4 ประกอบด้วยข้อกระทงจากมิติคตินิยมแบบแนวตั้ง (VC) จำนวน 7 ข้อ มีค่าไอเกนเท่ากับ 2.67 และมีค่าความแปรปรวนร่วมคิดเป็นร้อยละ 7.42 ของความแปรปรวนร่วมทั้งหมดและมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .64

1.7 จากนั้นนำข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้ง 4 มิติ คือ HC VI HI และ VC มารวมเป็นมาตรฐานแบบสององค์ประกอบ คือ ปัจเจกนิยมและคตินิยม โดยรวมมิติ VI และ HI เป็นมาตรฐานปัจเจกนิยม และรวมมิติ HC และ VC เป็นมาตรฐานคตินิยม และคำนวณค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่นๆ (CITC) ในแต่ละมาตรฐาน

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำมาตรฐานไปหาความเที่ยง (reliability) อีกครั้ง โดยนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 111 คน เป็นเพศชาย 19 คน เพศหญิง 92 คน และนำข้อมูลหาค่าอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูง (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่สูงกว่าหรือเท่ากับ 73) และกลุ่มต่ำ (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 27) และคำนวณค่า CITC ซึ่งในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำในแต่ละข้อกระทงพบว่า ค่าเฉลี่ยรายข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และ .01 (ดูในภาคผนวก ข) จึงนำไปวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่นๆ ได้ทั้งหมด ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6

ค่าอัลฟาของมาตรวัดลักษณะความเป็นปัจเจกนิยม และคตินิยม

องค์ประกอบ	จำนวนข้อ	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
ปัจเจกนิยม	18	.79
คตินิยม	18	.77

2. มาตรวัดบทบาททางเพศ

แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ รหัสประจำตัวนิสิต อายุ คณะ และชั้นปีที่กำลังศึกษา

ส่วนที่ 2 มาตรวัดบทบาททางเพศ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างมาตรวัดบทบาททางเพศตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 การสร้างแบบสอบถามจากผลงานวิจัยของ นิตยกุล อรรถนุพรรณ (2529)

นำคำหรือวลีที่แสดงถึงคุณลักษณะของความเป็นชายและความเป็นหญิง 97 ลักษณะ ซึ่งได้มาจากการศึกษาของ นิตยกุล อรรถนุพรรณ (2529) มาจัดทำเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะที่พึงปรารถนาของชาย และลักษณะที่พึงปรารถนาของหญิง ซึ่งขั้นตอนการได้มาของคุณลักษณะทั้ง 97 คำ ของนิตยกุล มีดังนี้

2.1.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดบทบาททางเพศจากแบบวัดบทบาททางเพศของต่างประเทศที่เป็นที่นิยม ได้แก่ Bem Sex Role Inventory: BSRI (Bem, 1974), Personality Attributes Questionnaire: PAQ (Spencer et al., 1975) และ Adjective Check List: ACL (Heilbrun, 1976) เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.1.2 นิตยกุล อรรถนุพรรณ (2529) ได้รวบรวมคำ หรือวลีที่แสดงถึงลักษณะของชายและหญิงจากการสำรวจ โดยให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทรวม 78 คน ตอบแบบสอบถามปลายเปิด เกี่ยวกับลักษณะของชายและลักษณะของหญิง ให้แต่ละคนตอบแบบสอบถามชุดใดชุดหนึ่งเพียงชุดเดียวจากแบบสอบถาม 4 ชุด คือ

1) แบบสอบถามที่ถามว่า “ในทรวงศ์ของข้าพเจ้า ผู้ชายไทยในปัจจุบันมีบุคลิกลักษณะนิสัยใจคอ และกิริยาท่าทางดังต่อไปนี้.....”

2) แบบสอบถามที่ถามว่า “ในทรวงศ์ของข้าพเจ้า ผู้หญิงไทยในปัจจุบันมีบุคลิกลักษณะนิสัยใจคอ และกิริยาท่าทางดังต่อไปนี้.....”

3) แบบสอบถามที่ถามว่า “ในทรวงศ์ของข้าพเจ้า ผู้ชายไทยควรมีบุคลิกลักษณะ นิสัยใจคอ และกิริยาท่าทางดังต่อไปนี้.....”

4) แบบสอบถามที่ถามว่า “ในทรวงศ์ของข้าพเจ้า ผู้หญิงไทยควรมีบุคลิกลักษณะ นิสัยใจคอ และกิริยาท่าทางดังต่อไปนี้.....”

2.1.3 จากนั้นได้รวบรวมคำที่มีลักษณะของความเป็นชาย และความเป็นหญิงจากแบบวัดบทบาททางเพศในข้อ 2.1.1 มาพิจารณาความหมายในภาษาไทย และนำคำแปลไปเปรียบเทียบกับลักษณะของชายและหญิงที่ได้จากข้อ 2.1.2 และ 2.1.3 เพื่อคัดเลือกคำหรือวลีที่สื่อความหมายหรือมีลักษณะเดียวกันชัดเจนที่สุด มาใช้ในการสร้างแบบสอบถาม ได้ลักษณะของชายและหญิงรวมกันทั้งหมด 97 ลักษณะ (ดูในภาคผนวก ค)

2.1.4 รวบรวมคำหรือวลีที่เกี่ยวกับคุณลักษณะมาเพิ่มเติม โดยใช้วิธีเดียวกับนิตยกุล อรรถนุพรรณ (2529) คือ ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน ตอบคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับลักษณะของชาย และลักษณะของหญิง หลังจากนั้นนำคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างตอบมาหาความถี่ของแต่ละคำ คัดเลือกเฉพาะคำที่มีร้อยละสะสมถึงประมาณร้อยละ 75 (ดูในภาคผนวก ง) ได้คุณลักษณะเพิ่มเติม 3 คำ คือ รักนวลสงวนตัว ซื่อสัตย์ และเจ้าชู้

2.1.5 นำคำหรือวลีที่แสดงถึงลักษณะความเป็นชายและหญิงทั้ง 100 ลักษณะมาจัดทำเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงปรารถนาของชาย และคุณลักษณะที่พึงปรารถนาของหญิง

2.2 การทดสอบการจำแนกรายข้อของแบบสอบถาม

2.2.1 ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิง จากนั้นนำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยการทดสอบค่า t โดยแยกวิเคราะห์ตามเพศของกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาว่าลักษณะต่างๆในแบบสอบถาม เป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงแตกต่างกันหรือไม่ หลังจากนั้นคัดข้อกระทงที่กลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิงรับรู้ตรงกันว่า เป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชาย ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับหญิง และลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน เพื่อนำมาใช้เป็นข้อกระทงในมาตรวัดความเป็นชาย มาตรวัดความเป็นหญิง และมาตรวัดความเป็นกลาง ในแบบวัดบทบาททางเพศตามลำดับ

2.2.2 กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเพื่อเปรียบเทียบลักษณะที่พึงปรารถนาของชายและหญิงในปัจจุบัน แยกออกเป็น 2 ชุด ให้กลุ่มตัวอย่างตอบชุดใดชุดหนึ่ง

ตารางที่ 7

จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างแบบสำรวจบทบาททางเพศ

กลุ่มตัวอย่าง	แบบสอบถามลักษณะที่พึงปรารถนาของผู้ชายไทย		แบบสอบถามลักษณะที่พึงปรารถนาของผู้หญิงไทย	
	ถามชาย	ถามหญิง	ถามชาย	ถามหญิง
1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	11	15	13	13
2. นิสิตปริญญาตรี	44	32	35	35
3. นิสิตปริญญาโท	4	10	10	10
รวม	59	57	58	58

ผู้ตอบแบบสอบถามลักษณะที่พึงปรารถนาของผู้ชายไทย รวม	116	คน
ผู้ตอบแบบสอบถามลักษณะที่พึงปรารถนาของผู้หญิงไทย รวม	116	คน
รวมทั้งสิ้น	232	คน

1.2.2 ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- แจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างคนละ 1 ชุด ซึ่งอาจเป็นชุดใดชุดหนึ่งในจำนวน 2 ชุด โดยจำกัดจำนวนชุดให้เท่ากันเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างจึงตอบแบบสอบถามทั้งสองชุดในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน

- ให้กลุ่มตัวอย่างอ่านคำอธิบายจนเข้าใจก่อนลงมือทำ และเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างตอบโดยอิสระ หลังจากกลุ่มตัวอย่างตอบเสร็จ จึงเก็บแบบสอบถามกลับคืน

1.2.3 การวิเคราะห์การแจกแจงข้อของแบบสอบถาม

- คำนวณค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนคุณลักษณะแต่ละข้อในแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทของแบบสอบถาม

- ทดสอบความแตกต่างระหว่างลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไทยในปัจจุบัน จำแนกตามเพศและประเภทของแบบสอบถาม ในแต่ละคุณลักษณะของข้อคำถาม ด้วยการทดสอบค่า t (t -independent test) ผลการทดสอบพบว่า

กลุ่มตัวอย่างเพศชาย รับรู้ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, .01 และ .001 จำนวน 43 ลักษณะ โดยรับรู้ว่าเป็นลักษณะที่พึง

ปรารภนาสำหรับชายมากกว่าหญิงจำนวน 24 ลักษณะ ระบุว่า เป็นลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับหญิงมากกว่าชายจำนวน 19 ลักษณะ และรับรู้ลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน จำนวน 57 ลักษณะ ดังแสดงในตารางที่ ๑1, ๑2 และ ๑3 ตามลำดับ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ๑)

กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ระบุลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับชายและหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, .01 และ .001 จำนวน 44 ลักษณะ โดยรับรู้ว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับชายมากกว่าหญิงจำนวน 16 ลักษณะ ระบุว่า เป็นลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับหญิงมากกว่าชายจำนวน 28 ลักษณะ และรับรู้ลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน จำนวน 56 ลักษณะ ดังแสดงในตารางที่ ๑4, ๑5 และ ๑6 ตามลำดับ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ๑)

จากตารางที่ ๑1 และ ๑4 (ภาคผนวก ๑) เมื่อพิจารณาลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิงรับรู้ตรงกันว่า เป็นลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, .01 และ .001 จะได้ลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับชายจำนวน 15 ลักษณะ ดังแสดงในตารางที่ ๑7 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ๑)

จากตารางที่ ๑7 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับชายจากการประเมินของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมดที่มีค่ามากกว่า 4.5 จะได้ลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับชายจำนวน 12 ลักษณะ และเมื่อพิจารณาลักษณะที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 11 อันดับแรกที่เป็นลักษณะที่พึงปรารภนาของชาย ได้แก่ เปิดเผย ฟุ้งพาดตนเอง ชอบการกีฬา เป็นผู้นำ ทะเยอทะยาน เป็นที่พึ่งได้ กล้าหาญ คล่องแคล่วว่องไว มีอารมณ์หนักแน่นมั่นคง เข้มแข็ง และควบคุมสติได้ในยามคับขัน นำไปเป็นข้อกระทงวัดลักษณะความเป็นชายของแบบวัดบทบาททางเพศ

จากตารางที่ ๑2 และ ๑5 (ภาคผนวก ๑) เมื่อพิจารณาลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิงรับรู้ตรงกันว่า เป็นลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, .01 และ .001 จะได้ลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับหญิงจำนวน 17 ลักษณะ ดังแสดงในตารางที่ ๑8 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ๑)

จากตารางที่ ๑8 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับหญิงจากการประเมินของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมดที่มีค่ามากกว่า 4.5 จะได้ลักษณะที่พึงปรารภนาสำหรับหญิงจำนวน 11 ลักษณะ คือ มีเสน่ห์ รักเด็ก อ่อนโยน ช่างพูดคุย เรียบร้อย พุดจาไพเราะอ่อนหวาน

น่ารัก ละเอียดอ่อน นุ่มนวล เมตตากรุณา และรักนวลสงวนตัว นำไปเป็นข้อกระทงวัดลักษณะ
ความเป็นหญิงของแบบวัดบทบาททางเพศ

จากการที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง รับรู้ตรงกันเกี่ยวกับลักษณะที่พึงปรารถนา
ของชายว่ามี 12 ลักษณะ ในขณะที่รับรู้ตรงกันเกี่ยวกับลักษณะที่พึงปรารถนาของหญิงว่ามี
จำนวน 11 ลักษณะ แสดงให้เห็นว่า ภาพพจน์โดยรวมของสังคมไทยมีการพึงปรารถนาลักษณะ
ต่างๆ สำหรับผู้ชายและผู้หญิงแตกต่างกันไปจากลักษณะอื่นๆภายในสังคมใกล้เคียงกัน
จากตารางที่ ๑3 และ ๑6 (ภาคผนวก ๑) เมื่อพิจารณาลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง
รับรู้ตรงกันว่า เป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน พบว่ามีจำนวน 45
ลักษณะ ดังตารางที่ ๑9 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ๑)

จากตารางที่ ๑9 เมื่อพิจารณาลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกันที่
มีความหมายทางบวก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมากกว่า 4.5 และค่าที่ (ประเมินโดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ไม่
แยกเพศ) ต่ำสุด 6 อันดับแรก และพิจารณาลักษณะที่มีความหมายทางลบ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า
4.5 และมีค่าต่ำสุด 6 อันดับแรก เพื่อนำไปใช้เป็นข้อกระทงวัดลักษณะที่เป็นกลาง (neutral) ของ
แบบวัดบทบาททางเพศ จำนวน 12 ลักษณะ จะได้ลักษณะต่างๆดังต่อไปนี้

<u>ลักษณะทางบวก</u>	<u>ลักษณะทางลบ</u>
1. ให้อภัยผู้อื่น	1. ช่างวิตกกังวล
2. อ่อนน้อมไม่วดตัว	2. ชอบบิบบ้างคับผู้อื่น
3. เห็นคุณค่าในสิ่งที่ผู้อื่นทำ	3. ชอบคลุกคลีและแสดงความรักต่อผู้อื่น
4. เห็นอกเห็นใจผู้อื่น	4. ประกาศหรืออวดในความสามารถของตน
5. เฉลียวฉลาด	5. รู้จักฉวยโอกาส

1.2.4 การทดสอบจำแนกประเภทของแบบสอบถาม

นำข้อกระทงของมาตรวัดลักษณะความเป็นชาย (masculine items) จำนวน 11 ข้อ มาตร
วัดลักษณะความเป็นหญิง (feminine items) จำนวน 11 ข้อ และมาตรวัดลักษณะเป็นกลาง
(neutral items) จำนวน 12 ข้อ มาสร้างแบบวัดบทบาททางเพศ โดยการสุ่มรายชื่อเข้าในแบบวัด
และนำไปทดสอบความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของแบบสอบถาม โดยการนำ
ค่าเฉลี่ยของแต่ละมาตราวิเคราะห์ ดังผลในตารางที่ 8 และ 9

ตารางที่ 8

ค่าเฉลี่ยและค่าที ของมาตรวัดความเป็นชาย มาตรวัดความเป็นหญิง และมาตรวัดที่เป็นกลาง
จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ประเมินโดย	มาตรวัด	ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับ		ค่า <i>t</i>
		เพศชาย	เพศหญิง	
ชาย (<i>n</i> = 117)	ความเป็นชาย	5.50	4.62	6.41*
	ความเป็นหญิง	4.44	5.39	-6.94*
	เป็นกลาง	4.48	4.39	0.94
หญิง (<i>n</i> = 115)	ความเป็นชาย	5.70	4.94	6.03*
	ความเป็นหญิง	4.72	5.54	-6.42*
	เป็นกลาง	4.23	4.35	-1.57

*p < .001, หนึ่งหาง.

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงประเมินผู้ชายด้วย
มาตรวัดความเป็นชาย มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเมื่อประเมินผู้หญิงด้วยมาตรวัดเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ในขณะที่เดียวกัน เมื่อประเมินผู้หญิงด้วยมาตรวัดความเป็นหญิง พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงกว่า
เมื่อประเมินผู้ชายด้วยมาตรวัดเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในส่วนของมาตรวัดที่เป็นกลาง ไม่
พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในการประเมินระหว่างเพศชายและหญิง จากผลการทดสอบข้างต้น
แสดงว่า ข้อกระทงแต่ละมาตรนั้นเหมาะสม สามารถจำแนกลักษณะบทบาททางเพศได้อย่าง
ชัดเจน

ตารางที่ 9

ค่าเฉลี่ยและค่าที จากการประเมินความพึงปรารถนาของสังคมที่มีต่อมาตรวัดความเป็นชาย และ
มาตรวัดความเป็นหญิง จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ประเมินโดย	มาตรวัด		ค่า <i>t</i>
	ความเป็นชาย	ความเป็นหญิง	
ผู้ชาย (<i>n</i> = 117)	5.55	4.44	9.42*
ผู้หญิง (<i>n</i> = 115)	4.94	5.54	-4.83*

*p < .001, หนึ่งหาง.

จากตารางที่ 9 พบว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างเพศชายประเมินผู้ชายด้วยมาตรวัดความเป็นชาย มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเมื่อประเมินด้วยมาตรวัดความเป็นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่เดียวกัน เมื่อกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงประเมินผู้หญิงด้วยมาตรวัดความเป็นหญิง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า เมื่อประเมินด้วยมาตรวัดความเป็นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงมีความพึงปรารถนาต่อลักษณะที่เหมาะสมกับเพศตนมากกว่าเพศตรงข้าม

1.2.5 การวิเคราะห์ความเที่ยง (Reliability) ของแบบสำรวจบทบาททางเพศที่สร้างขึ้น นำแบบสำรวจบทบาททางเพศที่สร้างขึ้นไปวิเคราะห์หาความเที่ยง โดยที่แบบสำรวจนี้ ประกอบด้วย มาตรวัดความเป็นชายจำนวน 11 ข้อ มาตรวัดความเป็นหญิงจำนวน 11 ข้อ และมาตรที่มีลักษณะเป็นกลางจำนวน 12 ข้อ รวมเป็น 34 ข้อ จัดทำเป็นแบบสำรวจบทบาททางเพศ โดยการสุ่มรายชื่อเข้าในแบบสำรวจ

ลักษณะของมาตรารตอบ แบ่งออกเป็น 7 ช่วง จากน้อยที่สุด ถึง มากที่สุด โดยแต่ละช่วง มีความหมายดังนี้

1 = น้อยที่สุด หมายถึง เมื่อผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้นไม่ตรงหรือแทบจะไม่ตรงกับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบเลย

2 = น้อย หมายถึง เมื่อผู้ตอบเห็นว่า ข้อความนั้นไม่ตรงกับบุคลิกลักษณะของผู้ตอบเป็น ส่วนมาก

3 = ค่อนข้างน้อย หมายถึง เมื่อผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้นไม่ตรงกับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบเป็นบางครั้ง แต่ไม่บ่อยนัก

4 = ปานกลาง หมายถึง เป็นจริงครึ่งหนึ่ง ไม่เป็นจริงครึ่งหนึ่ง คือ เมื่อผู้ตอบเห็นว่า ข้อความนั้นตรงกับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบปานกลาง

5 = ค่อนข้างมาก หมายถึง เมื่อผู้ตอบเห็นว่า ข้อความนั้นตรงกับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบบ่อยครั้ง

6 = มาก หมายถึง เมื่อผู้ตอบเห็นว่า ข้อความนั้นตรงกับบุคลิกลักษณะของผู้ตอบเป็น ส่วนมาก

7 = มากที่สุด หมายถึง เมื่อผู้ตอบเห็นว่า ข้อความนั้นตรงกับบุคลิกลักษณะของผู้ตอบอยู่เสมอ หรือแทบจะเสมอ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิเคราะห์ความเที่ยงของแบบสำรวจ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 100 คน เป็นเพศชาย 50 คน และเพศหญิง 50 คน

เกณฑ์การให้คะแนน นำแบบสำรวจบทบาททางเพศที่สร้างขึ้นไปให้กลุ่มตัวอย่างข้างต้น
ประเมินลักษณะบทบาททางเพศของตนเอง โดยประเมินว่าข้อความแต่ละข้อในแบบสำรวจ ตรง
กับลักษณะบุคลิกภาพของตนเองมากน้อยเพียงใด แล้วนำมาตรวจให้คะแนน

จากนั้นนำไปวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน
ของครอนบาค (Cronbach's Internal Consistency Coefficient) แบบหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
ของแต่ละมาตร ได้ค่าความเที่ยงดังปรากฏในตารางที่ 10

ตารางที่ 10

ค่าอัลฟาของมาตรวัดลักษณะความเป็นชาย และมาตรวัดลักษณะความเป็นหญิง

มาตรวัด	จำนวนข้อ	ค่าอัลฟา
ลักษณะความเป็นชาย	11	.80
ลักษณะความเป็นหญิง	11	.77

3. เรื่องสั้นที่ใช้วัดการเสียใจภายหลัง

ผู้วิจัยได้แต่งเรื่องสั้นเพื่อใช้วัดการเสียใจภายหลังและกลยุทธ์มุ่งกำกับตนเอง ซึ่งแบ่ง
บริบทออกเป็น 4 บริบท ได้แก่ ความรักระหว่างชาย-หญิง, ครอบครัว, เพื่อน และการศึกษา บริบท
ละ 2 เรื่อง รวมเป็น 8 เรื่อง โดยมีหลักดังนี้

3.1 เรื่องที่ให้กลุ่มตัวอย่างเพศชายอ่าน ตัวละครเอกจะเป็นผู้ชาย ในขณะที่เรื่องที่ให้กลุ่ม
ตัวอย่างเพศหญิงอ่าน ตัวละครเอกจะเป็นผู้หญิง ทั้งนี้เนื้อเรื่องจะเหมือนกันทุกประการยกเว้นชื่อ
ของตัวละครและสรรพนามที่จะเป็นเพศตามกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม (ดูในภาคผนวก ข)

3.2 เนื้อเรื่องในบริบทเดียวกัน แต่งโดยให้มีความยาวเท่าๆกัน และมีความเป็นกลางไม่
เรื่องสั้นไปในทางใดทางหนึ่ง

3.3 นำเรื่องสั้นทั้ง 8 เรื่องนี้ ไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในชั้นพัฒนาเครื่องมือ ซึ่งเป็น
นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 20 คน เพื่อนำข้อมูลที่ได้นี้มาสร้างตัวเลือกให้กลุ่มตัวอย่าง
ในชั้นเก็บข้อมูลจริง เลือกตอบ ดังนี้

ให้กลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างเครื่องมืออ่านเรื่องสั้นและตอบคำถามดังต่อไปนี้

- ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ดังกล่าวได้ท่านคิดว่าท่านจะทำหรือไม่ทำอะไร

โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบตอบคำถามข้างต้นอย่างละ 2 ข้อ คือ กระทำ 2 ข้อ และไม่กระทำ 2 ข้อ แล้วนำคำตอบที่ได้มาคัดเลือก

3.4 นำประโยคที่คัดเลือกแล้วมาสร้างเป็นตัวเลือกแสดงการเสียใจภายหลัง 6 ตัวเลือก โดยพิจารณาร่วมกันกับอาจารย์ที่ปรึกษา แบ่งเป็น การเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ 3 ตัวเลือก และการเสียใจภายหลังจากการกระทำ 3 ตัวเลือก (ดูในภาคผนวก ข)

3.5 จากนั้นนำเครื่องมือไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างในชั้นทดสอบเครื่องมือจำนวน 111 คน เพื่อดูการกระจายของคำตอบ พบว่าในแต่ละเรื่องกลุ่มตัวอย่างมีการตอบกระจายไปในทุกตัวเลือก แสดงว่าเรื่องไม่ได้ชี้ไปที่คำตอบใดคำตอบหนึ่ง จึงสามารถนำไปใช้ได้

4. มาตรการเป้าหมายการควบคุม

ผู้วิจัยได้สร้างประโยคที่เกี่ยวกับการใช้เป้าหมายการควบคุมในด้านต่างๆ 4 ด้าน ได้แก่ ความสัมพันธ์กับคนรัก ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความสัมพันธ์กับเพื่อน และการศึกษา ดังต่อไปนี้

2.1 เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม (promotion focus) โดยสร้างประโยคที่แสดงถึงการเข้าหาและเน้นการทำให้เกิดผลลัพธ์ทางบวก บริบทละ 5 ประโยค รวมเป็น 20 ประโยค เช่น คุณมักจะโอบกอดคนในครอบครัวเพื่อแสดงความรัก เป็นต้น

2.2 เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน (prevention focus) โดยสร้างประโยคที่แสดงถึงการหลีกเลี่ยงและเน้นการไม่ทำให้เกิดผลลัพธ์ทางลบปรากฏ บริบทละ 5 ประโยค รวมเป็น 20 ประโยค เช่น แม้จะมีโอกาส แต่คุณก็ไม่เสี่ยงที่จะทุจริตในการสอบ เป็นต้น

จากนั้นนำประโยคมาสร้างเป็นมาตรวัดการใช้เป้าหมายการควบคุม โดยเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต (Likert) (ดูในภาคผนวก ข) แบ่งคะแนนออกเป็น 7 ระดับ คือ

1 = ไม่ตรงกับตัวคุณที่สุด	2 = ไม่ตรงกับตัวคุณ
3 = ค่อนข้างไม่ตรงกับตัวคุณ	4 = ตรงและไม่ตรงกับตัวคุณพอ ๆ กัน
5 = ค่อนข้างตรงกับตัวคุณ	6 = ตรงกับตัวคุณ
7 = ตรงกับตัวคุณที่สุด	

มาตรวัดการใช้เป้าหมายการควบคุมมีรายละเอียดดังนี้

ข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม

- ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมีจำนวน 5 ข้อ

- ในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมีจำนวน 5 ข้อ

- ในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมีจำนวน 5 ข้อ

- ในด้านการศึกษา ข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมีจำนวน 5 ข้อ

ข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน

- ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมีจำนวน 5 ข้อ

- ในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมีจำนวน 5 ข้อ

- ในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมีจำนวน 5 ข้อ

- ในด้านการศึกษา ข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมีจำนวน 5 ข้อ

จากนั้นนำไปให้บุคคลที่ไม่ทราบข้อสมมติฐานของงานวิจัย และมีความรู้เกี่ยวกับเป้าหมายการควบคุม 2 คน ตัดสินว่าในข้อกระทงแต่ละข้อนั้น เป็นเป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม หรือเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน และนำไปหาค่า Cohen's K (Kappa) เพื่อดูคุณภาพของเครื่องมือ ได้ค่า $K = .80$ ซึ่ง มีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่า กรรมการทั้ง 2 คนมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันมาก จึงสามารถนำมาตรนนี้ไปใช้ได้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ชุด ได้แก่ ชุด A B C และ D ซึ่งแต่ละชุดมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ชุด A ประกอบด้วย

- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- มาตรการที่ใช้เป้าหมายการควบคุมจำนวน 40 ข้อ แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็น แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ซึ่งเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต มี ช่วงคะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (ไม่ตรงกับตัวฉันเลย) ถึง 7 (ตรงกับตัวฉันที่สุด) มาตรการนี้ครอบคลุมด้านต่างๆใน ชีวิตทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ ภายในครอบครัว และการศึกษา
- แบบสำรวจบทบาททางเพศจำนวน 34 ข้อ แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็น แบบสอบถามเกี่ยวกับบุคลิกภาพทั่วไป ซึ่งเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต มี ช่วงคะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (น้อยที่สุด) ถึง 7 (มากที่สุด)

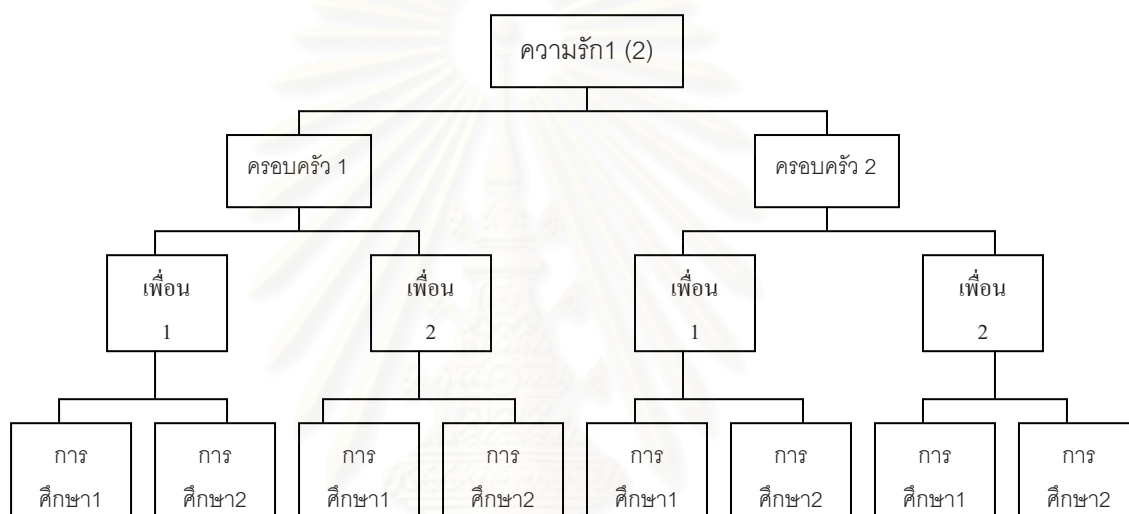
ชุด B ประกอบด้วย

- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- มาตรการที่ใช้เป้าหมายการควบคุมจำนวน 40 ข้อ แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็น แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ชุดที่ 1 ซึ่งเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต มี ช่วง คะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (ไม่ตรงกับตัวฉันเลย) ถึง 7 (ตรงกับตัวฉันที่สุด) ซึ่งมาตรการนี้ ครอบคลุมด้านต่างๆในชีวิตทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์แบบ เพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา
- มาตรการวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่ จำนวน 36 ข้อ แต่บอก กลุ่มตัวอย่างว่าเป็น แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ชุดที่ 2 ซึ่งเป็นมาตรแบบลิ เคิร์ต มีช่วงคะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (น้อยที่สุด) ถึง 7 (มากที่สุด)

ชุด C ประกอบด้วย

- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- เรื่องสั้นที่ใช้วัดการเสียใจภายหลัง แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นแบบสอบถาม

เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ จำนวน 4 สถานการณ์ ได้แก่ ความสัมพันธ์
ฉันท์คู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา ด้าน
ละ 1 เรื่อง จากการสุ่มดังภาพที่ 5 ซึ่งจะได้ทั้งหมด 16 รูปแบบ

ภาพที่ 5 แผนภาพการสุ่มเรื่องสั้นที่ใช้วัดการเสียใจภายหลัง

กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะได้เพียง 1 รูปแบบ หลังจากอ่านเรื่องสั้นแล้วสามารถเลือกได้
เพียงคำตอบเดียวจากตัวเลือก 6 ตัวเลือก ในแต่ละเรื่องที่ได้อ่าน

- มาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่ จำนวน 36 ข้อ แต่บอก
กลุ่มตัวอย่างว่าเป็น แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ชุดที่ 2 ซึ่งเป็นมาตรแบบดิ
เคิร์ต มีช่วงคะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (น้อยที่สุด) ถึง 7 (มากที่สุด)

ชุด D ประกอบด้วย

- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- เรื่องสั้นที่ใช้วัดการเสียใจภายหลัง แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นแบบสอบถาม

เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ จำนวน 4 สถานการณ์ ได้แก่ ความสัมพันธ์

ฉันท์คู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา ด้าน
ละ 1 เรื่อง จากการสุ่ม และตอบคำถามเกี่ยวกับการเสียใจภายหลัง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างแต่
ละคนจะเลือกตอบได้เพียงข้อเดียวเท่านั้น จากตัวเลือกทั้งหมด 6 ข้อ

-แบบสำรวจบทบาททางเพศจำนวน 34 ข้อ แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็น
แบบสอบถามเกี่ยวกับบุคลิกภาพทั่วไป ซึ่งเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต มี ช่วงคะแนน 7 ช่วง
ตั้งแต่ 1 (น้อยที่สุด) ถึง 7 (มากที่สุด)

2. กลุ่มตัวอย่างจะได้รับแบบสอบถามคนละ 2 ชุด คือ ผู้ที่ได้รับชุด A ก็จะได้รับคู่กับชุด
C และผู้ที่ได้รับชุด B ก็จะได้รับคู่กับชุด D โดยกลุ่มตัวอย่างจะเลือกตอบชุดใดก่อนก็ได้ และให้
เวลาตอบอย่างอิสระ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างใช้เวลาตอบเฉลี่ยคนละประมาณครึ่งชั่วโมง

3. หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาหากกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ ดังนี้

- จากมาตรวัดความเป็นปัจเจกนิยมและคตริรวมหมู่ แบ่งเป็น กลุ่มผู้ที่มีลักษณะ
ปัจเจกนิยมสูง จำนวน 50 คน และเงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะคตริรวมหมู่สูง จำนวน 49 คน

- จากแบบสำรวจบทบาททางเพศ แบ่งเป็น กลุ่มผู้ที่มีลักษณะของความ เป็นชาย
สูง จำนวน 47 คน และเงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะของความ เป็นหญิงสูง จำนวน 45 คน

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มเป็นอิสระจากกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เพื่อการวิจัยทาง
สังคมศาสตร์ (SPSS for Windows) ในการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1

ใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) 2 (ปัจเจกนิยมสูง และคตริรวมหมู่สูง) x 2 (เสียใจ
ภายหลังจากการกระทำ และเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ) โดยทดสอบแบบแยกบริบท

สมมติฐานข้อที่ 2

ใช้สถิติไคสแควร์ แบบทดสอบรายคู่เพื่อเปรียบเทียบการเสียใจระหว่างการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง โดยทดสอบแบบแยกบริบท

สมมติฐานข้อที่ 3

ใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) แบบทดสอบรายคู่เพื่อเปรียบเทียบการเสียใจภายหลังระหว่างการเสียใจจากการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในความสัมพันธ์แบบคู่รักของผู้ชายและผู้หญิง

สมมติฐานข้อที่ 4

ใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) 2 (ผู้ชาย และผู้หญิง) x 2 (เสียใจภายหลังจากการกระทำ และเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ) ทดสอบในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก

สมมติฐานข้อที่ 5

ใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) แบบทดสอบรายคู่เพื่อเปรียบเทียบการเสียใจภายหลังระหว่างการเสียใจจากการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในบริบทของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อนของผู้ชายและผู้หญิง

สมมติฐานข้อที่ 6

ใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) แบบทดสอบรายคู่เพื่อเปรียบเทียบการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ของผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง

สมมติฐานข้อที่ 7

ใช้การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (*t*-independent test) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมและเป้าหมายควบคุมแบบป้องกันระหว่างบุคคลที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงและใช้การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (paired *t*-test) เพื่อเปรียบเทียบระหว่างการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมและการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกันในบุคคลกลุ่มเดียวกัน โดยไม่แยกบริบท

สมมติฐานข้อที่ 8-10

ใช้การทดสอบค่าที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (t -independent test) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมและเป้าหมายควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง และใช้การทดสอบค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (paired t -test) เพื่อเปรียบเทียบระหว่างการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมและการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกันในบุคคล กลุ่มเดียวกัน โดยคิดแบบแยกบริบท

สมมติฐานข้อที่ 11-13

ใช้การทดสอบค่าที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (t -independent test) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของเป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมและเป้าหมายควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงกับผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง และใช้การทดสอบค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (paired t -test) เพื่อเปรียบเทียบระหว่างการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมและการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกันในบุคคล กลุ่มเดียวกัน โดยคิดแบบแยกบริบท

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยขอนำเสนอโดยแบ่งออกเป็น 6 ส่วน โดยยึดเอาตัวแปรตาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เป็นหลัก คือสมมติฐานข้อที่มีตัวแปรตามตัวเดียวกันและใช้สถิติวิเคราะห์ชนิดเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อให้ง่ายต่อการเปรียบเทียบและทำความเข้าใจ ทั้งนี้จะเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะแสดงสัญลักษณ์ต่างๆที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ คณะ และชั้นปีที่ศึกษา

ตอนที่ 3 รายละเอียดการแบ่งกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะของตัวแปรต้น อันได้แก่ กลุ่มที่มีลักษณะแบบปัจเจกนิยม กลุ่มที่มีลักษณะแบบคตริรวมหมู่ กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และกลุ่มที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1-6 ซึ่งเป็นการวิเคราะห์สมมติฐานที่มีตัวแปรตามคือการเสียใจภายหลัง ใช้สถิติไค-สแควร์ (chi-square) ในการวิเคราะห์ และก่อนการรายงานค่าไค-สแควร์แต่ละตัวนั้นได้ตรวจแล้วว่าไม่มีเซลล์ใดที่มีค่าความถี่คาดหวัง (Expected frequencies) น้อยกว่า 5

ตอนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 7-13 ซึ่งเป็นการวิเคราะห์สมมติฐานที่มีตัวแปรตามคือ การใช้เป้าหมายการควบคุม ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (independent samples *t*-test) และการหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (paired *t*-test)

ตอนที่ 6 การวิเคราะห์เพิ่มเติม เป็นการหาสัมพันธัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความเป็นปัจเจกนิยม กับมาตรวัดความเป็นชาย และมาตรวัดความเป็นคตริรวมหมู่ กับมาตรวัดความเป็นหญิงด้วยการคำนวณค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน และหาความแตกต่างของคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคตริรวมหมู่ ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (independent samples *t*-test)

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้มีการใช้สัญลักษณ์แทนความหมายต่างๆ ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

n	หมายถึง	จำนวนตัวอย่าง
p	หมายถึง	ระดับความมีนัยสำคัญ
χ^2	หมายถึง	ค่าไค-สแควร์ (Chi-Square)
M	หมายถึง	ค่ามัชฌิมเลขคณิต
SD	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$MDiff.$	หมายถึง	ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต
r	หมายถึง	ค่าสหสัมพันธ์
HI	หมายถึง	ผู้ที่มีลักษณะแบบปัจเจกนิยมสูง
HC	หมายถึง	ผู้ที่มีลักษณะแบบคตรวมหมู่สูง
HM	หมายถึง	ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง
HF	หมายถึง	ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง

ตอนที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 384 คน ซึ่งเป็นนิสิตระดับปริญญาตรีจาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สามารถจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามเพศ คณะ และชั้นปีการศึกษาได้ ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ คณะและชั้นปีที่ศึกษา

ลักษณะ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	120	31.3
หญิง	264	68.7
รวม	384	100.0
2. คณะ		
จิตวิทยา	163	42.4
นิเทศศาสตร์	130	33.9
สหเวชศาสตร์	51	13.3
สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา	15	3.9
วิศวกรรมศาสตร์	7	1.8
เศรษฐศาสตร์	7	1.8
วิทยาศาสตร์	4	1.0
สถาปัตยกรรมศาสตร์	2	0.5
อักษรศาสตร์	2	0.5
รัฐศาสตร์	2	0.5
แพทยศาสตร์	1	0.3
รวม	384	100.0
3. ชั้นปีที่ศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	162	42.2
ชั้นปีที่ 2	201	52.3
ชั้นปีที่ 3	7	1.8
ชั้นปีที่ 4	14	3.6
รวม	384	100.0

ตอนที่ 3 รายละเอียดการแบ่งกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะของตัวแปรอิสระ

จากตัวอย่างจำนวน 384 คน ได้คัดเลือกผู้ผ่านเกณฑ์เข้าสู่กลุ่มแต่ละกลุ่มดังต่อไปนี้

- กลุ่มที่ 1** ผู้ที่มีลักษณะแบบปัจเจกนิยมสูง (HI) จำนวน 50 คน ซึ่งมีคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคตินิยมในส่วนของความเป็นปัจเจกนิยมอยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และมีคะแนนในส่วนของความเป็นคตินิยมหมู่ต่ำกว่าค่ามัธยฐาน
- กลุ่มที่ 2** ผู้ที่มีลักษณะแบบคตินิยมหมู่สูง (HC) จำนวน 49 คน ซึ่งมีคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคตินิยมในส่วนของความเป็นคตินิยมหมู่อยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และมีคะแนนในส่วนของความเป็นปัจเจกนิยมต่ำกว่าค่ามัธยฐาน
- กลุ่มที่ 3** ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง (HM) จำนวน 47 คน ซึ่งมีคะแนนมาตรวัดความเป็นชายจากแบบสำรวจบทบาททางเพศอยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และมีคะแนนมาตรวัดความเป็นหญิงต่ำกว่าค่ามัธยฐาน
- กลุ่มที่ 4** ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง (HF) จำนวน 45 คน ซึ่งมีคะแนนมาตรวัดความเป็นหญิงจากแบบสำรวจบทบาททางเพศอยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และมีคะแนนมาตรวัดความเป็นชายต่ำกว่าค่ามัธยฐาน

ในแต่ละกลุ่มมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 12 และตารางที่ 13

ตารางที่ 12

จำนวนตัวอย่าง คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามลักษณะบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคตินิยมหมู่

กลุ่ม	ลักษณะบุคลิกภาพ	n	มาตรวัดปัจเจกนิยม				มาตรวัดคตินิยมหมู่			
			M	SD	Min.	Max.	M	SD	Min.	Max.
1	HI	50	97.16	5.44	91	111	77.96	8.19	57	88
2	HC	49	72.84	7.12	51	84	99.90	5.32	95	114

ตารางที่ 13

จำนวนตัวอย่าง คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามลักษณะบทบาททางเพศ

กลุ่ม	ลักษณะบทบาททางเพศ	n	มาตรวัดความเป็นชาย				มาตรวัดความเป็นหญิง			
			M	SD	Min.	Max.	M	SD	Min.	Max.
3	HM	47	58.64	4.12	55	76	41.98	6.43	25	49
4	HF	45	44.04	3.85	29	49	57.31	4.12	54	71

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1-6

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้ที่มีลักษณะคตารวมหมู่สูงเสียใจจากการกระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง เสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคตารวมหมู่สูง

กลุ่มตัวอย่างอ่านเรื่องสั้น เกี่ยวกับการเสียใจภายหลังทั้ง 4 บริบทอันได้แก่ บริบทเกี่ยวกับความสัมพันธ์แบบคู่รัก บริบทเกี่ยวกับการศึกษา บริบทเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และบริบทเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับเพื่อน หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างจินตนาการว่าตนเองเป็นตัวเอกในเรื่องและเลือกคำตอบเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังเพียงคำตอบเดียวจากตัวเลือกที่มีให้ 6 ตัวเลือก แต่มีเพียง 2 ระดับเท่านั้น คือเสียใจจากการกระทำ หรือเสียใจจากการไม่กระทำ และนำคำตอบมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติไค-สแควร์ (Chi-square) โดยแยกบริบท ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

1.1 บริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก

ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง เสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 32 คน จากทั้งหมด 50 คน คิดเป็นร้อยละ 64 และเสียใจจากการกระทำจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36 ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะคตารวมหมู่สูงเสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 24 คน จากทั้งหมด 49 คน คิดเป็นร้อยละ 49 และเสียใจจากการกระทำจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 51 ซึ่งสัดส่วนของการเสียใจภายหลังระหว่าง HI และ HC ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 99) = 2.27, p = .132$ และเมื่อ

ทดสอบด้วย Fisher's Exact test แบบหนึ่งทาง พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .096$) เช่นกัน แสดงว่า ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำไม่แตกต่างจาก ผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูง และผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูงเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยม ในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเสียใจภายหลังระหว่างผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูงในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก

ลักษณะ บุคลิกภาพ	การเสียใจภายหลัง		รวม	χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ		
HI	18 (36.0 %)	32 (64.0%)	50 (100%)	2.27
HC	25 (51.0 %)	24 (49.0 %)	49 (100%)	
รวม	43 (43.4 %)	56 (56.6 %)	99 (100%)	

1.2 บริบทของการศึกษา

ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง เสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 29 คน จากทั้งหมด 50 คน คิดเป็นร้อยละ 58 และเสียใจจากการกระทำจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 42 ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูงเสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 30 คน จากทั้งหมด 49 คน คิดเป็นร้อยละ 61.2 และเสียใจจากการกระทำจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 ซึ่งซึ่งสัดส่วนของการเสียใจภายหลังระหว่าง HI และ HC ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 99) = 0.11, p = .744$ และเมื่อทดสอบด้วย Fisher's Exact test แบบหนึ่งทาง พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .452$) เช่นกัน แสดงว่า ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำไม่แตกต่างจาก

ผู้ที่มีลักษณะคตวิรวมหมู่สูง และผู้ที่มีลักษณะคตวิรวมหมู่สูงเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยม ดังแสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 15

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเสียใจภายหลังระหว่างผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีลักษณะคตวิรวมหมู่สูงในด้านของการศึกษา

ลักษณะ บุคลิกภาพ	การเสียใจภายหลัง		รวม	χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ		
HI	21 (42.0 %)	29 (58.0%)	50 (100%)	0.11
HC	19 (38.8 %)	30 (61.2 %)	49 (100%)	
รวม	43 (40.4 %)	56 (59.6 %)	99 (100%)	

1.3 บริบทของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง เสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 32 คน จากทั้งหมด 50 คน คิดเป็นร้อยละ 64 และเสียใจจากการกระทำจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36 ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะคตวิรวมหมู่สูงเสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 24 คน จากทั้งหมด 49 คน คิดเป็นร้อยละ 49 และเสียใจจากการกระทำจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 51 ซึ่งซึ่งสัดส่วนของการเสียใจภายหลังระหว่าง HI และ HC ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 99) = 2.27, p = .132$ และเมื่อทดสอบด้วย Fisher's Exact test แบบหนึ่งหาง พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .096$) เช่นกัน แสดงว่า ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะคตวิรวมหมู่สูง และผู้ที่มีลักษณะคตวิรวมหมู่สูงเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยม ดังแสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเสียใจภายหลังระหว่างผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูงในด้านของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ลักษณะ บุคลิกภาพ	การเสียใจภายหลัง		รวม	χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ		
HI	18 (36.0 %)	32 (64.0%)	50 (100%)	2.27
HC	25 (51.0 %)	24 (49.0 %)	49 (100%)	
รวม	43 (43.4 %)	56 (56.6 %)	99 (100%)	

1.4 บริบทของความสัมพันธ์กับเพื่อน

ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง เสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 33 คน จากทั้งหมด 50 คน คิดเป็นร้อยละ 66 และเสียใจจากการกระทำจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 34 ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูงเสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 32 คน จากทั้งหมด 49 คน คิดเป็นร้อยละ 65.3 และเสียใจจากการกระทำจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 34.7 ซึ่งซึ่งสัดส่วนของการเสียใจภายหลังระหว่าง HI และ HC ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 99) = 0.01, p = .942$ และเมื่อทดสอบด้วย Fisher's Exact test แบบหนึ่งหาง พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .555$) เช่นกัน แสดงว่า ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูง และผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูงเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยม ดังแสดงในตารางที่ 17

ตารางที่ 17

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเสียใจภายหลังระหว่างผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูงในด้านของความสัมพันธ์กับเพื่อน

ลักษณะ บุคลิกภาพ	การเสียใจภายหลัง		รวม	χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ		
HI	17 (34.0 %)	33 (66.0%)	50 (100%)	0.01
HC	17 (34.7 %)	32 (65.3 %)	49 (100%)	
รวม	34 (34.3 %)	65 (65.7 %)	99 (100%)	

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้ที่มีลักษณะแบบปัจเจกนิยมสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ

เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างการเสียใจภายหลังจากการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำของผู้ที่มีลักษณะแบบปัจเจกนิยมสูงด้วยการทดสอบไค-สแควร์ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

2.1 บริบทของความสัมพันธ์แบบคูรัก

ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมเสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 32 คน และเสียใจจากการกระทำจำนวน 18 คน ซึ่งมีการเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 50) = 3.92, p < .05$ ดังแสดงในตารางที่ 18

ตารางที่ 18

ตารางแสดงรายชื่อของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รักด้วยการทดสอบไค-สแควร์

ลักษณะบุคลิกภาพ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
HI	18 (36.0%)	32 (64.0%)	3.92*

* $p < .05$.

2.2 บริบทของการศึกษา

ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมเสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 29 คน และเสียใจจากการกระทำจำนวน 21 คน ซึ่งมีการเสียใจจากการไม่กระทำไม่แตกต่างจากการกระทำ $\chi^2 (1, n = 50) = 1.28, p = .258$ ดังแสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19

ตารางแสดงรายชื่อของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับการเสียใจภายหลังในด้านการศึกษาด้วยการทดสอบไค-สแควร์

ลักษณะบุคลิกภาพ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
HI	21 (42.0%)	29 (58.0%)	1.28

2.3 บริบทของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมเสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 32 คน และเสียใจจากการกระทำจำนวน 18 คน ซึ่งมีการเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 50) = 3.92, p < .05$ ดังแสดงในตารางที่ 20

ตารางที่ 20

ตารางแสดงรายคู่ของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวด้วยการทดสอบไค-สแควร์

ลักษณะบุคลิกภาพ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
HI	18 (36.0%)	32 (64.0%)	3.92*

* $p < .05$.

2.4 บริบทของความสัมพันธ์กับเพื่อน

ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมเสียใจจากการไม่กระทำจำนวน 33 คน และเสียใจจากการกระทำจำนวน 17 คน ซึ่งมีการเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 50) = 5.12, p < .05$ ดังแสดงในตารางที่ 21

ตารางที่ 21

ตารางแสดงรายคู่ของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการทดสอบไค-สแควร์

ลักษณะบุคลิกภาพ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
HI	17 (34.0%)	33 (66.0%)	5.12*

* $p < .05$.

สมมติฐานข้อที่ 3 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างการเสียใจภายหลังจากการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในเรื่องของความสัมพันธ์แบบคู่รัก แบบแยกผู้ชายและผู้หญิงเป็นรายคู่ ด้วยการทดสอบไค-สแควร์ พบว่า

3.1 ผู้ชายมีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจภายหลังจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 120) = 34.13, p < .001$ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 22

ตารางที่ 22

ตารางแสดงรายคู่ของเพศชายกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รักด้วยการทดสอบไค-สแควร์

เพศ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
ชาย	28 (23.3%)	92 (76.7%)	34.13***

*** $p < .001$.

3.2 ผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำและเสียใจภายหลังจากการกระทำ ไม่แตกต่างกัน $\chi^2 (1, n = 264) = 0.55, p = .460$ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 23

ตารางที่ 23

ตารางแสดงรายคู่ของเพศหญิงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รักด้วยการทดสอบไค-สแควร์

เพศ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
หญิง	126 (47.7%)	138 (52.3%)	0.55

สมมติฐานข้อที่ 4 ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำน้อยกว่าผู้ชาย

เมื่อวิเคราะห์โดยใช้สถิติไค-สแควร์ พบว่า ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำเป็นจำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 76.7 และเสียใจภายหลังจากการกระทำเป็นจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 ในขณะที่ผู้หญิง เสียใจภายหลังจากการไม่กระทำเป็นจำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 52.3 และเสียใจภายหลังจากการกระทำเป็นจำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 47.7 ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงมีส่วนของการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำแตกต่างจากผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, N = 384) = 20.44, p < .001$ และเมื่อทดสอบเพิ่มเติมด้วย Fisher's Exact test แบบหนึ่งทาง พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) เช่นกัน แสดงว่า ผู้หญิงเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำน้อยกว่า ดังแสดงในตารางที่ 24

ตารางที่ 24

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเสียใจภายหลังระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก

เพศ	การเสียใจภายหลัง		รวม	χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ		
ชาย	28 (23.3 %)	92 (76.7 %)	120 (100%)	20.44***
หญิง	126 (47.7 %)	138 (52.3%)	264 (100%)	
รวม	154 (40.1 %)	230 (59.9 %)	384 (100%)	

*** $p < .001$.

สมมติฐานข้อที่ 5 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และ ความสัมพันธ์กับเพื่อน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ

5.1 บริบทของการศึกษา

เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างการเสียใจภายหลังจากการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในเรื่องของการศึกษา แบบแยกผู้ชายและผู้หญิงเป็นรายคู่ ด้วยการทดสอบไค-สแควร์ พบว่า ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจภายหลังจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 120) = 8.02, p < .01$ และ $\chi^2 (1, n = 264) = 4.03, p < .05$ ตามลำดับ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 25 และตารางที่ 26

ตารางที่ 25

ตารางแสดงรายคู่ของเพศชายกับการเสียใจภายหลังในด้านการศึกษาด้วยการทดสอบไค-สแควร์

เพศ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
ชาย	49 (40.8%)	71 (59.2%)	8.02**

** $p < .01$.

ตารางที่ 26

ตารางแสดงรายคู่ของเพศหญิงกับการเสียใจภายหลังในด้านการศึกษาด้วยการทดสอบไค-สแควร์

เพศ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
หญิง	109 (41.3%)	155 (58.7%)	4.03*

* $p < .05$.

5.2 บริบทของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างการเสียใจภายหลังจากการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในเรื่องของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว แบบแยกผู้ชายและผู้หญิงเป็นรายคู่ ด้วย

การทดสอบไค-สแควร์ พบว่า ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำไม่แตกต่างจากการเสียใจภายหลังจากการกระทำ $\chi^2 (1, n = 120) = 0.03, p = .855$ และ $\chi^2 (1, n = 264) = 1.52, p = .218$ ตามลำดับ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 27 และตารางที่ 28

ตารางที่ 27

ตารางแสดงรายคู่ของเพศชายกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวด้วยการทดสอบไค-สแควร์

เพศ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
ชาย	61 (50.8%)	59 (49.2%)	0.03

ตารางที่ 28

ตารางแสดงรายคู่ของเพศหญิงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวด้วยการทดสอบไค-สแควร์

เพศ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
หญิง	142 (53.8%)	122 (46.2%)	1.52

5.3 บริบทของความสัมพันธ์กับเพื่อน

เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างการเสียใจภายหลังจากการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในเรื่องของความสัมพันธ์กับเพื่อน แบบแยกผู้ชายและผู้หญิงเป็นรายคู่ ด้วยการทดสอบไค-สแควร์ พบว่า ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจภายหลังจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 120) = 5.63, p < .05$ และ $\chi^2 (1, n = 264) = 12.74, p < .001$ ตามลำดับ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 29 และตารางที่ 30

ตารางที่ 29

ตารางแสดงรายคู่ของเพศชายกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการทดสอบไค-สแควร์

เพศ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
ชาย	47 (39.2%)	73 (60.8%)	5.63*

* $p < .05$.

ตารางที่ 30

ตารางแสดงรายคู่ของเพศหญิงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนด้วยการทดสอบไค-สแควร์

เพศ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
หญิง	103 (39.0%)	161 (61.0%)	12.74***

*** $p < .001$.

ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า สมมติฐานข้อที่ 5 ได้รับการสนับสนุนเป็นบางส่วน คือ ในบริบทของการศึกษา และความสัมพันธ์กับเพื่อน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจภายหลังจากการกระทำ ในขณะที่ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำและเสียใจภายหลังจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 6 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงเสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

หลังจากคัดกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่เงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และเงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง และนำคำตอบที่ได้จากการอ่านเรื่องสั้นเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังในความสัมพันธ์

แบบคู่รัก มาวิเคราะห์โดยใช้สถิติไค-สแควร์ แบบทดสอบเป็นรายคู่แยกระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง พบว่า

6.1 ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง เสียใจภายหลังจากการไม่กระทำจำนวน 34 คน และเสียใจภายหลังจากการกระทำจำนวน 13 คน ซึ่งผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจภายหลังจากการกระทำในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $\chi^2 (1, n = 47) = 9.38, p < .01$ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 31

ตารางที่ 31

ตารางแสดงรายชื่อของผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รักด้วยการทดสอบไค-สแควร์

ลักษณะบุคลิกภาพ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
HM	13 (27.7%)	34 (72.3%)	9.38**

** $p < .01$.

6.2 ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง เสียใจภายหลังจากการไม่กระทำจำนวน 25 คน และเสียใจภายหลังจากการกระทำจำนวน 20 คน ซึ่งผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีการเสียใจภายหลังจากการกระทำไม่แตกต่างจากเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ $\chi^2 (1, n = 45) = 0.56, p = .456$ ในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 32

ตารางที่ 32

ตารางแสดงรายชื่อของผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงกับการเสียใจภายหลังในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รักด้วยการทดสอบไค-สแควร์

ลักษณะบุคลิกภาพ	การเสียใจภายหลัง		χ^2
	จากการกระทำ	จากการไม่กระทำ	
HF	20 (44.4%)	25 (55.6%)	0.56

ตอนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 7-13

สมมติฐานข้อที่ 7 ผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูง

จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการใช้เป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความสัมพันธ์กับเพื่อน และการศึกษา โดยนำคะแนนการใช้เป้าหมายควบคุมทั้ง 2 ชนิดในแต่ละบริบทมารวมกัน แบบคิดคะแนนแยกกระหว่างการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน จากนั้นนำคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแต่ละชนิดมาวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต ระหว่างผู้ที่มีความเป็นปัจเจกนิยมสูงกับผู้ที่มีความเป็นคตริวมหมู่สูง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (independent samples *t*-test) ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีความเป็นคตริวมหมู่สูง มีคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 4.93, SD = 0.47$) มากกว่าผู้ที่มีความเป็นปัจเจกนิยมสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 4.29, SD = 0.60$), $t(97) = -5.91, p < .001$ (หนึ่งหาง) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 33

ตารางที่ 33

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูง

ลักษณะบุคลิกภาพ	เป้าหมายการควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HI	แบบป้องกัน	50	4.29	0.60	-5.91***	.000
HC		49	4.93	0.47		

*** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ในส่วนของการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีความเป็นปัจเจกนิยมสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.58, SD = 0.62$) ไม่แตกต่างกับผู้ที่มี

ความเป็นคติรวมหมู่สูง ($M = 4.62, SD = 0.60$), $t(97) = -0.37, p = .357$ (หนึ่งหาง) ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานในส่วนนี้ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 34

ตารางที่ 34

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิต ของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูง

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	n	M	SD	t	p
HI	แบบส่งเสริม	50	4.58	0.62	-0.37	.357
HC		49	4.62	0.60		

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์เพิ่มเติมโดยเปรียบเทียบการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 แบบของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง และผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (paired t -test) ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.58, SD = 0.62$) มากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 4.29, SD = 0.60$), $t(49) = 2.82, p < .01$ (หนึ่งหาง) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 35

ตารางที่ 35

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	n	M	$MDiff.$	SD	t	p
HI	แบบส่งเสริม	50	4.58	0.29	0.72	2.82**	.004
	แบบป้องกัน		4.29				

** $p < .01$, หนึ่งหาง.

ส่วนผู้ที่มีลักษณะคตวิรวมหมู่สูงมีการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน ($M = 4.93$, $SD = 0.47$) มากกว่าใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 4.62$, $SD = 0.60$), $t(48) = -3.68$, $p < .001$ (หนึ่งหาง) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 36

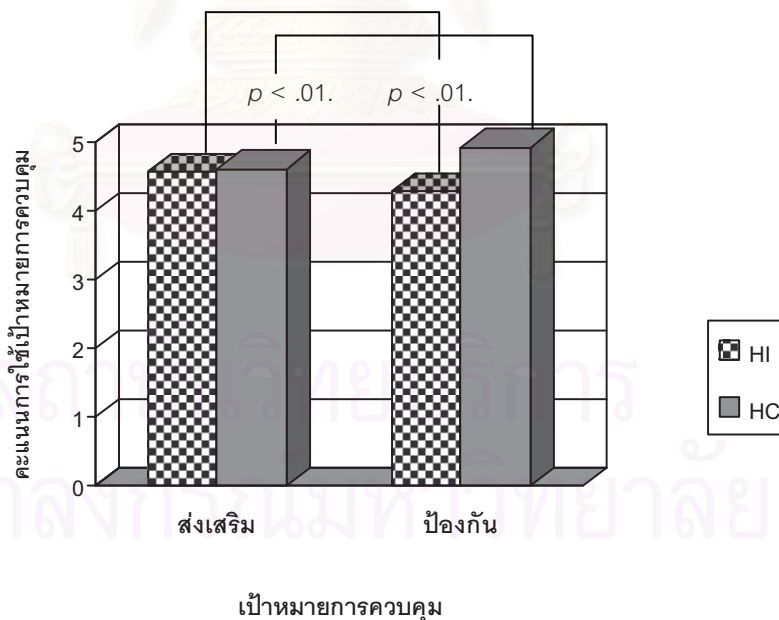
ตารางที่ 36

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันของผู้ที่มีลักษณะคตวิรวมหมู่สูง

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>MDiff.</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HC	แบบส่งเสริม	49	4.62	0.31	0.58	-3.68**	.001
	แบบป้องกัน		4.93				

** $p < .01$, หนึ่งหาง.

จากสมมติฐานข้อที่ 7 สามารถสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังภาพที่ 6

ภาพที่ 6 กราฟแท่งแสดงค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายควบคุมของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีลักษณะคตวิรวมหมู่สูง

สมมติฐานข้อที่ 8 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิด ไม่แตกต่างกัน

จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างแต่ละเพศในการใช้เป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก โดยคิดคะแนนแยกแยะระหว่างการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต ระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิด ของผู้ชายและผู้หญิง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.68, SD = 0.96$) มากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 4.21, SD = 0.96$), $t(119) = 3.64, p < .001$ (หนึ่งหาง) สนับสนุนสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 37

ตารางที่ 37

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันของผู้ชายในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก

เพศ	เป้าหมายการควบคุม	n	M	$MDiff.$	SD	t	p
ชาย	แบบส่งเสริม	120	4.68	0.47	1.41	3.64***	.000
	แบบป้องกัน		4.21				

*** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ในส่วนของผู้หญิง ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.13, SD = 0.95$) ไม่แตกต่างกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 3.99, SD = 0.88$), $t(263) = 1.69, p = .092$ (สองหาง) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 38

ตารางที่ 38

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันของผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก

เพศ	เป้าหมายการควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>MDiff.</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
หญิง	แบบส่งเสริม	264	4.13	0.14	1.27	1.69	.092
	แบบป้องกัน		3.99				

สมมติฐานข้อที่ 9 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ชาย

วิเคราะห์โดยหาความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน เมื่อวิเคราะห์ออกมาแล้วพบผลในทางตรงกันข้ามคือ ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 3.99, SD = 0.88$) น้อยกว่าผู้ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 4.21, SD = 0.96$), $t(382) = 2.16, p < .05$ (หนึ่งหาง) ซึ่งปฏิเสธสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 39

ตารางที่ 39

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก

เพศ	เป้าหมายการควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ชาย	แบบป้องกัน	120	4.21	0.96	2.16*	.016
หญิง		264	3.99	0.88		

* $p < .05$, หนึ่งหาง.

ในส่วนของการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ชายมีการใช้

เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.68, SD = 0.96$) มากกว่าผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 4.13, SD = 0.95$), $t(382) = 5.23, p < .001$ (หนึ่งหาง) ดังแสดงผลในตารางที่ 40

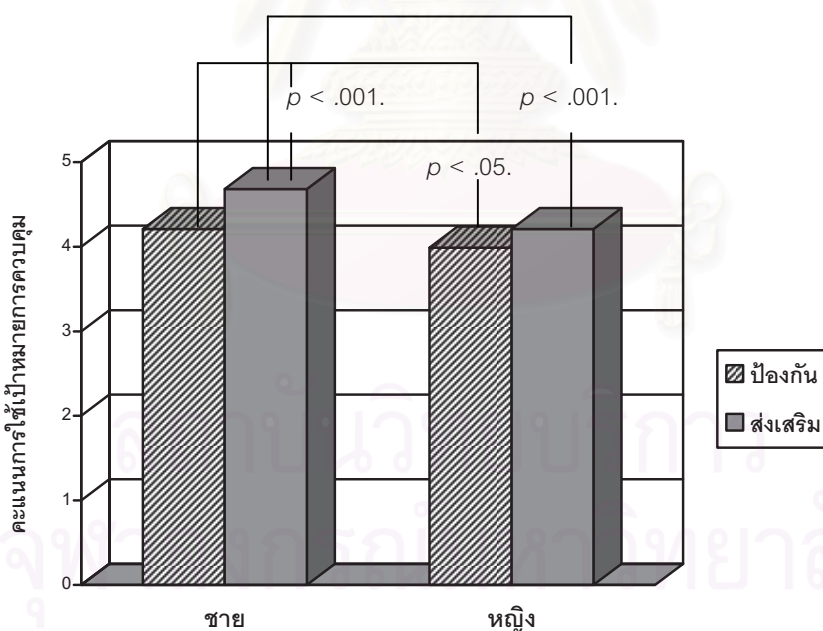
ตารางที่ 40

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก

เพศ	เป้าหมายการควบคุม	n	M	SD	t	p
ชาย	แบบส่งเสริม	120	4.68	0.96	5.23***	.000
หญิง		264	4.13	0.95		

*** $p < .001$, หนึ่งหาง.

จากสมมติฐานข้อที่ 8 และ 9 สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังภาพที่ 7

ภาพที่ 7 กราฟแท่งแสดงค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายควบคุมเปรียบเทียบระหว่างผู้ชายและผู้หญิง

สมมติฐานข้อที่ 10 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และ ความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ชายและผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน วิเคราะห์ โดยหาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมและ แบบและการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ด้วยการหาค่าทีแบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน

10.1 ด้านการศึกษา

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.02, SD = 0.97$) ไม่แตกต่างจากผู้หญิง ($M = 4.11, SD = 0.96$), $t(382) = -1.33, p = .185$ (สองหาง) ซึ่ง สันับสนุนสมมติฐานในส่วนนี้ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 41

ตารางที่ 41

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านการศึกษา

เพศ	เป้าหมายการควบคุม	n	M	SD	t	p
ชาย	แบบส่งเสริม	120	3.84	1.00	-1.33	.185
หญิง		264	3.98	0.96		

ส่วนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านการศึกษา ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการ ควบคุมแบบป้องกัน ($M = 4.28, SD = 1.00$) แตกต่างจากผู้หญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 4.53, SD = 0.96$), $t(382) = -2.30, p < .05$ (สองหาง) ซึ่งปฏิเสธสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดใน ตารางที่ 42

ตารางที่ 42

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านการศึกษา

เพศ	เป้าหมายการควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ชาย	แบบป้องกัน	120	4.28	1.00	-2.30*	.022
หญิง		264	4.53	0.96		

* $p < .05$, สองหาง.

10.2 ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.46$, $SD = 0.97$) แตกต่างจากผู้หญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 4.88$, $SD = 1.03$), $t(382) = -3.76$, $p < .001$ (สองหาง) ซึ่งปฏิเสธสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 43

ตารางที่ 43

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านการสัมพันธ์ภายในครอบครัว

เพศ	เป้าหมายการควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ชาย	แบบส่งเสริม	120	4.46	0.97	-3.76***	.000
หญิง		264	4.88	1.03		

*** $p < .001$, สองหาง.

ส่วนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านการสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 4.87$, $SD = 0.87$) ไม่แตกต่างจากผู้หญิง ($M = 4.99$, $SD = 0.90$), $t(382) = -1.32$, $p = .189$ (สองหาง) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 44

ตารางที่ 44

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

เพศ	เป้าหมายการควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ชาย	แบบป้องกัน	120	4.87	0.87	-1.32	.189
หญิง		264	4.99	0.90		

10.3 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 5.01, SD = 0.77$) ไม่แตกต่างกับผู้หญิง ($M = 4.94, SD = 0.83$), $t(382) = 0.78, p = .437$ (สองหาง) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 45

ตารางที่ 45

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

เพศ	เป้าหมายการควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ชาย	แบบส่งเสริม	120	5.01	0.77	0.78	.437
หญิง		264	4.94	0.83		

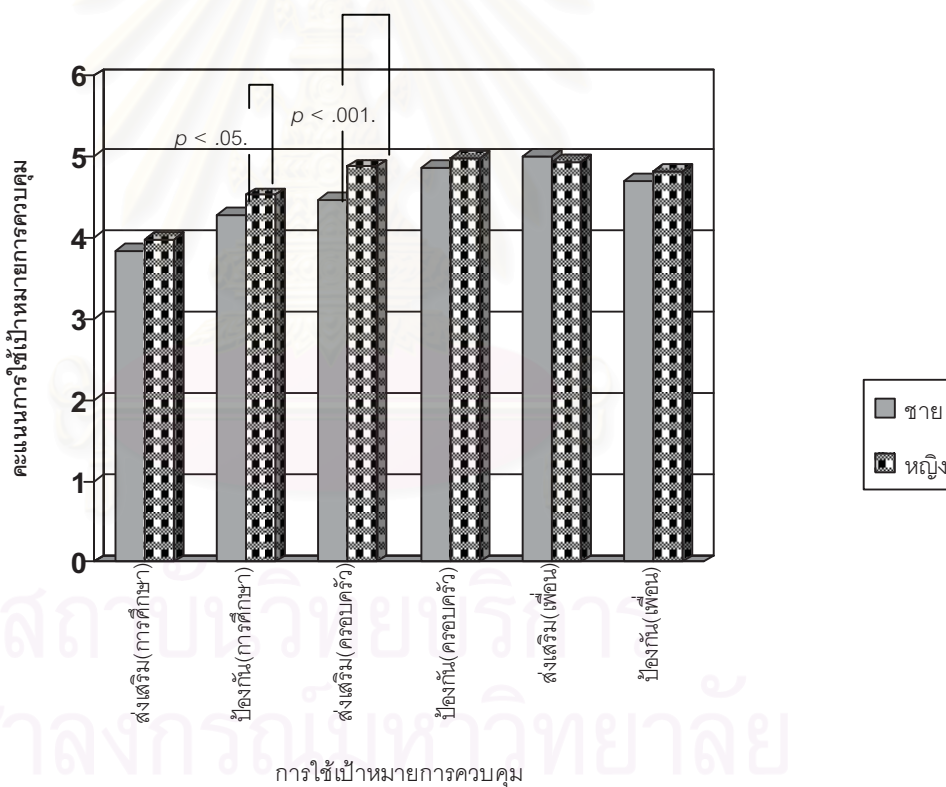
ส่วนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 4.70, SD = 0.81$) ไม่แตกต่างกับผู้หญิงเช่นกัน ($M = 4.83, SD = 0.77$), $t(382) = -1.49, p = .138$ (สองหาง) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 46

ตารางที่ 46

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

เพศ	เป้าหมายการควบคุม	n	M	SD	t	p
ชาย	แบบป้องกัน	120	4.70	0.81	-1.49	.138
หญิง		264	4.83	0.77		

จากสมมติฐานข้อที่ 10 สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังภาพที่ 8

ภาพที่ 8 กราฟแท่งแสดงค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายควบคุมในบริบทของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อนเปรียบเทียบระหว่างผู้ชายและผู้หญิง

สมมติฐานข้อที่ 11 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่า ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในการใช้เป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธภาพแบบคู่รัก โดยคิดคะแนนแยกระหว่างการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่ามัธยฐานและค่ามัธยฐานระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิด ของผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.54, SD = 0.98$) มากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 3.64, SD = 0.98$), $t(46) = 4.13, p < .001$ (หนึ่งหาง) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานในส่วนนี้ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 47

ตารางที่ 47

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานและค่ามัธยฐานระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันของผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>MDiff.</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HM	แบบส่งเสริม	47	4.54	0.90	1.50	4.13***	.000
	แบบป้องกัน		3.64				

*** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ในส่วนของผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ที่มีความเป็นหญิงสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.11, SD = 0.92$) ไม่แตกต่างกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 4.34, SD = 0.93$), $t(44) = -1.29, p = .205$ (สองหาง) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานเช่นกัน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 48

ตารางที่ 48

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมกับคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันของผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>MDiff.</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HF	แบบส่งเสริม	45	4.11	0.23	1.20	-1.29	.205
	แบบป้องกัน		4.34				

สมมติฐานข้อที่ 12 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง

วิเคราะห์โดยหาความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 4.34, SD = 0.93$) มากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 3.64., SD = 0.98$), $t(90) = -3.52$, $p < .01$ (หนึ่งหาง) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 49

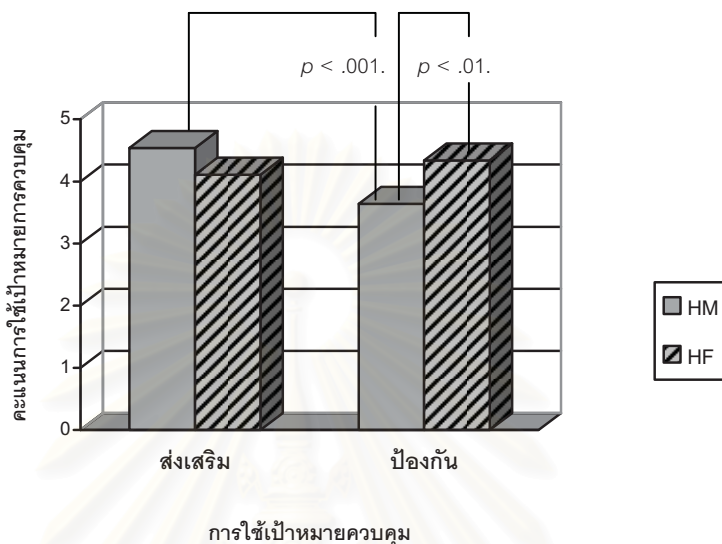
ตารางที่ 49

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HF	แบบป้องกัน	45	4.34	0.93	3.52**	.001
HM		47	3.64	0.98		

** $p < .01$, หนึ่งหาง.

จากสมมติฐานข้อที่ 11 และ 12 สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังภาพที่ 9

ภาพที่ 9 กราฟแท่งแสดงค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมเปรียบเทียบระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง

สมมติฐานข้อที่ 13 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงใช้เป้าหมายการควบคุม 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน วิเคราะห์โดยหาความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมและแบบและการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ด้วยการหาค่าที่เป็นอิสระจากกัน

13.1 ด้านการศึกษา

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 3.82$, $SD = 1.09$) ไม่แตกต่างจากในเงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ($M = 4.12$, $SD = 0.95$), $t(90) = -1.39$, $p = .167$ (สองหาง) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 50

ตารางที่ 50

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านการศึกษา

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HM	แบบส่งเสริม	47	3.82	1.09	-1.39	.167
HF		45	4.12	0.95		

ส่วนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านการศึกษา ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 4.11, SD = 1.21$) แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 4.68, SD = 0.88$), $t = -2.55, p < .05$ (สองหาง) ซึ่งปฏิเสธสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 51

ตารางที่ 51

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านการศึกษา

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HM	แบบป้องกัน	47	4.11	1.21	-2.55*	.012
HF		45	4.68	0.88		

* $p < .05$, สองหาง.

10.2 ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.43, SD = 1.06$) แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 5.14, SD = 1.03$), $t(90) = -3.26, p < .01$ (สองหาง) ซึ่งปฏิเสธสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 52

ตารางที่ 52

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HM	แบบส่งเสริม	47	4.43	1.06	-3.26**	.002
HF		45	5.14	1.03		

**p < .01, สองหาง.

ส่วนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 4.70, SD = 1.06$) แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 5.18, SD = 0.89$), $t(90) = -2.35, p < .05$ (สองหาง) ซึ่งปฏิเสธสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 53

ตารางที่ 53

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HM	แบบป้องกัน	47	4.70	1.06	-2.35*	.021
HF		45	5.18	0.89		

*p < .05, สองหาง.

10.3 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ($M = 4.86, SD = 0.81$) ไม่แตกต่างกับผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ($M = 5.00, SD = 0.64$), $t(90) = -0.92, p = .360$ (สองหาง) สนับสนุนสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 54

ตารางที่ 54

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HM	แบบส่งเสริม	47	4.86	0.81	-0.92	.360
HF		45	5.00	0.64		

ส่วนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 4.51, SD = 0.76$) แตกต่างกับผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 4.92, SD = 0.70$), $t(90) = -2.68, p < .01$ (สองหาง) ซึ่งปฏิเสธสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 55

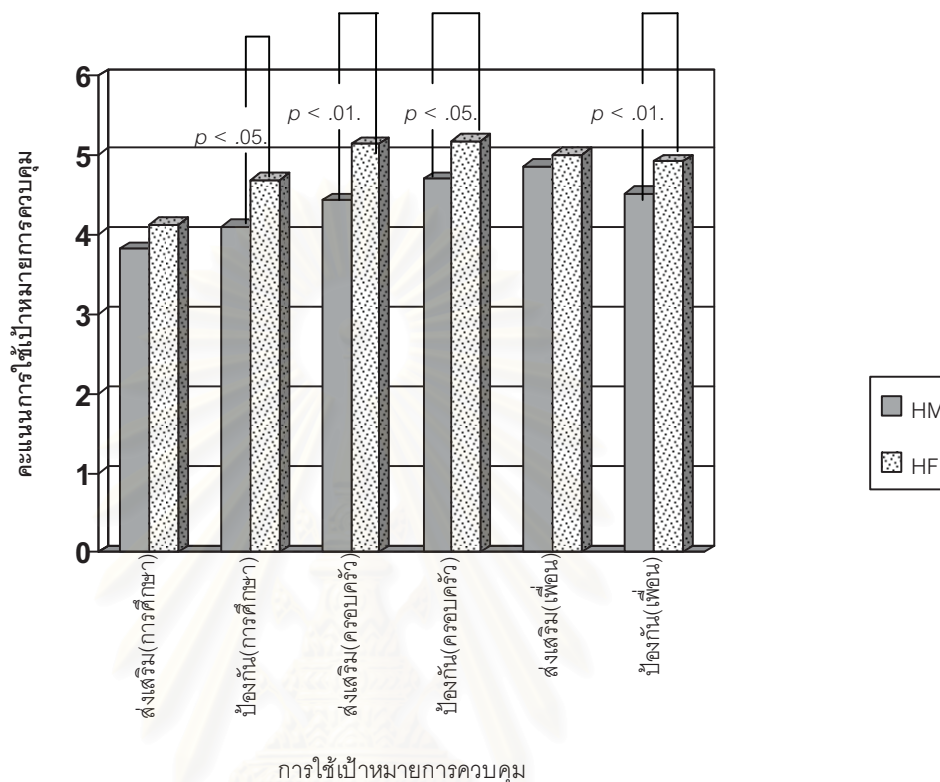
ตารางที่ 55

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ลักษณะ บุคลิกภาพ	เป้าหมายการ ควบคุม	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
HM	แบบป้องกัน	47	4.51	0.76	-2.68**	.009
HF		45	4.92	0.70		

** $p < .01$, สองหาง.

จากสมมติฐานข้อที่ 13 สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังภาพที่ 10

ภาพที่ 10 กราฟแท่งแสดงค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายควบคุมในบริบทของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อนเปรียบเทียบระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง

จากสมมติฐานข้อที่ 7 – 13 สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 56

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 56

ตารางเปรียบเทียบการใช้เป้าหมายการควบคุมในบริบทความสัมพันธ์แบบคู่รัก การศึกษา
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อนระหว่างเพศและบทบาททางเพศ

บริบท	การใช้เป้าหมายการควบคุม	
	แบบส่งเสริม	แบบป้องกัน
ความสัมพันธ์ แบบคู่รัก	ชาย > หญิง HM > HF	ชาย > หญิง HF > HM
การศึกษา	ชาย ~ หญิง HM ~ HF	หญิง > ชาย HF > HM
ความสัมพันธ์ ภายในครอบครัว	หญิง > ชาย HF > HM	ชาย ~ หญิง HF > HM
ความสัมพันธ์ กับเพื่อน	ชาย ~ หญิง HM ~ HF	ชาย ~ หญิง HF > HM

ตอนที่ 6 การวิเคราะห์เพิ่มเติม

นอกจากการวิเคราะห์สมมติฐานทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมดังนี้

6.1 วิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคิ
รวมหมู่กับคะแนนจากแบบสำรวจบทบาททางเพศ โดยใช้การคำนวณค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิเคราะห์พบว่า คะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมมีสหสัมพันธ์ทางบวก
กับคะแนนจากมาตรวัดความเป็นชาย $r(383) = .39, p < .001$ (สองหาง) และมาตรวัดความเป็น
หญิง $r(383) = .13, p < .05$ (สองหาง) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 57 และ 58

ตารางที่ 57

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมกับค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนจากมาตรวัดความเป็นชาย ($N = 384$)

	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>r</i>
คะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	83.66	12.09	.39***
คะแนนจากมาตรวัดความเป็นชาย	50.00	7.58	

*** $p < .001$, สองหาง.

ตารางที่ 58

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมกับค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนจากมาตรวัดความเป็นหญิง ($N = 384$)

	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>r</i>
คะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยม	83.66	12.09	.13*
คะแนนจากมาตรวัดความเป็นหญิง	49.03	8.24	

* $p < .05$, สองหาง.

ส่วนการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่กับคะแนนจากมาตรวัดความเป็นหญิง พบว่า คะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนจากมาตรวัดความเป็นหญิง $r(383) = .38, p < .001$ (สองหาง) และมาตรวัดความเป็นชาย $r(383) = .09, p = .091$ (สองหาง) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 59 และ 60

ตารางที่ 59

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่กับค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนจากมาตรวัดความเป็นหญิง ($N = 384$)

	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>r</i>
คะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบคตริรวมหมู่	87.43	11.12	.38***
คะแนนจากมาตรวัดความเป็นหญิง	49.03	8.24	

*** $p < .001$, สองหาง.

ตารางที่ 60

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบคิตรวมหมู่กับค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนจากมาตรวัดความเป็นชาย ($N = 384$)

	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>r</i>
คะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบคิตรวมหมู่	87.43	11.12	.09
คะแนนจากมาตรวัดความเป็นชาย	49.03	8.24	

6.2 การหาความแตกต่างของคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคิตรวมหมู่ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงด้วยการหา ค่าทีแบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (independent samples *t*-test)

ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ชายมีคะแนนจากมาตรวัดความเป็นปัจเจกนิยม ($M = 85.97$, $SD = 10.61$) มากกว่าผู้หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 82.62$, $SD = 12.58$), $t(382) = 2.70$, $p < .01$ (หนึ่งหาง) ในขณะที่ผู้หญิงมีคะแนนจากมาตรวัดความเป็นคิตรวมหมู่ ($M = 88.45$, $SD = 10.74$) มากกว่าผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($M = 85.18$, $SD = 11.66$), $t(382) = -2.69$, $p < .01$ (หนึ่งหาง) ดังแสดงผลการทดสอบในตารางที่ 61

ตารางที่ 61

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่ามัธยฐานอันดับระหว่างคะแนนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคิตรวมหมู่ของผู้ชายและผู้หญิง

เพศ	มาตรวัดบุคลิกภาพ	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ชาย	ปัจเจกนิยม	120	85.97	10.61	2.70**	.004
หญิง		264	82.62	12.58		
ชาย	คิตรวมหมู่	120	85.18	11.66	-2.66**	.004
หญิง		264	88.45	10.74		

หมายเหตุ *t* ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง *t* เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

** $p < .01$, หนึ่งหาง.

จากการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจึงขอสรุปผลการทดสอบสมมติฐานทั้ง 13 ข้อ ในตารางที่ 62 ต่อไปนี้

ตารางที่ 62

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน ข้อที่	สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	หมายเหตุ
1	<p>ผู้ที่มีลักษณะคติริวมหมู่สูงเสียใจจากการกระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง เสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคติริวมหมู่สูง</p> <p>1.1 ด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก</p> <p>1.2 ด้านการศึกษา</p> <p>1.3 ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว</p> <p>1.4 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน</p>	<p>ปฏิเสธ</p> <p>ปฏิเสธ</p> <p>ปฏิเสธ</p> <p>ปฏิเสธ</p>	<p>HC ~ HI</p> <p>HC ~ HI</p> <p>HC ~ HI</p> <p>HC ~ HI</p>
2	<p>ผู้ที่มีลักษณะแบบปัจเจกนิยมสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ</p> <p>1.1 ด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก</p> <p>1.2 ด้านการศึกษา</p> <p>1.3 ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว</p> <p>1.4 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน</p>	<p>สนับสนุน สมมติฐานเป็น บางส่วน</p> <p>สนับสนุน ปฏิเสธ</p> <p>สนับสนุน</p> <p>สนับสนุน</p>	<p>ไม่กระทำ ~ กระทำ</p>
3	<p>ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน</p>	<p>สนับสนุน</p>	
4	<p>ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำน้อยกว่าผู้ชาย</p>	<p>สนับสนุน</p>	

ตารางที่ 62 (ต่อ)

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน ข้อที่	สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	หมายเหตุ
5	<p>ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ</p> <p>5.1 ด้านการศึกษา</p> <p>5.2 ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว</p> <p>5.3 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน</p>	<p>สนับสนุน สมมติฐานเป็น บางส่วน</p> <p>สนับสนุน ปฏิเสธ</p> <p>สนับสนุน</p>	ไม่กระทำ ~ กระทำ
6	<p>ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง เสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง เสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน</p>	สนับสนุน	
7	<p>ผู้ที่มีลักษณะคติริวมหมู่สูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคติริวมหมู่สูง</p> <p>7.1 ผู้ที่มีลักษณะคติริวมหมู่สูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง</p> <p>7.2 ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคติริวมหมู่สูง</p>	<p>สนับสนุน สมมติฐานเป็น บางส่วน</p> <p>สนับสนุน</p> <p>ปฏิเสธ</p>	HI ~ HC
8	<p>ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน</p>	สนับสนุน	

ตารางที่ 62 (ต่อ)

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่	สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	หมายเหตุ
9	ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ชาย	ปฏิเสธ	ผู้ชาย > ผู้หญิง
10	ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธกับเพื่อน ผู้ชายและผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน	สนับสนุน สมมติฐานเป็นบางส่วน	
	10.1 ด้านการศึกษา - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน	สนับสนุน ปฏิเสธ	ผู้หญิง > ผู้ชาย
	10.2 ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน	ปฏิเสธ สนับสนุน	ผู้หญิง > ผู้ชาย
	10.3 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน	สนับสนุน สนับสนุน	
11	ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่า ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน	สนับสนุน	
12	ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง	สนับสนุน	

ตารางที่ 62 (ต่อ)

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน ข้อที่	สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	หมายเหตุ
13	<p>ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และ ความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงใช้เป้าหมายการ ควบคุม 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน</p> <p>13.1 ด้านการศึกษา</p> <ul style="list-style-type: none"> - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน <p>13.2 ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว</p> <ul style="list-style-type: none"> - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน <p>13.3 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน</p> <ul style="list-style-type: none"> - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม - การใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน 	<p>สนับสนุน สมมติฐานเป็น บางส่วน</p> <p>สนับสนุน ปฏิเสธ</p> <p>ปฏิเสธ ปฏิเสธ</p> <p>สนับสนุน ปฏิเสธ</p>	<p>HF > HM</p> <p>HF > HM HF > HM</p> <p>HF > HM</p>

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมกับผู้ที่มิได้มีลักษณะคตริวมหมู่ และผู้ที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน ว่าจะมีการเสียใจภายหลังและมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแตกต่างกันหรือไม่ โดยศึกษาในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์กับเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา จากผลการวิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัย ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงเสียใจจากการกระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง เสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูง

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้ที่มีลักษณะแบบปัจเจกนิยมสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ

จากการวิเคราะห์โดยใช้สถิติไค-สแควร์ พบว่า ผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงมีการเสียใจภายหลังไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ซึ่งปฏิเสธสมมติฐาน อาจจะเป็นเพราะในสังคมไทยโดยส่วนใหญ่แล้วยังคงเป็นสังคมที่มีลักษณะความเป็นคตริวมหมู่อยู่ ซึ่งในงานวิจัยส่วนใหญ่เน้นเป็นการศึกษาข้ามวัฒนธรรม ดังนั้นการศึกษาในวัฒนธรรมเดียวกันจึงอาจจะไม่มีความแตกต่างกันมากนัก เป็นผลให้ผลการวิเคราะห์ที่ออกมาไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อดูจำนวนคำตอบเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังจากการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำระหว่างผู้ที่มีความเป็นปัจเจกนิยมสูงและผู้ที่มีความเป็นคตริวมหมู่สูงแบบแยกบริบท จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงมีแนวโน้มที่จะเสียใจจากการกระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก และครอบครัวซึ่งบริบททั้ง 2 บริบทนี้มีระดับของความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างใกล้เคียงกัน

ในสมมติฐานข้อที่ 2 ผลการทดสอบยังพบว่า ผู้ที่มีลักษณะแบบปัจเจกนิยมสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ซึ่งเป็นไปตามที่ Gilovich และ Medvec (1995) กล่าวว่า บุคลิกภาพมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสียใจภายหลัง โดยในกลุ่มบุคคลที่มีความเป็นปัจเจกนิยมมักจะมีการเสียใจภายหลังจากการที่ไม่ได้ทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ และมักจะมีคะแนนชัดในสังคมตะวันตกซึ่งเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับการบรรลุศักยภาพในตน (Lasch, 1979 อ้างถึงใน Gilovich & Medvec, 1995) ส่วนในบริบทของการศึกษาที่ไม่มีความแตกต่างกันนั้น อาจจะเป็นเพราะว่าการศึกษาเป็นด้านที่ไม่ได้อยู่ในขอบเขตของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การเสียใจภายหลังจากการกระทำและไม่กระทำจึงไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาจากความถี่ จะเห็นว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมมีแนวโน้มในการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่า

สมมติฐานข้อที่ 3 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 4 ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำน้อยกว่าผู้ชาย

ผลการวิเคราะห์โดยใช้สถิติไค-สแควร์ พบว่าผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังในเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์แบบคู่รักแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) โดยผู้ชายเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Roese และคณะ (2006) ที่ศึกษาโดยให้นักศึกษาเขียนบรรยายเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังที่เคยประสบมาในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยนี้ที่ให้กลุ่มตัวอย่างอ่านเรื่องสั้นแทน แต่ผลการวิเคราะห์ที่ได้ก็ยังคงเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ผลการวิเคราะห์พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 คือ ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงมีสัดส่วนของการเสียใจจากการไม่กระทำน้อยกว่าผู้ชาย โดยมีผู้ชายที่เสียใจจากการไม่กระทำ คิดเป็นร้อยละ 76.7 ในขณะที่มีผู้หญิงที่เสียใจภายหลังจากการไม่กระทำคิดเป็นร้อยละ 52.3 สัดส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังน้อยกว่าผู้ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) เมื่อทดสอบโดย Fisher's Exact Test แบบหางเดียว ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Roese และคณะ (2006)

ทั้งนี้เมื่อพิจารณาจากมุมมองของทฤษฎีจิตวิทยาวิวัฒนาการ (Evolutionary Psychology Theory) ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะต้องลงทุนมากกว่าในการดำรงเผ่าพันธุ์ต่อไป เพราะต้องใช้ระยะเวลาในการตั้งครรภ์ถึง 9 เดือน ทั้งยังมีช่วงระยะเวลาในการเจริญพันธุ์ที่จำกัด (Kenrick & Trost, 1996 อ้างถึงใน Kenrick et al., 2003) จึงอาจเป็นไปได้ว่าในความสัมพันธ์แบบคู่รักนั้น ผู้หญิงมักจะมีการระมัดระวังตัวมากกว่าในการวางตัวหรือทำพฤติกรรมต่างๆ ดังนั้นเมื่อเกิดความผิดพลาดขึ้น จึงอาจจะคิดไปในแนวทางที่ว่า ไม่น่าทำสิ่งเหล่านั้นลงไปเลย

สมมติฐานข้อที่ 5 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ

ด้านการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่าทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจภายหลังจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้ชายเสียใจจากการกระทำร้อยละ 40.8 เสียใจจากการไม่กระทำร้อยละ 59.2 และผู้หญิงเสียใจจากการกระทำร้อยละ 41.3 เสียใจจากการไม่กระทำร้อยละ 58.7 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Roese และคณะ (2006) ที่ศึกษาโดยให้นักศึกษาเขียนบรรยายเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังที่เคยประสบมาในด้านความสำเร็จทางการศึกษาซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยนี้ที่ให้นักผู้ตัวอย่างอ่านเรื่องสั้นแทน แต่ผลการวิเคราะห์ที่ได้ก็ยังคงเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังในเรื่องความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบต่อไปกลับพบว่าทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำไม่แตกต่างจากการเสียใจภายหลังจากการกระทำ ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าทั้งผู้ชายและผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่า ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Roese และคณะ (2006) อาจจะเป็นเพราะว่าในสังคมไทย

ค่อนข้างให้ความสำคัญและมีความใกล้ชิดกับครอบครัวมากเมื่อเปรียบเทียบกับสังคมตะวันตก ดังนั้นจึงอาจมีความแตกต่างในด้านของความคิดและพฤติกรรม จึงส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไทยมีการเสียใจภายหลังจากการกระทำและไม่กระทำไม่แตกต่างกันในบริบทของครอบครัว และเมื่อดูจากจำนวนผู้ที่ตอบในตารางที่ 27 กับ 28 แล้ว จะพบว่าผู้ตอบมีแนวโน้มที่จะเสียใจภายหลังจากการกระทำมากกว่า คือ ผู้ชายเสียใจจากการกระทำร้อยละ 50.8 เสียใจจากการไม่กระทำร้อยละ 49.2 และผู้หญิงเสียใจจากการกระทำร้อยละ 53.8 เสียใจจากการไม่กระทำร้อยละ 46.2

ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังในเรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่แตกต่างกัน โดยทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจภายหลังจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้ชายเสียใจจากการกระทำร้อยละ 39.2 เสียใจจากการไม่กระทำร้อยละ 60.8 และผู้หญิงเสียใจจากการกระทำร้อยละ 39.0 เสียใจจากการไม่กระทำร้อยละ 61 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Roese และคณะ (2006)

การที่คนเรามีแนวโน้มที่จะเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำนั้น Gilovich และ Medvec (1995) ได้เสนอว่า การเสียใจภายหลังจากการกระทำมักจะถูกชดเชยได้ในภายหลัง เช่น เมื่อเลือกแต่งงานกับคนผิดก็จะตัดสินใจหย่า เป็นต้น ซึ่งเป็นการแก้ไขในสิ่งที่ได้ทำลงไปแล้วนั่นเอง หรือการหาเหตุผลต่าง ๆ เพื่อมาหักล้างในสิ่งที่ทำลงไปแล้ว เรียกว่าการลดความไม่คล่องจองของปัญญา ในขณะที่การเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ อาจจะก่อให้เกิดความเจ็บปวดมากกว่าเพราะเราไม่สามารถอธิบายได้ว่าทำไมเราถึงไม่ทำ ทั้ง ๆ ที่มีโอกาส จึงรู้สึกเสียดาย ดังนั้นเมื่อคิดถึงการเสียใจภายหลัง การเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำจึงดูเหมือนจะโดดเด่นกว่า และอาจจะเป็นไปได้ว่าคนส่วนใหญ่อาจจะคิดถึงสิ่งดี ๆ ที่จะเกิดขึ้นถ้าได้ทำพฤติกรรมนั้น ๆ ลงไปได้มากกว่าและได้ง่ายกว่าการคิดถึงสิ่งไม่ดีที่เกิดขึ้นจากการทำลงไปแล้ว ดังที่เรามักจะได้ยินประโยคที่ว่า ทำแล้วเสียใจ ดีกว่าเสียใจที่ไม่ได้ทำ

สมมติฐานข้อที่ 6 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงเสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

เมื่อวิเคราะห์โดยใช้สถิติไค-สแควร์ แบบทดสอบเป็นรายคู่แยกระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง พบว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง เสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจภายหลังจากการกระทำในบริบทของความสัมพันธ์แบบคูรักร้อยที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน ในขณะที่ กลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีการเสียใจภายหลังจากการกระทำไม่แตกต่างจากเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในบริบทของความสัมพันธ์แบบคูรักร ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานอย่างชัดเจน

จากความสนใจว่าบทบาททางเพศน่าจะมีผลต่อกระบวนการคิด และพฤติกรรมของบุคคล เพราะ ลักษณะความเป็นชายมีจุดเริ่มต้นจากตนเอง กล้าแสดงออก เป็นอิสระจากผู้อื่น มีพฤติกรรมมุ่งเน้นความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนได้ตั้งไว้ ในขณะที่ความเป็นหญิงจะแสดงออกถึงความเป็นมิตร ความสามารถในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และมีพฤติกรรมที่เน้นการแสดงออกทางอารมณ์ ดังนั้นในเงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และเงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง จึงมีกลุ่มตัวอย่างทั้งผู้ชายและผู้หญิงอยู่ในแต่ละกลุ่ม และผลการทดสอบที่ออกมาสนับสนุนสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่า บทบาททางเพศมีผลต่อการเสียใจภายหลังในบริบทของความสัมพันธ์แบบคูรักรเช่นกัน

สมมติฐานข้อที่ 7 ผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูง

เมื่อนำคะแนนจากมาตรวัดการใช้เป้าหมายการควบคุมมาวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต ระหว่างผู้ที่มีความเป็นปัจเจกนิยมสูงกับผู้ที่มีความเป็นคตริวมหมู่สูง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (independent samples t -test) ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีความเป็นคตริวมหมู่สูง มีคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน มากกว่าในผู้ที่มีความเป็นปัจเจกนิยมสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน

ในส่วนของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงผลการวิเคราะห์พบว่า มีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม ไม่แตกต่างกับผู้ที่มีความเป็นคตริวมหมู่สูง ซึ่งปฏิเสธสมมติฐาน ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เพิ่มเติมโดยเปรียบเทียบการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 แบบ ของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง และผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (paired t -test) ผลการ

วิเคราะห์พบว่า ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) ส่วนผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงให้ความสำคัญกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่า ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูงให้ความสำคัญกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Lee และคณะ (2002) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรม 2 วัฒนธรรม คือ ชาวอเมริกันที่มีวัฒนธรรมแบบปัจเจกนิยม กับชาวฮ่องกงที่มีวัฒนธรรมแบบคติรวมหมู่ และพบว่าชาวอเมริกันให้ความสำคัญกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่า ในขณะที่ชาวฮ่องกงให้ความสำคัญกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่า

สมมติฐานข้อที่ 8 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 9 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ชาย

เมื่อนำคะแนนมาวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต ระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิด ของผู้ชายและผู้หญิง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ในขณะที่ ส่วนของผู้หญิง ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมไม่แตกต่างกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Roese และคณะ (2006) ที่ให้กลุ่มตัวอย่างตอบมาตราวัดเป้าหมายการควบคุมและพบว่าผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้หญิง แต่ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 แบบไม่แตกต่างกัน

ในสมมติฐานข้อที่ 9 ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ($M = 3.99, SD = 0.88$) น้อยกว่าผู้ชาย ($M = 4.21, SD = 0.96$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าผู้หญิงจะมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่า สาเหตุที่ผลการวิเคราะห์นี้ออกมาไม่สอดคล้องกับสมมติฐานในข้อ 9 นั้น อาจจะเป็นเพราะในงานวิจัยนี้ได้ศึกษาเฉพาะความสัมพันธ์แบบคู่รักในชีวิตประจำวันทั่วไปซึ่งอาจจะอยู่ในขั้นไม่ลึกซึ้ง เช่น ไม่มีการผูกมัด หรือพฤติกรรมทางเพศ หรือแม้กระทั่งการอยู่ร่วมกันเช่นในสังคมตะวันตก จึงไม่มีความจำเป็นที่ผู้หญิงจะต้องใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่งานวิจัยของ Roese และคณะ (2006) ได้ศึกษาในระดับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ และพบว่าผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รักมากกว่าผู้ชาย

นอกจากนี้ จากผลการวิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 แบบมากกว่าผู้หญิง ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะผู้ชายมักจะเป็นฝ่ายริเริ่มความสัมพันธ์ (active) ในขณะที่ผู้หญิงมักจะเป็นฝ่ายตอบสนองหรือรับความสัมพันธ์ (passive) ดังนั้นผู้ชายจึงมักจะทำพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดผลลัพธ์ทางบวก และป้องกันไม่ให้เกิดผลลัพธ์ทางลบมากกว่าผู้หญิงในความสัมพันธ์แบบคู่รัก

สมมติฐานข้อที่ 10 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และ ความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ชายและผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

ด้านการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมแตกต่างจากผู้หญิง แต่มีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันแตกต่างกัน โดยผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านการศึกษามากกว่าผู้ชาย แสดงให้เห็นว่านิสิตหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการป้องกันไม่ให้เกิดผลลัพธ์ทางลบในด้านการศึกษามากกว่านิสิตชาย ซึ่ง Roese และคณะ (2006) ไม่ได้วิจัยการใช้เป้าหมายการควบคุมในด้านการศึกษา แต่ผลการวิเคราะห์ที่ออกมานี้ทำให้เห็นว่าผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะป้องกันไม่ให้เกิดผลลัพธ์ทางลบในด้านการเรียนมากกว่าผู้ชาย

ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันไม่แตกต่างจากผู้หญิงในขณะที่ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับครอบครัวมากกว่าและมีการดำเนินความสัมพันธ์ไปในทิศทางที่จะก่อให้เกิดผลดี เช่น ดูแลเอาใจใส่

และมักจะมีปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่มากกว่า ในขณะที่ผู้ชายจะไม่ค่อยแสดงออกในด้านการส่งเสริมความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมากนัก เช่น อาจจะไม่มีการปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่เท่ากับผู้หญิง จึงมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมน้อยกว่าผู้หญิง

ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมและป้องกันไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Roese และคณะ (2006) ที่พบว่า ในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 แบบไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 11 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่า ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

เมื่อนำคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมในบริบทความสัมพันธ์แบบคู่รักมาวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต ระหว่างคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิด ของผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ด้วยการหาค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ส่วนในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ผลการวิเคราะห์พบว่ามีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมไม่แตกต่างกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน

เนื่องจากสมมติฐานข้อที่ 11 นี้ ผู้วิจัยมีเหตุผลในการตั้งตามสมมติฐานข้อที่ 8 เนื่องจากสมมติฐานข้อนี้มีทิศทางในทำนองเดียวกับสมมติฐานข้อที่ 8 เพียงแค่เปลี่ยนตัวแปรอิสระจากเพศชายเพศหญิงเป็นลักษณะบทบาททางเพศแทน ได้แก่ ลักษณะความเป็นชายสูง และลักษณะความเป็นหญิงสูง ซึ่งหมายถึงผู้ที่มีรูปแบบพฤติกรรมที่บ่งบอกความเป็นชายชัดเจน คือ กล้าแสดงออก เป็นอิสระจากผู้อื่น มีพฤติกรรมมุ่งเน้นความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนได้ตั้งไว้ หรือผู้ที่มีรูปแบบพฤติกรรมที่บ่งบอกความเป็นหญิงชัดเจน คือ การแสดงออกถึงความนิยมมิตร ความสามารถในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และมีพฤติกรรมที่เน้นการแสดงออกทางอารมณ์ ซึ่งลักษณะความเป็นชายหรือหญิงย่อมมีความสอดคล้องกับการใช้เป้าหมายการควบคุม คือ ความเป็นชายหมายถึงการมุ่งกระทำพฤติกรรมที่

ก่อให้เกิดผลที่น่าประหลาดในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ส่วนความเป็นหญิงหมายถึงการมุ่งกระทำพฤติกรรมที่ป้องกันไม่ให้เกิดผลทางลบขึ้นในความสัมพันธ์ และผลการทดสอบก็ออกมาสนับสนุนสมมติฐานเช่นเดียวกันกับในข้อ 8 อย่างไรก็ตาม คณะแผนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันกับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงกับผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงกลับพบว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีแนวโน้มที่จะใช้การป้องกันมากกว่าการส่งเสริมในบริบทของคู่รักตามกรอบความคิดและสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Roese และคณะ (2006) แต่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงในการวิจัยนี้มีแนวโน้มที่จะใช้การส่งเสริมมากกว่าป้องกันในบริบทของคู่รัก แสดงให้เห็นว่าลักษณะบทบาททางเพศของความเป็นหญิงส่งผลต่อการใช้เป้าหมายการควบคุมในความสัมพันธ์แบบคู่รักในทิศทางที่ทำนายมากกว่าเพศ จึงทำให้อาจคาดคะเนได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและชายในการวิจัยนี้อาจไม่ได้มีลักษณะบทบาททางเพศสอดคล้องกับเพศของตนัก ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ในการศึกษาการใช้เป้าหมายการควบคุม บทบาททางเพศมีอิทธิพลชัดเจนในความสัมพันธ์แบบคู่รักมากกว่าความเป็นเพศทางชีววิทยาของบุคคล

สมมติฐานข้อที่ 12 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง

เมื่อวิเคราะห์โดยหาความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ระหว่างผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ด้วยการหาค่าที่เป็นอิสระจากกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน มากกว่าในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน

จากสมมติฐานข้อที่ 12 เมื่อเปรียบเทียบกับสมมติฐานข้อที่ 9 ที่ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในสมมติฐานข้อที่ 12 นี้ กลับกลายเป็นตรงกันข้าม คือ ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจจะเป็นผลพวงที่มาจากบทบาทของผู้หญิงในปัจจุบันที่มีความใกล้เคียงกับผู้ชายมากขึ้นซึ่งส่งผลต่อแนวความคิดและพฤติกรรมด้วย ดังนั้นเมื่อคัดเลือกผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงแล้วนำมาวิเคราะห์จึงเห็นความ

แตกต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า บทบาททางเพศส่งผลต่อกระบวนการคิดและพฤติกรรมของบุคคลในการใช้เป้าหมายการควบคุมเช่นกัน

สมมติฐานข้อที่ 11 และ 12 ตั้งขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยมีความสนใจว่าบทบาททางเพศน่าจะมีผลต่อกระบวนการคิด และพฤติกรรมของบุคคลในด้านเป้าหมายการควบคุม ดังนั้นในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง จึงมีกลุ่มตัวอย่างทั้งผู้ชายและผู้หญิงอยู่ในแต่ละกลุ่ม ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนที่มีบทบาททางเพศไม่ตรงตามเพศของตน และบทบาททางเพศนี้ก็ส่งผลต่อการใช้เป้าหมายการควบคุมในความสัมพันธ์แบบคู่รักด้วยเช่นกัน

สมมติฐานข้อที่ 13 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงใช้เป้าหมายการควบคุม 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

ด้านการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่า ในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมไม่แตกต่างจากในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงแต่ในส่วนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในด้านการศึกษา ในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันน้อยกว่ากลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) แสดงให้เห็นว่านิสิตที่มีความเป็นหญิงสูงให้ความสำคัญกับการป้องกันไม่ให้เกิดผลลัพธ์ทางลบในด้านการศึกษามากกว่านิสิตที่มีความเป็นชายสูง ซึ่งผลที่พบนี้สอดคล้องกับสมมติฐานในข้อที่ 10

ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผลการวิเคราะห์พบว่า ในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมน้อยกว่ากลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) และกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันน้อยกว่ากลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ด้วยเช่นกัน แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงค่อนข้างจะมีความผูกพันกับครอบครัวมาก ดังนั้นพฤติกรรมจึงแสดงไปในทางที่ส่งเสริมให้เกิดผลลัพธ์ทางบวก และป้องกันไม่ให้เกิดผลลัพธ์ทางลบกับครอบครัวมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง

ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ผลการวิเคราะห์พบว่า ในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ส่วนการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน พบว่า ในกลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันน้อยกว่ากลุ่มผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ค่อนข้างจะระมัดระวังในการคบเพื่อน ด้วยการเน้นการใช้พฤติกรรมที่ป้องกันไม่ให้เกิดผลลัพธ์ทางลบมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง

นอกจากนี้เมื่อมองภาพรวมทั้งหมดจากแผนภูมิในภาพที่ 7 แล้ว จะเห็นได้ว่าในผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีแนวโน้มที่จะใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ด้าน มากกว่าในผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงในบริบททั้ง 3 บริบทที่นอกเหนือไปจากด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก คือ ในบริบทของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน จึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีการใช้พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดผลลัพธ์ทางบวก และพฤติกรรมที่ป้องกันไม่ให้เกิดผลลัพธ์ทางลบมากกว่าในบริบทส่วนใหญ่ของชีวิต เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และเมื่อเปรียบเทียบเพศและบทบาททางเพศในการใช้เป้าหมายการควบคุมแล้ว จะเห็นได้ว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกัน ต่างกันเพียงการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน สิ่งนี้จะสอดคล้องกับลักษณะความเป็นหญิงที่มักจะมีความสามารถในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังนั้นผู้ที่มีลักษณะความเป็นเพศหญิงสูง จึงมีพฤติกรรมต่างๆ ที่จะป้องกันไม่ให้เกิดผลลัพธ์ทางลบมากกว่าความเป็นหญิงทางชีววิทยา ซึ่งเป็นผลมาจากกระบวนการทางสังคม

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในความสัมพันธ์แบบคู่รัก การเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุมของผู้ชายกับผู้หญิง และผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงกับผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีการเชื่อมโยงกันอยู่ นั่นคือ การเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำมีความสัมพันธ์กับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริม และการเสียใจภายหลังจากการกระทำมีความสัมพันธ์กับการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศในการเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุม โดยศึกษาในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมและผู้ที่มีลักษณะคตិรวมหมู่ในการเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุม โดยศึกษาในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา
3. เพื่อศึกษาว่าผู้ที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน จะมีการเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุมแตกต่างกันหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูงเสียใจจากการกระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง เสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคติรวมหมู่สูง

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้ที่มีลักษณะแบบปัจเจกนิยมสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ

สมมติฐานข้อที่ 3 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 4 ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำน้อยกว่าผู้ชาย

สมมติฐานข้อที่ 5 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ

สมมติฐานข้อที่ 6 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง เสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง เสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 7 ผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน มากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูง

สมมติฐานข้อที่ 8 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 9 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ชาย

สมมติฐานข้อที่ 10 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธกับเพื่อน ผู้ชายและผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 11 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่า ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 12 ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง

สมมติฐานข้อที่ 13 ในด้านของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธกับเพื่อน ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง และผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุม 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างในชั้นพัฒนามาตรของแบบสำรวจบทบาททางเพศ จำนวน 232 คน
2. กลุ่มตัวอย่างในชั้นหาความเที่ยง (reliability) ของมาตรวัดความเป็นปัจเจกนิยมและคตริวมหมู่ และทดสอบเรื่องสั้นเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังเพื่อดูการกระจายของคำตอบ เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 111 คน

3. กลุ่มตัวอย่างในการทดสอบจริงเป็นนิสิตระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็น

- กลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 120 คน
- กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 264 คน

จากกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง นำมาคัดกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ซึ่งเป็นอิสระจากกัน ได้แก่

- กลุ่มที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะความเป็นปัจเจกนิยมสูงจำนวน 50 คน
- กลุ่มที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะของคตินิยมสูงจำนวน 49 คน
- กลุ่มที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะของความเป็นชายสูงจำนวน 47 คน
- กลุ่มที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะของความเป็นหญิงสูงจำนวน 45 คน

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรฐานบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคตินิยม แบ่งเป็น
  - 1.1 มาตรฐานความเป็นปัจเจกนิยม จำนวน 18 ข้อ
  - 1.2 มาตรฐานความเป็นคตินิยม จำนวน 18 ข้อ
2. แบบสำรวจบทบาททางเพศ แบ่งเป็น
  - 2.1 มาตรฐานความเป็นชาย จำนวน 11 ข้อ
  - 2.2 มาตรฐานความเป็นหญิง จำนวน 11 ข้อ
  - 2.3 มาตรฐานที่เป็นกลาง จำนวน 12 ข้อ
3. เรื่องสั้นที่ใช้วัดการเสียใจภายหลัง แบ่งเป็น
  - 3.1 สถานการณ์เกี่ยวกับความรักระหว่างชาย-หญิง 2 สถานการณ์
  - 3.2 สถานการณ์เกี่ยวกับครอบครัว 2 สถานการณ์
  - 3.3 สถานการณ์เกี่ยวกับเพื่อน 2 สถานการณ์
  - 3.4 สถานการณ์เกี่ยวกับการศึกษา 2 สถานการณ์

กลุ่มตัวอย่างได้อ่านบริบทละ 1 สถานการณ์เท่านั้น

4. มาตรฐานวัดเป้าหมายการควบคุม แบ่งเป็น

- 4.1 มาตรฐานวัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก จำนวน 10 ข้อ
- 4.2 มาตรฐานวัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว จำนวน 10 ข้อ
- 4.3 มาตรฐานวัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์กับเพื่อน จำนวน 10 ข้อ
- 4.4 มาตรฐานวัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของการศึกษา จำนวน 10 ข้อ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ชุด ได้แก่ ชุด A B C และ D ซึ่งแต่ละชุดมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ชุด A ประกอบด้วย

- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- มาตรฐานวัดการใช้เป้าหมายการควบคุมจำนวน 40 ข้อ แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ซึ่งเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต มี ช่วงคะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (ไม่ตรงกับตัวฉันเลย) ถึง 7 (ตรงกับตัวฉันที่สุด) ซึ่งมาตรนี้ครอบคลุมด้านต่างๆ ในชีวิตทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา
- แบบสำรวจบทบาททางเพศจำนวน 34 ข้อ แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบุคลิกภาพทั่วไป ซึ่งเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต มี ช่วงคะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (น้อยที่สุด) ถึง 7 (มากที่สุด)

ชุด B ประกอบด้วย

- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- มาตรฐานวัดการใช้เป้าหมายการควบคุมจำนวน 40 ข้อ แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ชุดที่ 1 ซึ่งเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต มี ช่วงคะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (ไม่ตรงกับตัวฉันเลย) ถึง 7 (ตรงกับตัวฉันที่สุด) ซึ่งมาตรนี้ครอบคลุมด้าน

- มาตรฐานบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่ จำนวน 36 ข้อ แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็น แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ชุดที่ 2 ซึ่งเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต มี ช่วงคะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (ไม่เห็นด้วยมาก) ถึง 7 (เห็นด้วยมาก)

ชุด C ประกอบด้วย

- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
 - เรื่องสั้นที่ใช้วัดการเสียใจภายหลัง แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ จำนวน 4 สถานการณ์ ได้แก่ ความสัมพันธ์ฉันท์คู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา ด้านละ 1 เรื่อง จากการสุ่ม และตอบคำถามเกี่ยวกับการเสียใจภายหลัง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะเลือกตอบได้เพียงข้อเดียวเท่านั้น จากตัวเลือกทั้งหมด 6 ข้อ

- มาตรฐานบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่ จำนวน 36 ข้อ แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็น แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ชุดที่ 2 ซึ่งเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต มี ช่วงคะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (ไม่เห็นด้วยมาก) ถึง 7 (เห็นด้วยมาก)

ชุด D ประกอบด้วย

- ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
 - เรื่องสั้นที่ใช้วัดการเสียใจภายหลัง แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ จำนวน 4 สถานการณ์ ได้แก่ ความสัมพันธ์ฉันท์คู่รัก ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการศึกษา ด้านละ 1 เรื่อง จากการสุ่ม และตอบคำถามเกี่ยวกับการเสียใจภายหลัง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะเลือกตอบได้เพียงข้อเดียวเท่านั้น จากตัวเลือกทั้งหมด 6 ข้อ

- แบบสำรวจบทบาททางเพศจำนวน 34 ข้อ แต่บอกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบุคลิกภาพทั่วไป ซึ่งเป็นมาตรแบบลิเคิร์ต มี ช่วงคะแนน 7 ช่วง ตั้งแต่ 1 (น้อยที่สุด) ถึง 7 (มากที่สุด)

2. กลุ่มตัวอย่างจะได้รับแบบสอบถามคนละ 2 ชุด คือ ผู้ที่ได้รับชุด A ก็จะได้รับคู่กับชุด C และผู้ที่ได้รับชุด B ก็จะได้รับคู่กับชุด D โดยกลุ่มตัวอย่างจะเลือกตอบชุดใดก่อนก็ได้ และให้เวลาตอบอย่างอิสระ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างใช้เวลาตอบเฉลี่ยคนละประมาณครึ่งชั่วโมง

3. หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้อมาหากกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ ดังนี้

- จากมาตรวัดความเป็นปัจเจกนิยมและคตินิยมหมู่ แบ่งเป็น เงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง จำนวน 50 คน และเงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะคตินิยมหมู่สูง จำนวน 49 คน
- จากแบบสำรวจบทบาททางเพศ แบ่งเป็น เงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะของความเป็นชายสูง จำนวน 47 คน และเงื่อนไขผู้ที่มีลักษณะของความเป็นหญิงสูง จำนวน 45 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS for Windows) ในการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1

ใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) 2 (ปัจเจกนิยมสูง และคตินิยมหมู่สูง) x 2 (เสียใจภายหลังจากการกระทำ และเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ) โดยทดสอบแบบแยกบริบท

สมมติฐานข้อที่ 2

ใช้สถิติไคสแควร์ แบบทดสอบรายคู่เพื่อเปรียบเทียบการเสียใจระหว่างการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำของผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง โดยทดสอบแบบแยกบริบท

สมมติฐานข้อที่ 3

ใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) แบบทดสอบรายคู่เพื่อเปรียบเทียบการเสียใจภายหลังระหว่างการเสียใจจากการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในความสัมพันธ์แบบคู่รักของผู้ชายและผู้หญิง

สมมติฐานข้อที่ 4

ใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) 2 (ผู้ชาย และผู้หญิง) x 2 (เสียใจภายหลังจากการกระทำ และเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำ) ทดสอบในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก

สมมติฐานข้อที่ 5

ใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) แบบทดสอบรายคู่เพื่อเปรียบเทียบการเสียใจภายหลัง ระหว่างการเสียใจจากการกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในบริบทของการศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อนของผู้ชายและผู้หญิง

สมมติฐานข้อที่ 6

ใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) แบบทดสอบรายคู่เพื่อเปรียบเทียบการเสียใจระหว่าง การกระทำและการเสียใจภายหลังจากการไม่กระทำในความสัมพันธ์แบบคู่รัก ของผู้ที่มีลักษณะ ความเป็นชายสูงและผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง

สมมติฐานข้อที่ 7

ใช้การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (t -independent test) เปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยของการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมและเป้าหมายควบคุมแบบป้องกันระหว่าง บุคคลที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงกับผู้ที่มีลักษณะคตริรวมหมู่สูงและใช้การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มที่ ไม่เป็นอิสระจากกัน (paired t -test) เพื่อเปรียบเทียบระหว่างการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม และการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกันในบุคคลกลุ่มเดียวกัน โดยไม่แยกบริบท

สมมติฐานข้อที่ 8-10

ใช้การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (t -independent test) เปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยของการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมและเป้าหมายควบคุมแบบป้องกันระหว่าง ผู้ชายกับผู้หญิง และใช้การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (paired t -test) เพื่อ เปรียบเทียบระหว่างการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมและการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกัน ในบุคคล กลุ่มเดียวกัน โดยคิดแบบแยกบริบท

สมมติฐานข้อที่ 11-13

ใช้การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (t -independent test) เปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยของเป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริมและเป้าหมายควบคุมแบบป้องกันระหว่างผู้ที่มี ลักษณะความเป็นชายสูงกับผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง และใช้การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มที่ไม่ เป็นอิสระจากกัน (paired t -test) เพื่อเปรียบเทียบระหว่างการใช้เป้าหมายควบคุมแบบส่งเสริม และการใช้เป้าหมายควบคุมแบบป้องกันในบุคคล กลุ่มเดียวกัน โดยคิดแบบแยกบริบท

ผลการวิจัย

1. ผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูงเสียใจจากการไม่กระทำไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงเช่นกัน ซึ่งพบผลแบบเดียวกันในทุกบริบท

2. ผู้ที่มีลักษณะแบบปัจเจกนิยมสูงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความสัมพันธ์กับเพื่อน แต่ไม่พบความแตกต่างในด้านของการศึกษา

3. ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 ในขณะที่ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

4. ในด้านความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำน้อยกว่าผู้ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001

5. ในด้านของการศึกษา ผู้ชายและผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และ .05 ตามลำดับ

ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

ส่วนในความสัมพันธ์กับเพื่อน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และ .05 ตามลำดับ .05 และ .001 ตามลำดับ

6. ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง เสียใจจากการไม่กระทำมากกว่าเสียใจจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง เสียใจจากการไม่กระทำและเสียใจจากการกระทำไม่แตกต่างกัน

7. ผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะปัจเจกนิยมสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะคตริวมหมู่สูง

8. ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ชายใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าเป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 ในขณะที่ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

9. ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้หญิงใช้เป้าหมายการควบคุม แบบป้องกันน้อยกว่าผู้ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

10. ในด้านของการศึกษา ผู้ชายมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมไม่แตกต่างจากผู้หญิง แต่ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่าผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ผู้ชายและผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันไม่แตกต่างกัน

ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ชายและผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

11. ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมมากกว่า ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 ในขณะที่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน

12. ในด้านของความสัมพันธ์แบบคู่รัก ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง ใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

13. ในด้านของการศึกษา ผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมไม่แตกต่างจากผู้หญิง แต่ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมและป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ชายและผู้หญิงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกัน ผู้ที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงมีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบส่งเสริมไม่แตกต่างจากผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง แต่มีการใช้เป้าหมายการควบคุมแบบป้องกันมากกว่าผู้ที่มีลักษณะความเป็นชายสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการทำวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตในระดับปริญญาตรีของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น ดังนั้น ในการทำวิจัยครั้งต่อไปจึงอาจจะเก็บข้อมูลจากกลุ่ม ตัวอย่างที่อยู่ในวัยอื่นๆ เช่น วัยทำงาน เป็นต้น หรือผู้ที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคอื่นๆ เพื่อเปรียบเทียบ ผลว่าจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่ ถ้าไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ผลนั้นแตกต่างกันอย่างไร

2. ในส่วนของการเสียใจภายหลัง นอกเหนือไปจากการให้อ่านเรื่องสั้นเพื่อกระตุ้น ความรู้สึกเกี่ยวกับการเสียใจภายหลังแล้ว อาจจะให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ระลึกเกี่ยวกับ ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองโดยตรง แล้วเขียนบรรยายขึ้นมาเอง เพื่อเปรียบเทียบว่าให้ผลที่ แตกต่างไปจากการอ่านเรื่องสั้นหรือไม่

3. ในส่วนของการใช้เป้าหมายควบคุม นอกจาก 4 บริบทที่ทำกรวิจัยไปแล้ว อาจจะเพิ่ม บริบทอื่นๆขึ้นมาเพื่อดูความแตกต่าง เช่น บริบทของการทำงาน หรือ บริบทของความสัมพันธ์ใน คู่รักที่แต่งงานแล้ว เป็นต้น

4. ตัวแปรทางบุคลิกภาพอื่นๆที่นอกเหนือไปจากความเป็นปัจเจกนิยม-คิตรวมหมู่รวมหมู่ กับลักษณะความเป็นชายและหญิงแล้ว อาจจะส่งผลต่อการเสียใจภายหลัง และการใช้เป้าหมาย การควบคุม ดังนั้น จึงสามารถเพิ่มตัวแปรด้านบุคลิกภาพในการศึกษาครั้งต่อไป เช่น ลักษณะ ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ (Neuroticism) หรือลักษณะการแสดงออก (Extraversion) ของทฤษฎี บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ (The five-factor model of personality) เป็นต้น

5. ควรศึกษาเรื่องการเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุมของผู้หญิงและ ผู้ชายในความสัมพันธ์ที่มีเพศสัมพันธ์เข้ามาเกี่ยวข้อง และดูว่า ลักษณะของการเสียใจภายหลัง และการใช้เป้าหมายการควบคุมในความสัมพันธ์แบบคู่รักจะแตกต่างกันไปงานวิจัยนี้หรือไม่ และ เป็นที่น่าสนใจว่า การเสียใจภายหลังและการใช้เป้าหมายการควบคุม เป็นสิ่งที่ถูกหล่อหลอมมา ร่วมกับความเป็นหญิงเป็นชายมากกว่าความเป็นเพศตามชีววิทยา

6. ควรมีการทดสอบซ้ำว่าลักษณะความเป็นหญิง และลักษณะความเป็นชายมีอิทธิพล มากกว่าความเป็นเพศทางชีววิทยาหรือไม่

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรรณิกา เฉลิมกุล. (2535). การเปรียบเทียบความพึงพอใจในชีวิตสมรสของผู้ที่มีเอกลักษณ์
บทบาททางเพศแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฉันทิกา ทิมากร. (2533). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อนของเด็ก
วัยรุ่นตอนปลายที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา
จิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธิดารัตน์ ธรรมเกษร. (2543). บทบาททางเพศ สัมฤทธิ์ผลทางอาชีพ และการอนุমানความสำเร็จ
ในอาชีพของผู้หญิงทำงาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิตยกุล อรรถนุพรรณ. (2529). ลักษณะของชายและหญิงในปัจจุบันและลักษณะที่พึงปรารถนา
ของชาย และหญิงตามการรับรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ปณตพร พงษ์อนันตโยธิน. (2544). การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหาของผู้ใหญ่วัย
ทำงานที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พลกฤต ธนธรรมคุณ. (2548). ผลของการยืนยันคุณค่าต่ออารมณ์และเจตคติของผู้ที่มีความ
แตกต่างกันในความเป็นปัจเจกบุคคลนิยมและคติรวมหมู่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Bem, S. L. (1974). The measurement of psychological androgyny. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 42*, 155-162.

Bem, S. L. (1975). Sex role adaptability: One consequence of psychological androgyny. *Journal of Personality and Social Psychology, 31*, 634-643.

Bem, S. L. (1977). On the utility of alternative procedures for assessing psychological androgyny. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 42*, 196-205.

Bem, S. L. (1981). Gender schema theory: A cognitive account of sex typing. *Psychological Review, 88*, 354-364.

Clark, C. L., Shaver, P. R., & Abrahams, M. F. (1999). Strategic behaviors in romantic relationship initiation. *Personality and Social Psychology Bulletin, 25*, 707-720.

Connolly, T., & Zeelenberg, M. (2002). Regret in decision making. *Current Directions in Psychological Science, 11*, 212-220.

Crowe, E., & Higgins, E. T. (1997). Regulatory focus and strategic inclinations: Promotion and prevention in decision-making. *Organizational Behavior and Human Decision Processes, 69*, 117-132.

Fletcher, G. J. O., Tither, J. M., O'Loughlin, C., Friesen, M., & Overall, N. (2004). Warm and homely or cold and beautiful? Sex differences in trading off traits in mate selection. *Personality and Social Psychology Bulletin, 30*, 659-672.

- Gilovich, T., & Medvec, V. H. (1994). The temporal pattern to the experience of regret. *Journal of Personality and Social Psychology, 67*, 357-365.
- Gilovich, T., & Medvec, V. H. (1995). The experience of regret: What, when, and why. *Psychological Review, 102*, 379-395.
- Heilbrun, A. B. (1976). Measurement of masculine and feminine sex role identities as independent dimensions. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 44*, 183-190.
- Heine, S. J., Lehman, D. R., Peng, K., & Greenholtz, J. (2002). What's wrong with cross-culture comparisons of subjective Likert scale?: The reference group effect. *Journal of Personality and Social Psychology, 82*, 903-918.
- Higgins, E. T. (1998). Promotion and prevention: Regulatory focus as a motivational principle. *Advances in Experimental Social Psychology, 30*, 1-46.
- Higgins, E. T., & Tykocinski, O. (1992). Self-discrepancies and biographical memory: Personality and cognition at the level of psychological situation. *Personality and Social Psychology Bulletin, 18*, 527-535.
- Higgins, E. T., Shah, J., & Friedman, R. (1997). Emotional responses to goal attainment: Strength of regulatory focus as moderator. *Journal of Personality and Social Psychology, 72*, 515-525.
- Higgins, E. T., Roney, C., Crowe, E., & Hymes, C. (1994). Ideal versus ought predilections for approach and avoidance: Distinct self-regulatory systems. *Journal of Personality and Social Psychology, 66*, 276-286.

- Hofstede, G. (2001). *Culture's consequences: Comparing values, behaviors, institutions, and organizations across nations* (2nd ed.). Thousand Oaks, CA: Sage.
- Hofstede, G. (1980). *Culture's consequences: International differences in work-related values*. Beverly Hills, CA: Sage.
- Hofstede, G. (1983). National cultures in four dimensions, a research-based theory on cultural differences among nations. *International Studies in Management and Organizations*, 14, 46-74.
- Kaplan, A. G., & Sedney, M. A. (1980). *Psychological and sex-role: An androgynous perspective*. Boston: Little Brown.
- Kenrick, D. T., Ackerman, J., & Ledlow, S. (2003). Evolutionary social psychology: Adaptive predispositions and human culture. In J. DeLamater (Ed.), *Handbook of Social Psychology* (pp. 103-124). New York: Kluwer-Plenum.
- Kenrick, D. T., Groth, G. E., Trost, M. R., & Sadalla, E. K. (1993). Integrating evolutionary and social exchange perspectives on relationships: Effect of gender, self-appraisal, and involvement level on mate selection criteria. *Journal of Personality and Social Psychology*, 64, 951-969.
- Lecci, L., Okun, M. A., & Karoly, P. (1994). Life regrets and current goals as predictors of psychological adjustment. *Journal of Personality and Social Psychology*, 66, 731-741.
- Lee, A. Y., Aaker, J. L., & Gardner, W. L. (2000). The pleasures and pains of distinct self-construals: The role of interdependence in regulatory focus. *Journal of Personality and Social Psychology*, 78, 1122-1134.

- Li, N. P., Bailey, J. M., Kenrick, D. T., & Linsenmeier, J. A. W. (2002). The necessities and luxuries of mate preferences: Testing the tradeoffs. *Journal of Personality and Social Psychology*, 82, 947-955.
- Liberman, N., Idson, L. C., Camacho, C. J., & Higgins, E. T. (1999). Promotion and prevention choices between stability and change. *Journal of Personality and Social Psychology*, 77, 1135-1145.
- Markus, H. R., & Kitayama, S. (1991). Culture and the self: Implications for cognition, emotion, and motivation. *Psychological Review*, 98, 224-253.
- Markman, K. D., Gavanski, I., Sherman, S. J., & McMullen, M. N. (1993). The simulation of better and worse possible worlds. *Journal of Experimental Social Psychology*, 29, 87-109.
- Oyserman, D., Coon, H. M., & Kemmelmeier, M. (2002). Rethinking individualism and collectivism: Evaluation of theoretical assumptions and meta-analysis. *Psychological Bulletin*, 128, 3-72.
- Rajagopal, P., Raju, S., & Unnava, H. R. (2006). Differences in the cognitive accessibility of action and inaction regrets. *Journal of Experimental Social Psychology*, 42, 302-313.
- Roese, N. J. (1994). The functional basis of counterfactual thinking. *Journal of Personality and Social Psychology*, 66, 805-818.
- Roese, N. J., Hur, T., & Pennington, G. L. (1999). Counterfactual thinking and regulatory focus: Implications for action versus inaction and sufficiency versus necessity. *Journal of Personality and Social Psychology*, 77, 1109-1120.

- Roese, N. J., Pennington, G. L., Coleman, J., Janicki, M., Li, N. P., & Kenrick, D. T. (2006). Sex differences in regret: all for love or some for lust?. *Personality and Social Psychology Bulletin, 32*, 770-780.
- Roese, N. J., & Summerville, A. (2005). What we regret most ... and why. *Journal of Personality and Social Psychology Bulletin, 31*, 1273-1285.
- Roney, C. J. R., Higgins, E. T., & Shah, J. (1995). Goals and framing: How outcome focus influences motivation and emotion. *Personality and Social Psychology Bulletin, 21*, 1151-1160.
- Shah, J., & Higgins, E. T. (1997). Expectancy X value effects: Regulatory focus as determinant of magnitude and direction. *Journal of Personality and Social Psychology, 73*, 447-458.
- Singelis, T. M., Triandis, H. C., Bhawuk, D., & Gefland, M. J. (1995). Horizontal and vertical dimensions of individualism and collectivism: A theoretical and measurement refinement. *Cross-Culture Research, 29*, 240-275.
- Spence, J. T., Helmreich, R. L., & Stapp, J. (1975). Rating of self and peers on sex role attributes and their relation to self-esteem and conceptions of masculinity and femininity. *Journal of Personality and Social Psychology, 32*, 29-39.
- Schwartz, S. H. (1990). Individualism-collectivism: Critique and proposed refinements. *Journal of Cross-Cultural Psychology, 21*, 139-157.
- Schwarz, N., & Oyserman, D. (2001). Asking questions about behavior: Cognition, communication, and questionnaire construction. *American Journal of Evaluation, 22*, 127-160.

Triandis, H. C., (2001). Individualism-collectivism and personality. *Journal of Personality*, 69, 909-912.

Triandis, H. C. (1995). *Individualism and collectivism*. Boulder, CO: Westview Press.

Triandis, H. C., & Gefland, M. J. (1998). Converging measurement of horizontal and vertical individualism and collectivism. *Journal of Personality and Social Psychology*, 74, 118-128.

Zeelenberg, M., Bos, K., Dijk, E., & Pieters, R. (2002). The inaction effect in the psychology of regret. *Journal of Personality and Social Psychology*, 82, 314-327.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

เลขที่ชุด.....

แบบวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกบุคคลนิยมและคตินิยม

คำชี้แจง

แบบวัดชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแบ่งประเภทบุคลิกภาพของบุคคล เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิทยานิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแบบวัดชุดนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 มาตรฐานบุคลิกภาพปัจเจกบุคคลนิยมและคตินิยม

โปรดตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน ไม่มีคำตอบใดที่ถูกหรือผิด คำตอบที่ดีที่สุดคือข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด อนึ่งข้อมูลการตอบของท่านจะถูกนำไปวิเคราะห์ในรูปแบบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และท่านจะไม่ได้รับผลกระทบใดๆจากการตอบแบบวัดชุดนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นางสาวสินีรัตน์ โชติญาณนนท์

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง และกรอกข้อมูลของท่านลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ _____ ปี
3. คณะ _____
4. รหัสประจำตัวนิสิต _____

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของท่าน

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขในช่องที่คิดว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ตัวอย่างข้อความ “ฉันมักจะทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง”

ตัวอย่างการตอบ

	ไม่เห็น ด้วยมาก	ไม่เห็น ด้วยปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วยน้อย	เห็นด้วย และไม่ เห็นด้วย พอๆกัน	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็นด้วย มาก
ถ้าท่านอ่านข้อความแล้วคิดว่าไม่เห็น ด้วยมาก	①	2	3	4	5	6	7
ถ้าท่านอ่านข้อความแล้วคิดว่าไม่เห็น ด้วยปานกลาง	1	②	3	4	5	6	7
ถ้าท่านอ่านข้อความแล้วคิดว่าไม่เห็น ด้วยน้อย	1	2	③	4	5	6	7
ถ้าท่านอ่านข้อความแล้วคิดว่าเห็นด้วย และไม่เห็นด้วยพอๆกัน	1	2	3	④	5	6	7
ถ้าท่านอ่านข้อความแล้วคิดว่าเห็นด้วย น้อย	1	2	3	4	⑤	6	7
ถ้าท่านอ่านข้อความแล้วคิดว่าเห็นด้วย ปานกลาง	1	2	3	4	5	⑥	7
ถ้าท่านอ่านข้อความแล้วคิดว่าเห็นด้วย มาก	1	2	3	4	5	6	⑦

ตัวอย่างข้อกระทงที่ใช้วัดความเป็นปัจเจกนิยม

	ไม่เห็น ด้วยมาก	ไม่เห็น ด้วยปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วยน้อย	เห็นด้วย และไม่ เห็นด้วย พอๆกัน	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็นด้วย มาก
1. ฉันสนุกกับการทำงานใน สถานการณ์ที่มีการแข่งขันกับบุคคลอื่น	1	2	3	4	5	6	7
2. ฉันมักจะทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง	1	2	3	4	5	6	7

ตัวอย่างข้อกระทงที่ใช้วัดความเป็นคตริรวมหมู่

	ไม่เห็น ด้วยมาก	ไม่เห็น ด้วยปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วยน้อย	เห็นด้วย และไม่ เห็นด้วย พอๆกัน	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็นด้วย มาก
1. ฉันชอบที่จะอาศัยอยู่ใกล้ๆกับเพื่อน สนิทของฉัน	1	2	3	4	5	6	7
2. ฉันชอบที่จะแบ่งปันสิ่งของ เล็กๆน้อยๆกับเพื่อนบ้าน	1	2	3	4	5	6	7

หมายเหตุ ข้อกระทงของมาตรวัดบุคลิกภาพแบบปัจเจกนิยมและคตริรวมหมู่ มีจำนวนทั้งสิ้น 36 ข้อ ท่านที่สนใจนำมามาตรวัดนี้ไปใช้ในการทำวิจัย โปรดนำจดหมายจากอาจารย์ที่ปรึกษา (หรือจากตัวท่านเองในกรณีที่ไม่ใช่บัณฑิตนักศึกษา) ขออนุญาตใช้มาตร โดยสามารถติดต่อได้ที่ อาจารย์จรุงกุล บุรพวงศ์ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ตาราง ข1

ผลการวิเคราะห์การคัดเลือกข้อกระทงในองค์ประกอบปัจเจกบุคคลนิยม (Individualism)

ข้อกระทง	การวิเคราะห์ข้อกระทง วิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ				t	p	CITC 18 ข้อ (n = 111)	ข้อที่ผ่านการ วิเคราะห์ ทั้งหมด
	กลุ่มสูง (n = 28)		กลุ่มต่ำ (n = 32)					
	M	SD	M	SD				
1. ฉันสนุกกับการทำงานในสถานการณ์ที่มีการแข่งขันกับบุคคลอื่น	4.91	1.25	3.25	1.35	4.93***	.000	.35	✓
2. ฉันมักจะทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง	6.19	0.74	5.29	1.12	3.63***	.000	.27	✓
5. การทำสิ่งต่างๆให้ดีกว่าคนอื่นเป็นเรื่องสำคัญสำหรับฉัน	5.41	1.01	3.32	1.22	7.24***	.000	.54	✓
6. การที่ฉันสามารถดูแลตนเองได้เป็นสิ่งที่สำคัญเป็นอันดับแรกของฉัน	6.50	0.80	5.57	1.10	3.76***	.000	.36	✓
8. การแข่งขันเป็นกฎของธรรมชาติ	6.28	0.85	4.14	1.58	6.39***	.000	.38	✓
9. ฉันมองตนเองว่าเป็นเอกเทศ และ เป็นอิสระจากผู้อื่น	5.13	1.16	3.18	1.39	5.92***	.000	.37	✓
12. ชัยชนะคือทุกสิ่งทุกอย่าง	3.63	1.54	1.79	1.26	5.02***	.000	.33	✓
13. ฉันแสดงความรับผิดชอบในการกระทำของฉัน	6.00	0.72	5.29	1.15	2.84**	.003	.18	✓
16. ถ้าปราศจากการแข่งขันแล้ว เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีสังคมที่ดี	4.72	1.46	2.79	1.42	5.17***	.000	.31	✓
17. ฉันชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำงานเป็นกลุ่ม	4.81	1.55	3.18	1.56	4.05***	.000	.33	✓
20. เมื่อบุคคลอื่นทำผลงานได้ดีกว่า ฉันมักจะรู้สึกเครียดและตื่นตัว	5.75	0.92	4.07	1.49	5.17***	.000	.40	✓
21. ฉันมองว่าฉันเป็นเจ้าของชีวิตของตัวเอง	6.56	0.67	5.54	1.26	3.85***	.000	.41	✓
23. ฉันชอบการพึ่งตนเองมากกว่าการพึ่งคนอื่น	6.03	1.06	4.57	1.48	4.34***	.000	.39	✓
26. ฉันต้องการเป็นบุคคลที่โดดเด่นจากคนอื่น	5.81	1.06	3.57	1.53	6.52***	.000	.54	✓
27. เมื่อฉันมีปัญหาส่วนตัวที่ยากลำบาก ฉันคิดว่าการตัดสินใจด้วยตัวเอง ย่อมดีกว่าการทำตามคำแนะนำของผู้อื่น	5.19	1.51	3.36	1.42	4.81***	.000	.34	✓

ตาราง ข1(ต่อ)

ผลการวิเคราะห์การคัดเลือกข้อกระทงในองค์ประกอบปัจเจกบุคคลนิยม (Individualism)

ข้อกระทง	การวิเคราะห์ข้อกระทง วิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ				<i>t</i>	<i>p</i>	CITC 18 ข้อ (<i>n</i> = 111)	ข้อที่ผ่านการ วิเคราะห์ ทั้งหมด
	กลุ่มสูง (<i>n</i> = 28)		กลุ่มต่ำ (<i>n</i> = 32)					
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>				
30. ฉันชอบเป็นหัวหน้าในการทำงาน ต่างๆ	4.53	1.29	3.04	1.14	4.72***	.000	.39	✓
31. การแสดงออกว่าฉันมีความเป็นอิสระ เป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉัน	6.13	1.34	4.21	1.69	4.89***	.000	.32	✓
33. ฉันไม่ต้องการเพียง "ทำให้ดีที่สุด" แต่ฉันต้องการ "ทำให้ได้"	6.38	1.04	5.07	1.25	4.42***	.000	.40	✓

หมายเหตุ *t* ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง *t* เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

**p < .01, หนึ่งหาง. ***p < .001, หนึ่งหาง.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง ข2

ผลการวิเคราะห์การคัดเลือกข้อกระทงในองค์ประกอบคตินิยมหมู่ (Collectivism)

ข้อกระทง	การวิเคราะห์ข้อกระทง วิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ				t	p	CITC 18 ข้อ (n = 111)	ข้อที่ผ่านการ วิเคราะห์ ทั้งหมด
	กลุ่มสูง (n = 33)		กลุ่มต่ำ (n = 30)					
	M	SD	M	SD				
3. ฉันมักจะทำในสิ่งที่ครอบครัวของฉันพอใจ แม้ว่าฉันจะไม่ค่อยชอบทำนั้นก็ตาม	4.89	1.45	3.00	1.36	5.28***	.000	.43	✓
4. ความสุขของฉันขึ้นอยู่กับความสุขของคนรอบข้างฉัน	5.76	1.03	4.13	1.22	5.71***	.000	.47	✓
7. ฉันชอบทำงานร่วมกับคนอื่น	5.73	1.01	4.07	1.64	4.79***	.000	.43	✓
10. ฉันเลิกทำในสิ่งที่ฉันชอบถ้าครอบครัวของฉันไม่ยอมรับ	3.37	1.74	2.13	1.11	4.38***	.000	.32	✓
11. ฉันชอบที่จะอาศัยอยู่ใกล้ๆกับเพื่อนสนิทของฉัน	6.33	0.78	5.07	1.26	4.75***	.000	.38	✓
14. แม้ฉันจะไม่เห็นด้วยอย่างมากกับสมาชิกกลุ่ม ฉันก็หลีกเลี่ยงการโต้แย้ง	5.09	1.53	3.17	1.60	4.88***	.000	.33	✓
15. สำหรับฉันแล้ว ฉันชอบใช้เวลาอยู่ร่วมกับผู้อื่น	6.06	1.03	4.63	1.19	5.11***	.000	.38	✓
18. ฉันเกลียดการแสดงความคิดเห็นไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของผู้อื่นในกลุ่ม	3.88	1.56	2.77	1.25	3.11**	.002	.16	✓
19. ฉันให้ความช่วยเหลือผู้ที่ฉันรู้จักถึงแม้ว่าฉันจะไม่สะดวกก็ตาม	5.79	0.89	4.83	1.05	3.89***	.000	.23	✓
22. มันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉันที่จะรักษาความกลมเกลียวภายในกลุ่ม	6.55	0.56	5.03	1.40	5.52***	.000	.53	✓
24. การแสดงความเห็นโต้แย้งผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ	4.58	1.50	2.30	1.49	6.03***	.000	.38	✓
25. ความอยู่ดีมีสุขของผู้ร่วมงานมีความสำคัญสำหรับฉัน	5.85	0.80	4.90	1.12	3.83***	.000	.32	✓
28. ผู้ที่มีอาวุโสไม่ควรเชื่อฟังผู้ที่มีอาวุโสมากกว่าอย่างเคร่งครัด	4.03	1.85	2.50	1.17	3.97***	.000	.32	✓
29. ฉันชอบที่จะแบ่งปันสิ่งของเล็กๆน้อยๆกับเพื่อนบ้าน	5.70	1.13	4.37	1.35	4.25***	.000	.24	✓
32. ฉันรู้สึกภูมิใจเมื่อเพื่อนร่วมงานได้รับรางวัล	6.21	0.70	5.07	1.01	5.26***	.000	.36	✓

ตาราง ข2 (ต่อ)

ผลการวิเคราะห์การคัดเลือกข้อกระทงในองค์ประกอบคตินิยมหมู่ (Collectivism)

ข้อกระทง	การวิเคราะห์ข้อกระทง วิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ				t	p	CITC 18 ข้อ (n = 111)	ข้อที่ผ่านการ วิเคราะห์ ทั้งหมด
	กลุ่มสูง (n = 28)		กลุ่มต่ำ (n = 32)					
	M	SD	M	SD				
34. ลูกควรสืบทอดกิจการของพ่อแม่	4.79	1.47	3.07	1.34	4.84***	.000	.32	✓
35. ในความรู้สึกของฉัน การรักษา ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นมีความสำคัญ มากกว่าความสำเร็จของฉัน	5.42	1.23	3.60	1.40	5.51***	.000	.39	✓
36. ก่อนการตัดสินใจครั้งสำคัญๆ ฉันจะ ปรึกษามาชิกในครอบครัวและเพื่อนๆ ก่อน	6.33	0.78	4.87	1.36	5.32***	.000	.45	✓

หมายเหตุ t ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง t เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

**p < .01, หนึ่งหาง. ***p < .001, หนึ่งหาง.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

คุณลักษณะ 97 ข้อ ที่นิศย์กุล อรรถนุพรรณ (2529) ได้รวบรวมไว้

1. เปิดเผย
2. ขยันหมั่นเพียร
3. มีเสน่ห์
4. ไม่ท้อแท้ง่าย
5. ให้อภัยผู้อื่น
6. เก็บความรู้สึก
7. รักเด็ก
8. พึ่งพาตนเอง
9. มีชีวิตชีวา
10. อ่อนโยน
11. ให้ความร่วมมือกับผู้อื่น
12. อ่อนน้อมไม่อวดตัว
13. ชอบช่วยเหลือผู้อื่น
14. ชอบการกีฬา
15. ช่างคิดช่างประดิษฐ์
16. ช่างพูดคุย
17. กระตือรือร้น
18. เข้าใจผู้อื่น
19. เอาใจใส่ในความเป็นอยู่ของผู้อื่น
20. เรียบร้อย
21. มั่นใจในตนเอง
22. ช่างประจบเอาใจ
23. ช่างพินิจพิเคราะห์
24. พุดจาไพเราะอ่อนหวาน
25. มีเหตุผล
26. ยอมผู้อื่น
27. ชอบบงการ ชักนำ หรือมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น
28. เห็นคุณค่าในสิ่งที่ผู้อื่นทำ
29. รอบรู้ ทันต่อเหตุการณ์ทั่วไป
30. เครื่องขริม
31. ชอบนิทาผู้อื่น
32. ช่างเกรงใจ
33. เชื้อเรื่องเครื่องรางของขลัง
34. เป็นอิสระ ไม่ขึ้นกับใคร
35. ซื่อาย
36. น่ารัก
37. ตัดสินใจง่าย
38. มีอารมณ์ขัน
39. ช่างวิตกกังวล
40. คล่องแคล่วว่องไว
41. ชอบคลุกคลีและแสดงความรักต่อผู้อื่น
42. ใจน้อยง่าย
43. ให้ความสนใจส่วนใหญ่ในเรื่องเกี่ยวกับบ้านและครอบครัว
44. ชอบบีบบังคับผู้อื่น
45. กล้าได้ กล้าเสีย กล้าเสี่ยง
46. มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์

47. กล้าพูด กล้าแสดงออก
49. มีไหวพริบดี
51. เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย
53. รู้จักกาลเทศะ
55. เป็นตัวของตัวเอง
57. มีความมานะพยายาม
59. ทะเยอทะยาน
61. ยิ้มง่าย
63. เฉลียวฉลาด
65. อารมณ์อ่อนไหวง่าย
67. ช่างสงสาร
69. ก้าวร้าว
71. ช่างปรนนิบัติ
73. กล้าหาญ
75. รู้จักประนีประนอม
77. มองการณ์ไกล
79. เข้มแข็ง
81. ละเอียดอ่อน
83. ร้องไห้ง่าย
85. พึงพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่
87. ประกาศหรืออวดในความสามารถของตนเอง
89. ใช้คำหยาบหรือสบถสาบาน
91. ชอบปลอบใจผู้อื่น
93. ชอบการเยินยอ
95. เกรงศาสนา
97. อัจฉกา้ง
48. มีความภาคภูมิใจและทะนงในตนเอง
50. ชอบการแข่งขัน
52. เป็นผู้นำ
54. ตระหนักถึงความรู้สึกของผู้อื่น
56. มีความรับผิดชอบ
58. กล้ายืนหยัดในความคิดเห็นของตนเอง
60. เห็นอกเห็นใจผู้อื่น
62. สุขุม รอบคอบ
64. ไร้เรง
66. หวาดกลัวง่าย
68. โลเล เปลี่ยนใจง่าย
70. แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผย
72. เป็นที่พึ่งได้
74. ชอบแสวงหาความรู้
76. พึ่งพาตนเองได้
78. มีอารมณ์หนักแน่น มั่นคง
80. ควบคุมสติได้ในยามคับขัน
82. นุ่มนวล
84. มีความรู้สึกไวต่อความต้องการของผู้อื่น
86. สุขภาพ
88. ตื่นตื้นง่าย
90. รู้จักฉวยโอกาส
92. เมตตากรุณา
94. แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้
96. เชื่อเรื่องโชคชะตาราศี

ภาคผนวก ง

ตารางที่ 1 ง

ตารางแสดงความถี่ ร้อยละ และร้อยละสะสมของคุณลักษณะของหญิงไทยในปัจจุบัน

ลักษณะของหญิงไทยในปัจจุบัน	ความถี่	ความถี่ สะสม	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม
1. มั่นใจในตนเอง	9	9	9.89	9.89
2. ไม่รู้จักกาลเทศะ	8	17	8.79	18.68
3. ชอบนินทาผู้อื่น	7	24	7.69	26.37
4. ไม่เคร่งครัดในศาสนา	7	31	6.59	34.06
5. ช่างพูดช่างคุย	6	37	5.49	40.65
6. เป็นตัวของตัวเอง	5	42	5.49	46.14
7. กล้าแสดงออก	5	47	4.40	51.63
8. รอบรู้	4	51	4.40	56.03
9. เชื่อเรื่องโชดชะตาราசி	4	55	4.40	60.43
10. พุดหยาบคาย	4	59	4.40	64.83
11. เปิดเผย	4	63	3.30	69.23
12. ไม่รักษานวลสงวนตัว	3	66	3.30	72.53
13. น่ารัก	3	69	3.30	75.83
14. ฉลาด	3	72	2.20	79.13
15. ก้าวร้าว	2	74	2.20	81.33
16. ไม่อ่อนหวาน	2	76	2.20	83.53
17. ไม่มีเหตุผล	2	78	2.20	85.73
18. คล่องแคล่วว่องไว	2	80	2.20	87.93
19. อัจฉาเก่ง	2	82	2.20	90.13
20. เจ้าเล่ห์ มารยา	2	84	2.20	92.33
21. วัตถุนิยม ฟุ่มเฟือย	2	86	2.20	94.53
22. ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง	1	87	1.10	95.63
23. เจ้าชู้	1	88	1.10	96.73
24. ชอบเอาไรต์เอาเปรียบ	1	89	1.10	97.83
25. อ่อนโยน	1	90	1.10	98.93
26. เทียบเก่ง	1	91	1.10	100.03
รวม	91	91	100.00	100.00

หมายเหตุ พื้นที่สีเทาคือคุณลักษณะที่นำไปใช้ในชั้นพัฒนามาตร

ตารางที่ 2 ง

ตารางแสดงความถี่ ร้อยละ และร้อยละสะสมของลักษณะของชายไทยในปัจจุบัน

ลักษณะของชายไทยในปัจจุบัน	ความถี่	ความถี่ สะสม	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม
1. ก้าวร้าว	7	7	9.46	9.46
2. พุดหยาบคาย	7	14	9.46	18.92
3. เปิดเผย	6	20	8.11	27.03
4. เจ้าชู้	6	26	8.11	35.14
5. ไม่รู้จักกาลเทศะ	5	31	6.76	41.90
6. ไม่เคร่งครัดในศาสนา	5	36	6.76	48.36
7. ไม่มีเหตุผล	5	41	6.76	55.12
8. ขาดความเป็นผู้นำ	4	45	5.41	60.53
9. ชอบอวดความสามารถของตน	4	49	5.41	65.94
10. ชอบบงการผู้อื่น	4	53	5.41	71.35
11. รักอิสระ	4	57	5.41	76.76
12. โลกเปลี่ยนใจง่าย	3	60	4.05	80.81
13. ไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษ	2	62	2.70	83.51
14. วัตถุนิยม ฟุ่มเฟือย	2	64	2.70	86.21
15. เห็นแก่ตัว	2	66	2.70	88.91
16. หลงตัวเอง	1	67	1.35	90.26
17. ไม่มีไหวพริบ	1	68	1.35	91.61
18. ถูกหลอก ถูกชักง่าย	1	69	1.35	92.96
19. ซี้โกหก	1	70	1.35	94.31
21. ดูถูกผู้อื่น	1	71	1.35	95.66
22. แบ่งพรรคแบ่งพวก	1	72	1.35	97.01
23. ชอบเอาวัดเอาเปรียบ	1	73	1.35	98.36
24. ไม่ชอบช่วยเหลือผู้อื่น	1	74	1.35	99.71
รวม	74	74	100.00	100.00

หมายเหตุ: พื้นที่สีเทาคือคุณลักษณะที่นำไปใช้ในขั้นพัฒนามาตร

ตารางที่ 3 ง

ตารางแสดงความถี่ ร้อยละ และร้อยละสะสมของลักษณะที่หญิงไทยควรจะเป็น

ลักษณะที่หญิงไทยควรจะเป็น	ความถี่	ความถี่ สะสม	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม
1. เรียบร้อย	8	8	9.88	9.88
2. พุดจาไพละอ่อนหวาน	8	16	9.88	19.76
3. มีเหตุผล	7	23	8.64	28.40
4. สุภาพ	6	29	7.41	35.81
5. มีกาลเทศะ	6	35	7.41	43.22
6. อ่อนโยน	5	40	6.17	49.39
7. รอบรู้ ทันเหตุการณ์	5	45	6.17	55.56
8. เครื่องคิดในศาสนา	4	49	4.94	60.50
9. นุ่มนวล	4	53	4.94	65.44
10. ให้ความสนใจเกี่ยวกับครอบครัว	4	57	4.94	70.38
11. เก็บความรู้สึก	3	60	3.70	74.08
12. ช่างพูดช่างคุย	3	63	3.70	77.78
13. ฉลาด	3	66	3.70	81.48
14. เก่งการเรือน	2	68	2.47	83.95
15. รักษาชื่อเสียงส่วนตัว	2	70	2.47	86.42
16. ช่างปรนนิบัติ	1	71	1.23	87.65
17. กตัญญู	1	72	1.23	88.88
18. คล่องแคล่ว	1	73	1.23	90.11
19. ขยันหมั่นเพียร	1	74	1.23	91.34
20. เข้าใจผู้อื่น	1	75	1.23	92.57
21. ซื่อสัตย์	1	76	1.23	93.80
22. มีความรับผิดชอบ	1	77	1.23	95.03
23. มีเสน่ห์	1	78	1.23	96.26
24. น่ารัก	1	79	1.23	97.49
25. ซื่อาย	1	80	1.23	98.72
26. มีไหวพริบ	1	81	1.23	99.95
รวม	81	81	100.00	100.00

หมายเหตุ พื้นที่สีเทาคือคุณลักษณะที่นำไปใช้ในขั้นพัฒนามาตร

ตารางที่ 4 ง

ตารางแสดงความถี่ ร้อยละ และร้อยละสะสมของลักษณะที่ชายไทยควรจะเป็น

ลักษณะที่ชายไทยควรจะเป็น	ความถี่	ความถี่ สะสม	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม
1. มีความรับผิดชอบ	6	6	8.33	8.33
2. รู้จักกาลเทศะ	6	12	8.33	16.66
3. เข้มแข็ง	5	17	6.94	23.60
4. เกร่งขี้ม	5	22	6.94	30.54
5. ให้ความสนใจกับครอบครัว	5	27	6.94	37.48
6. ซื่อสัตย์	4	31	5.56	43.04
7. คิดถึงความรู้สึกของผู้อื่น	4	35	5.56	48.60
8. ฉลาด	4	39	5.56	54.16
9. เกร่งครัดในศาสนา	4	43	5.56	59.72
10. กล้าหาญ	4	47	5.56	65.28
11. เป็นที่พึ่งได้	3	50	4.17	69.45
12. ขยันหมั่นเพียร	3	53	4.17	73.62
13. รักเดียวใจเดียว	2	55	2.78	76.18
14. ชอบช่วยเหลือผู้อื่น	2	57	2.78	78.96
15. อุดทน	2	59	2.78	81.74
16. สุขภาพ	1	60	1.39	83.13
17. เก่งการเรือน	1	61	1.39	84.52
18. ไม่ท้อแท้ง่าย	1	62	1.39	85.91
19. มีอารมณ์ขัน	1	63	1.39	87.30
20. จริงใจ	1	64	1.39	88.69
21. ไม่เอาเปรียบผู้อื่น	1	65	1.39	90.08
22. มีความเป็นสุภาพบุรุษ	1	66	1.39	91.47
23. วางตัวเหมาะสม	1	67	1.39	92.86
24. อ่อนน้อม	1	68	1.39	94.25
25. เข้าใจผู้อื่น	1	69	1.39	95.64
26. ช่างเอาอกเอาใจ	1	70	1.39	97.03
27. สุขุมรอบคอบ	1	71	1.39	98.42
28. มีเสน่ห์	1	72	1.39	99.81
รวม	72	72	100.00	100.00

หมายเหตุ พื่นที่สีเทาคือคุณลักษณะที่นำไปใช้ในชั้นพัฒนามาตร

ภาคผนวก จ

ตารางที่ จ 1

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายมากกว่าหญิง

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 59)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
1	เปิดเผย	4.86	1.18	4.19	1.21	3.06**	.003
6	เก็บความรู้สึก	4.66	1.33	4.07	1.42	2.29*	.024
8	พึ่งพาตนเอง	5.95	1.11	4.91	1.33	4.59***	.000
14	ชอบการกีฬา	5.59	1.48	3.90	1.35	6.49***	.000
26	ยอมผู้อื่น	4.41	1.27	3.78	1.51	2.44*	.016
27	ชอบบงการ ชักนำ หรือมี อิทธิพลเหนือผู้อื่น	3.61	1.77	2.64	1.44	3.26**	.001
30	เคร่งขรึม	4.36	1.17	3.14	1.16	5.65***	.000
34	เป็นอิสระ ไม่ขึ้นกับใคร	5.15	1.31	4.34	1.24	3.43**	.001
37	ตัดสินใจง่าย	4.39	1.20	3.97	0.99	2.08*	.039
40	คล่องแคล่ว ว่องไว	5.47	0.92	4.76	1.14	3.74***	.000
45	กล้าได้ กล้าเสีย กล้าเสี่ยง	4.66	1.27	3.22	1.36	5.90***	.000
48	มีความภาคภูมิใจและ ตระหนักในตนเอง	5.14	1.20	4.57	1.27	2.48*	.014
50	ชอบการแข่งขัน	4.80	1.24	4.19	1.30	2.58*	.011
52	เป็นผู้นำ	5.54	1.24	4.45	1.38	4.52***	.000
59	ทะเยอทะยาน	4.58	1.19	4.00	1.28	2.52*	.013
69	ก้าวร้าว	2.80	1.46	1.83	1.09	4.07***	.000
70	แสดงความรู้สึกอย่าง เปิดเผย	4.53	1.16	3.88	1.26	2.88**	.005
72	เป็นที่พึ่งได้	5.78	1.29	4.90	1.25	3.76***	.000
73	กล้าหาญ	5.75	1.25	4.57	1.17	5.24***	.000
78	มีอารมณ์หนักแน่นมั่นคง	5.63	1.02	5.02	1.37	2.74**	.007
79	เข้มแข็ง	5.88	1.16	4.84	1.37	4.41***	.000

ตารางที่ ๑ 1 (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายมากกว่าหญิง

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 59)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
80	ควบคุมสติได้ในยามคับขัน	6.02	1.09	5.31	1.35	3.11**	.002
89	ใช้คำหยาบหรือสบถ สาบาน	3.25	1.76	2.07	1.41	4.02***	.000
100	เจ้าชู้	3.75	1.93	2.69	1.77	3.09**	.003

หมายเหตุ t ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง t เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑ 2

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับหญิงมากกว่าชาย

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 59)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
3	มีเสน่ห์	4.88	1.18	5.48	1.37	-2.55*	.012
7	รักเด็ก	4.39	1.29	4.91	1.35	-2.15*	.034
10	อ่อนโยน	4.97	1.22	5.52	1.26	-2.41*	.018
16	ช่างพูดคุย	4.36	1.36	4.93	1.34	-2.31*	.023
20	เรียบร้อย	4.02	1.17	5.21	1.44	-4.90***	.000
22	ช่างประจบเอาใจ	3.33	1.46	4.28	1.51	-3.45**	.001
24	พูดจาไพเราะอ่อนหวาน	4.25	1.27	5.34	1.41	-4.40***	.000
35	ซื่อาย	3.75	1.29	4.28	1.25	-2.25*	.026
36	น่ารัก	4.68	1.48	5.72	1.46	-3.85***	.000
42	ใจน้อยง่าย	2.90	1.40	3.57	1.59	-2.42*	.017
61	ยิ้มง่าย	5.22	1.26	5.84	1.01	-2.96**	.004
66	หวาดกลัวง่าย	2.80	1.56	3.43	1.55	-2.21*	.029
67	ช่างสงสาร	3.83	1.23	4.40	1.45	-2.28*	.025
71	ช่างปรนนิบัติ	3.86	1.37	4.41	1.35	-2.18*	.031
81	ละเอียดอ่อน	4.53	1.41	5.71	1.18	-4.91***	.000
82	นุ่มนวล	4.15	1.45	5.63	1.23	-5.91***	.000
83	ร้องไห้ง่าย	2.32	1.43	3.30	1.68	-3.37**	.001
92	เมตตากรุณา	5.10	1.16	5.59	1.23	-2.20*	.030
98	รักนวลสงวนตัว	3.47	1.66	5.33	1.67	-6.01***	.000

หมายเหตุ t ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง t เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ๑ 3

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 59)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
2	ขยันหมั่นเพียร	5.69	1.09	5.52	1.10	0.88	.380
4	ไม่ท้อแท้ง่าย	5.68	1.17	5.45	1.11	1.09	.278
5	ให้เกียรติผู้อื่น	5.47	1.41	5.5	1.14	-0.11	.915
9	มีชีวิตชีวา	5.54	0.95	5.52	1.11	0.13	.896
11	ให้ความร่วมมือกับผู้อื่น	5.59	1.10	5.28	1.15	1.52	.130
12	อ่อนน้อมไม่อวดตัว	5.66	1.27	5.57	1.20	0.40	.688
13	ชอบช่วยเหลือผู้อื่น	5.81	0.95	5.57	0.94	1.38	.170
15	ช่างคิดช่างประดิษฐ์	4.58	1.28	4.21	1.45	1.47	.146
17	กระตือรือร้น	5.41	1.16	5.21	1.18	0.95	.342
18	เข้าใจผู้อื่น	5.54	1.06	5.67	1.13	-0.64	.521
19	เอาใจใส่ในความเป็นอยู่ ของผู้อื่น	5.36	1.21	5.59	1.20	-1.03	.304
21	มั่นใจในตนเอง	5.34	1.16	4.95	1.43	1.64	.104
23	ช่างพินิจพิเคราะห์	4.97	1.14	4.74	1.26	1.01	.315
25	มีเหตุผล	5.98	1.12	5.74	1.38	<u>1.04</u>	.302
28	เห็นคุณค่าในสิ่งที่ผู้อื่นทำ	5.44	1.02	5.38	1.01	0.33	.744
29	รอบรู้ทันต่อเหตุการณ์ ทั่วไป	5.44	0.97	5.07	1.41	<u>1.66</u>	.101
31	ชอบนินทาผู้อื่น	2.24	1.48	2.62	1.76	-1.28	.204
32	ช่างเกรงใจ	4.37	1.00	4.45	1.26	-0.36	.720
33	เชื่อเรื่องเครื่องรางของขลัง	3.19	1.63	2.79	1.51	1.35	.179
38	มีอารมณ์ขัน	5.37	1.11	5.05	1.11	1.56	.122
39	ช่างวิตกกังวล	3.32	1.42	3.21	1.50	0.43	.670
41	ชอบคลุกคลีและแสดง ความรักต่อผู้อื่น	4.51	1.01	4.32	1.21	0.88	.380
43	ให้ความสนใจส่วนใหญ่ในเรื่อง เกี่ยวกับบ้านและครอบครัว	5.25	1.35	5.53	0.98	<u>-1.29</u>	.200

ตารางที่ ๑ 3 (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 59)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
44	ชอบบิบบังคับผู้อื่น	2.64	1.29	2.43	1.34	0.85	.399
46	มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	5.32	1.28	4.95	1.29	1.57	.118
47	กล้าพูด กล้าแสดงออก	5.26	1.22	5.05	1.13	0.95	.346
49	มีไหวพริบดี	5.75	1.08	5.41	1.23	1.56	.123
51	เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย	5.58	1.05	5.78	1.08	-1.01	.313
53	รู้จักกาลเทศะ	5.75	1.21	5.78	1.23	-0.13	.894
54	ตระหนักถึงความรู้สึกของ ผู้อื่น	5.44	1.18	5.79	1.21	-1.60	.113
55	เป็นตัวของตัวเอง	5.56	1.12	5.40	1.09	0.80	.427
56	มีความรับผิดชอบ	5.93	1.06	5.91	1.17	0.09	.929
57	มีความมานะพยายาม	5.80	1.05	5.59	1.38	0.93	.355
58	กล้ายืนหยัดในความ คิดเห็นของตนเอง	5.22	1.13	5.14	1.29	0.37	.714
60	เห็นอกเห็นใจผู้อื่น	5.36	1.17	5.50	1.22	-0.65	.515
62	สุ่มรอบคอบ	5.53	1.15	5.34	1.36	0.78	.439
63	เฉลียวฉลาด	5.59	1.22	5.59	1.14	0.03	.974
64	รำเริง	5.36	1.16	5.67	1.21	-1.45	.150
65	อารมณ์อ่อนไหวง่าย	3.73	1.47	3.91	1.39	-0.70	.487
68	โลเลเปลี่ยนใจง่าย	2.81	1.62	2.36	1.46	1.58	.117
74	ชอบแสวงหาความรู้	5.44	1.24	5.22	1.38	0.90	.372
75	รู้จักประนีประนอม	5.14	1.15	5.34	1.16	-0.98	.330
76	พึ่งพาผู้อื่น	3.54	1.12	3.59	1.30	-0.20	.845
77	มองการณ์ไกล	5.59	1.05	5.26	1.40	1.46	.147
84	มีความรู้สึกไวต่อความ ต้องการของผู้อื่น	4.51	1.10	4.52	1.49	-0.04	.971
85	พึงพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่	5.22	1.29	5.22	1.33	-0.02	.987
86	สุขภาพ	5.49	1.26	5.60	1.35	-0.46	.644

ตารางที่ ๑ 3 (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 59)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
87	ประกาศหรืออวดใน ความสามารถของตน	2.97	1.56	2.71	1.32	0.97	.336
88	ตื่นตื้นง่าย	3.19	1.37	3.55	1.26	-1.50	.136
90	รู้จักขวยโอกาส	3.32	1.63	2.90	1.45	1.49	.139
91	ชอบปลอมใจผู้อื่น	4.92	1.09	5.03	1.20	-0.56	.574
93	ชอบการเินยอ	3.34	1.41	3.38	1.61	-0.14	.886
94	แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้	5.68	1.33	5.38	1.40	1.18	.239
95	เคร่งศาสนา	3.63	1.35	3.76	1.43	-0.51	.610
96	เชื่อเรื่องโชคชะตาราศี	3.34	1.48	3.5	1.64	-0.56	.578
97	อิจฉาเก่ง	2.27	1.52	2.21	1.52	0.23	.819
99	ซื่อสัตย์	5.78	1.35	5.86	1.36	-0.33	.743

หมายเหตุ t ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง t เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑ 4

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายมากกว่าหญิง

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 57)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
1	เปิดเผย	4.89	1.26	3.98	1.12	4.10***	.000
8	พึ่งพาตนเอง	6.14	0.83	5.57	1.08	3.18**	.002
14	ชอบการกีฬา	5.40	1.10	4.09	1.23	6.05***	.000
30	เคร่งขรึม	3.89	1.35	3.26	1.24	2.64**	.009
37	ตัดสินใจง่าย	4.42	1.08	3.95	1.05	2.38*	.019
40	คล่องแคล่วว่องไว	5.49	0.91	5.14	0.94	2.04*	.043
45	กล้าได้ กล้าเสีย กล้าเสี่ยง	3.79	1.36	3.14	1.25	2.68**	.009
52	เป็นผู้นำ	5.75	1.07	4.84	1.41	3.89***	.000
59	ทะเยอทะยาน	4.67	0.99	4.10	1.24	2.69**	.008
70	แสดงความรู้สึกอย่าง เปิดเผย	4.49	1.17	3.64	1.22	3.83***	.000
71	ช่างปรนนิบัติ	3.88	1.23	4.40	1.32	-2.18*	.031
72	เป็นที่พึ่งได้	6.18	1.04	5.03	1.06	5.84***	.000
73	กล้าหาญ	5.98	0.97	4.98	1.07	5.25***	.000
78	มีอารมณ์หนักแน่นมั่นคง	5.91	0.95	5.48	1.10	2.24*	.027
79	เข้มแข็ง	6.04	0.84	5.40	1.18	3.33**	.001
80	ควบคุมสติได้ในยามคับขัน	6.28	0.77	5.76	1.11	2.92**	.004

หมายเหตุ t ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง t เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ๑ 5

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับหญิงมากกว่าชาย

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 57)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
3	มีเสน่ห์	5.07	1.13	5.53	1.10	-2.24*	.027
7	รักเด็ก	4.46	1.12	4.91	1.19	-2.13*	.036
10	อ่อนโยน	5.51	1.09	5.91	0.90	-2.17*	.032
16	ช่างพูดคุย	4.39	1.26	5.02	0.98	-2.99**	.003
20	เรียบร้อย	3.81	1.23	4.83	1.37	-4.21***	.000
24	พูดจาไพเราะอ่อนหวาน	4.60	1.29	5.43	1.22	-3.57**	.001
31	ชอบนินทาผู้อื่น	1.47	0.78	2.57	1.51	-4.89***	.000
33	เชื่อเรื่องเครื่องรางของขลัง	2.25	1.09	2.79	1.39	-2.36*	.020
35	ขี้อาย	3.26	1.14	4.16	1.12	-4.23***	.000
36	น่ารัก	5.46	1.28	6.00	1.06	-2.48*	.015
42	ใจน้อยง่าย	2.02	0.90	3.05	1.42	-4.68***	.000
64	รำเริง	5.74	0.95	6.17	0.90	-2.52*	.013
65	อารมณ์อ่อนไหวง่าย	2.96	1.28	3.79	1.45	-3.25**	.002
66	หวาดกลัวง่าย	1.81	1.04	2.86	1.28	-4.86***	.000
67	ช่างสงสัย	3.63	1.26	4.36	1.19	-3.19**	.002
68	โลเลเปลี่ยนใจง่าย	1.58	0.98	2.48	1.33	-4.16***	.000
75	รู้จักประนีประนอม	5.23	0.93	5.60	1.04	-2.04*	.044
76	พึ่งพาผู้อื่น	2.96	1.32	3.74	1.22	-3.27**	.001
81	ละเอียดอ่อน	4.74	1.34	5.78	1.11	-4.53***	.000
82	นุ่มนวล	4.61	1.36	5.57	1.01	-4.28***	.000
83	ร้องไห้ง่าย	1.67	0.93	2.88	1.62	-4.92***	.000
84	มีความรู้สึกไวต่อความต้องการของผู้อื่น	4.14	1.26	4.69	1.25	-2.35*	.020
88	ตื่นตื้นง่าย	2.54	1.32	3.29	1.03	-3.40**	.001
91	ชอบปลอบใจผู้อื่น	4.35	1.08	4.97	0.99	-3.19**	.002
92	เมตตากรุณา	5.12	0.83	5.74	0.89	-3.86***	.000
96	เชื่อเรื่องโชคชะตาราศี	2.54	1.21	3.55	1.39	-4.14***	.000

ตารางที่ ๑ 5 (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับหญิงมากกว่าชาย

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย ($n = 57$)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง ($n = 58$)		t	P
		M	SD	M	SD		
97	อิจฉาเก่ง	1.46	0.83	2.12	1.46	-3.01**	.003
98	รักนวลสงวนตัว	4.21	1.63	6.24	1.25	-7.50***	.000

หมายเหตุ t ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง t เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑ 6

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที่ของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 57)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
2	ขยันหมั่นเพียร	5.91	1.15	5.90	0.81	0.08	.933
4	ไม่ท้อแท้ง่าย	6.02	0.92	5.74	1.00	1.54	.126
5	ให้อภัยผู้อื่น	5.47	1.10	5.45	0.94	0.13	.894
6	เก็บความรู้สึก	4.04	1.09	4.29	1.28	-1.16	.247
9	มีชีวิตชีวา	5.86	0.83	6.05	0.83	-1.24	.217
11	ให้ความร่วมมือกับผู้อื่น	5.53	0.95	5.62	0.89	-0.55	.584
12	อ่อนน้อมไม่อวดตัว	5.61	1.25	5.59	1.08	0.13	.898
13	ชอบช่วยเหลือผู้อื่น	5.84	0.92	5.60	1.04	1.30	.196
15	ช่างคิดช่างประดิษฐ์	4.54	1.31	4.36	1.02	0.83	.409
17	กระตือรือร้น	5.65	0.97	5.60	0.95	0.25	.800
18	เข้าใจผู้อื่น	5.77	1.11	5.93	0.95	-0.82	.413
19	เอาใจใส่ในความเป็นอยู่ ของผู้อื่น	5.51	1.10	5.55	1.19	-0.20	.841
21	มั่นใจในตนเอง	4.89	1.01	4.98	1.12	-0.44	.659
22	ช่างประจบเอาใจ	3.46	1.54	3.83	1.31	-1.40	.166
23	ช่างพินิจพิเคราะห์	4.65	1.34	5.07	1.07	-1.85	.067
25	มีเหตุผล	6.11	0.98	6.03	0.97	0.39	.698
26	ยอมผู้อื่น	3.91	1.33	3.62	1.12	1.27	.205
27	ชอบบงการ ชักนำ หรือมี อิทธิพลเหนือผู้อื่น	2.72	1.31	2.90	1.05	-0.80	.425
28	เห็นคุณค่าในสิ่งที่ผู้อื่นทำ	5.49	0.98	5.55	1.01	-0.33	.746
29	รอบรู้ทันต่อเหตุการณ์ ทั่วไป	5.56	0.96	5.45	1.23	0.55	.585
32	ช่างเกรงใจ	4.23	0.93	4.53	1.14	-1.58	.117
34	เป็นอิสระ ไม่ขึ้นกับใคร	4.54	1.40	4.64	1.21	-0.39	.701
38	มีอารมณ์ขัน	5.40	0.86	5.10	0.99	1.74	.085
39	ช่างวิตกกังวล	2.63	1.14	2.97	1.23	-1.51	.134

ตารางที่ ๖ (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 57)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
41	ชอบคลุกคลีและแสดง ความรักต่อผู้อื่น	4.05	1.29	4.26	1.21	-0.89	.378
43	ให้ความสนใจส่วนใหญ่ใน เรื่องเกี่ยวกับบ้านและ ครอบครัว	5.54	1.05	5.74	1.05	-1.01	.317
44	ชอบบิบบังคับผู้อื่น	1.77	1.10	2.07	0.97	-1.53	.128
46	มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	5.18	0.97	5.24	1.20	-0.32	.746
47	กล้าพูด กล้าแสดงออก	5.30	0.93	5.00	1.24	1.46	.148
48	มีความภาคภูมิใจและ ตระหนงในตนเอง	4.82	1.28	4.66	1.33	0.69	.489
49	มีไหวพริบดี	5.86	0.91	5.76	0.94	0.58	.561
50	ชอบการแข่งขัน	4.14	1.25	3.84	1.09	1.36	.178
51	เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย	5.60	0.88	5.71	0.88	-0.67	.503
53	รู้จักกาลเทศะ	6.04	0.93	6.14	0.96	-0.58	.561
54	ตระหนักถึงความรู้สึกของผู้อื่น	5.84	1.01	5.81	0.96	0.17	.864
55	เป็นตัวของตัวเอง	5.61	0.94	5.59	0.99	0.15	.878
56	มีความรับผิดชอบ	6.44	0.85	6.17	0.88	1.65	.101
57	มีความมานะพยายาม	6.16	0.92	5.95	0.91	1.23	.221
58	กล้ายืนหยัดในความ คิดเห็นของตนเอง	5.30	0.91	5.14	1.15	0.83	.408
60	เห็นอกเห็นใจผู้อื่น	5.65	0.95	5.59	0.96	0.35	.725
61	ยิ้มง่าย	5.68	1.02	5.97	0.92	-1.56	.123
62	สุขุมรอบคอบ	5.70	0.94	5.64	0.93	0.37	.716
63	เฉลียวฉลาด	5.98	0.97	5.98	0.85	0.00	.999
69	ก้าวร้าว	1.82	1.07	1.74	1.07	0.42	.678
74	ชอบแสวงหาความรู้	5.74	0.92	5.76	0.94	-0.13	.900
77	มองการณ์ไกล	5.82	0.83	5.66	1.00	0.99	.325

ตารางที่ ๑ 6 (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทีของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงรับรู้ว่าเป็น
ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

ลำดับข้อใน แบบสอบถาม	คุณลักษณะ	พึงปรารถนาสำหรับ ชาย (n = 57)		พึงปรารถนาสำหรับ หญิง (n = 58)		t	p
		M	SD	M	SD		
85	พึงพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่	5.12	1.05	5.39	0.88	-1.52	.132
86	สุขภาพ	5.70	1.05	5.91	0.90	-1.16	.249
87	ประกาศหรืออวดใน ความสามารถของตน	2.21	1.26	2.50	1.20	-1.26	.211
89	ใช้คำหยาบหรือสบถ สาบาน	2.00	1.44	1.69	0.98	1.36	.178
90	รู้จักฉวยโอกาส	2.35	1.73	2.59	1.23	-0.84	.402
93	ชอบการเป็นยอ	2.56	1.32	3.05	1.49	-1.86	.065
94	แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้	5.68	1.18	5.69	0.99	-0.03	.979
95	เคร่งศาสนา	3.19	1.34	3.50	1.29	-1.25	.213
99	ซื่อสัตย์	6.42	1.03	6.29	0.84	0.73	.467
100	เจ้าชู้	2.28	1.61	2.45	1.56	-0.57	.572

หมายเหตุ t ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง t เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๗

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที ของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง
รับรู้ตรงกันว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชาย

คุณลักษณะ	กลุ่ม ตัวอย่าง	ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับ				t	p
		ชาย (n = 117)		หญิง (n = 115)			
		M	SD	M	SD		
1. เปิดเผย	ชาย	4.86	1.18	4.19	1.21	3.06**	.003
	หญิง	4.89	1.26	3.98	1.12	4.10***	.000
	รวม	4.88	1.22	4.09	1.16	5.08***	.000
2. พึ่งพาตนเอง	ชาย	5.95	1.11	4.91	1.33	4.59***	.000
	หญิง	6.14	0.83	5.57	1.08	3.18**	.002
	รวม	6.04	0.98	5.24	1.25	5.44***	.000
3. ชอบการกีฬา	ชาย	5.59	1.48	3.90	1.35	6.49***	.000
	หญิง	5.40	1.10	4.09	1.23	6.05***	.000
	รวม	5.50	1.30	3.99	1.29	8.87***	.000
4. เครื่องขีริ่ม	ชาย	4.36	1.17	3.14	1.16	5.65***	.000
	หญิง	3.89	1.35	3.26	1.24	2.64**	.009
	รวม	4.13	1.28	3.20	1.20	5.74***	.000
5. ตัดสินใจง่าย	ชาย	4.39	1.20	3.97	0.99	2.08*	.039
	หญิง	4.42	1.08	3.95	1.05	2.38*	.019
	รวม	4.41	1.14	3.96	1.02	3.16**	.002
6. กล้าได้ กล้าเสีย กล้าเสี่ยง	ชาย	4.66	1.27	3.22	1.36	5.90***	.000
	หญิง	3.79	1.36	3.14	1.25	2.68**	.009
	รวม	4.23	1.38	3.18	1.30	5.97***	.000
7. เป็นผู้นำ	ชาย	5.54	1.24	4.45	1.38	4.52***	.000
	หญิง	5.75	1.07	4.84	1.41	3.89***	.000
	รวม	5.65	1.16	4.65	1.40	5.92***	.000
8. ทะเยอทะยาน	ชาย	4.58	1.19	4.00	1.28	2.52*	.013
	หญิง	4.67	0.99	4.10	1.24	2.69**	.008
	รวม	4.62	1.09	4.05	1.26	3.68***	.000

ตารางที่ ๗ (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง
รับรู้ตรงกันว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชาย

คุณลักษณะ	กลุ่ม ตัวอย่าง	ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับ				t	p
		ชาย ($n = 117$)		หญิง ($n = 115$)			
		M	SD	M	SD		
9. แสดงความรู้สึกอย่าง เปิดเผย	ชาย	4.53	1.16	3.88	1.26	2.88**	.005
	หญิง	4.49	1.17	3.64	1.22	3.83***	.000
	รวม	4.51	1.16	3.76	1.24	4.75***	.000
10. เป็นที่พึงได้	ชาย	5.78	1.29	4.90	1.25	3.76***	.000
	หญิง	6.17	1.04	5.03	1.06	5.84***	.000
	รวม	5.97	1.18	4.97	1.16	6.57***	.000
11. กล้าหาญ	ชาย	5.75	1.25	4.57	1.17	5.24***	.000
	หญิง	5.98	0.97	4.98	1.07	5.25***	.000
	รวม	5.86	1.13	4.78	1.14	7.32***	.000
12. คล่องแคล่วว่องไว	ชาย	5.47	0.92	4.76	1.14	3.74***	.000
	หญิง	5.49	0.91	5.14	0.94	2.04*	.043
	รวม	5.48	0.91	4.95	1.06	4.12	.000
13. มีอารมณ์หนักแน่น มั่นคง	ชาย	5.63	1.02	5.02	1.37	2.74**	.007
	หญิง	5.91	0.95	5.48	1.10	2.24*	.027
	รวม	5.77	0.99	5.25	1.26	3.48**	.001
14. เข้มแข็ง	ชาย	5.88	1.16	4.84	1.37	4.41***	.000
	หญิง	6.04	0.84	5.40	1.18	3.33**	.001
	รวม	5.96	1.02	5.12	1.31	5.44***	.000
15. ความคุมสติได้ในยาม คับขัน	ชาย	6.02	1.09	5.31	1.35	3.11**	.002
	หญิง	6.28	0.77	5.76	1.11	2.92**	.004
	รวม	6.15	0.95	5.53	1.25	4.19***	.000

หมายเหตุ t ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง t เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ๑ 8

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที ของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง
รับรู้ตรงกันว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับหญิง

คุณลักษณะ	กลุ่ม ตัวอย่าง	ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับ				t	p
		ชาย (n = 117)		หญิง (n = 115)			
		M	SD	M	SD		
1. มีเสน่ห์	ชาย	4.88	1.18	5.48	1.37	-2.55*	.012
	หญิง	5.07	1.13	5.53	1.10	-2.24*	.027
	รวม	4.97	1.15	5.51	1.23	-3.41**	.001
2. รักเด็ก	ชาย	4.39	1.29	4.91	1.35	-2.15*	.034
	หญิง	4.46	1.12	4.91	1.19	-2.13*	.036
	รวม	4.42	1.20	4.91	1.27	-3.03**	.003
3. อ่อนโยน	ชาย	4.97	1.22	5.52	1.26	-2.41*	.018
	หญิง	5.51	1.09	5.91	0.90	-2.17*	.032
	รวม	5.23	1.18	5.76	1.11	-3.21**	.002
4. ช่างพูดคุย	ชาย	4.36	1.36	4.93	1.34	-2.31*	.023
	หญิง	4.39	1.26	5.02	0.98	-2.99**	.003
	รวม	4.37	1.31	4.97	1.17	-3.70***	.000
5. เรียบร้อย	ชาย	4.02	1.17	5.21	1.44	-4.90***	.000
	หญิง	3.81	1.23	4.83	1.37	-4.21***	.000
	รวม	3.91	1.20	5.02	1.41	-6.41***	.000
6. พุดจาไฟเราะอ่อนหวาน	ชาย	4.25	1.27	5.34	1.41	-4.40***	.000
	หญิง	4.60	1.29	5.43	1.22	-3.57**	.001
	รวม	4.42	1.29	5.39	1.31	-5.66***	.000
7. ซื่อาย	ชาย	3.75	1.29	4.28	1.25	-2.25*	.026
	หญิง	3.26	1.14	4.16	1.12	-4.23***	.000
	รวม	3.50	1.24	4.22	1.19	-4.44***	.000
8. น่ารัก	ชาย	4.68	1.48	5.72	1.46	-3.85***	.000
	หญิง	5.46	1.28	6.00	1.06	-2.48*	.015
	รวม	5.06	1.43	5.86	1.28	-4.50***	.000
9. ใจน้อยง่าย	ชาย	2.90	1.40	3.57	1.59	-2.42*	.017
	หญิง	2.02	0.90	3.05	1.42	-4.68***	.000
	รวม	2.47	1.25	3.31	1.52	-4.61***	.000

ตารางที่ ๑ 8 (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง
รับรู้ตรงกันว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับหญิง

คุณลักษณะ	กลุ่ม ตัวอย่าง	ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับ				t	p
		ชาย ($n = 117$)		หญิง ($n = 115$)			
		M	SD	M	SD		
10. หวาดกลัวง่าย	ชาย	2.80	1.56	3.43	1.55	-2.21*	.029
	หญิง	1.81	1.04	2.86	1.28	-4.86***	.000
	รวม	2.31	1.42	3.15	1.44	-4.46***	.000
11. ช่างสงสาร	ชาย	3.83	1.23	4.40	1.45	-2.28*	.025
	หญิง	3.63	1.26	4.36	1.19	-3.19**	.002
	รวม	3.73	1.25	4.38	1.32	-3.83***	.000
12. ช่างปรนนิบัติ	ชาย	3.86	1.37	4.41	1.35	-2.18*	.031
	หญิง	3.88	1.23	4.40	1.32	-2.18*	.031
	รวม	3.87	1.30	4.41	1.33	-3.10**	.002
13. ละเอียดอ่อน	ชาย	4.53	1.41	5.71	1.18	-4.91***	.000
	หญิง	4.74	1.34	5.78	1.11	-4.53***	.000
	รวม	4.63	1.37	5.74	1.14	-6.70***	.000
14. นุ่มนวล	ชาย	4.15	1.45	5.63	1.23	-5.91***	.000
	หญิง	4.61	1.36	5.57	1.01	-4.28***	.000
	รวม	4.38	1.42	5.60	1.12	-7.25***	.000
15. ร้องไห้ง่าย	ชาย	2.32	1.43	3.30	1.68	-3.37**	.001
	หญิง	1.67	0.93	2.88	1.62	-4.92***	.000
	รวม	2.00	1.25	3.09	1.25	-5.62***	.000
16. เมตตากรุณา	ชาย	5.10	1.16	5.59	1.23	-2.20*	.030
	หญิง	5.12	0.83	5.74	0.89	-3.86***	.000
	รวม	5.11	1.00	5.66	1.07	-4.05***	.000
17. รักนวลสงวนตัว	ชาย	3.47	1.66	5.33	1.67	-6.01***	.000
	หญิง	4.21	1.63	6.24	1.25	-7.50***	.000
	รวม	3.84	1.68	5.78	1.54	-9.21***	.000

หมายเหตุ t ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง t เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

* $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง.

ตารางที่ ๑ 9

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที ของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง
รับรู้ตรงกันว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

คุณลักษณะ	กลุ่ม ตัวอย่าง	ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับ				t	p
		ชาย (n = 117)		หญิง (n = 115)			
		M	SD	M	SD		
1. ชยันหมั่นเพียร	ชาย	5.69	1.09	5.52	1.10	0.88	.380
	หญิง	5.91	1.15	5.90	0.81	<u>0.08</u>	.933
	รวม	5.80	1.12	5.71	0.98	0.69	.493
2. ไม่ท้อแท้ง่าย	ชาย	5.68	1.17	5.45	1.11	1.09	.278
	หญิง	6.02	0.92	5.74	1.00	1.54	.126
	รวม	5.84	1.06	5.59	1.06	1.79	.074
3. ให้อภัยผู้อื่น	ชาย	5.47	1.41	5.50	1.14	-0.11	.915
	หญิง	5.47	1.10	5.45	0.94	0.13	.894
	รวม	5.47	1.26	5.47	1.04	0.00	1.000
4. มีชีวิตชีวา	ชาย	5.54	0.95	5.52	1.11	0.13	.896
	หญิง	5.86	0.83	6.05	0.83	-1.24	.217
	รวม	5.70	0.91	5.78	1.01	-0.68	.495
5. ให้ความร่วมมือกับผู้อื่น	ชาย	5.59	1.10	5.28	1.15	1.52	.130
	หญิง	5.53	0.95	5.62	0.89	-0.55	.584
	รวม	5.56	1.02	5.45	1.04	0.83	.409
6. อ่อนน้อมไม่วอดตัว	ชาย	5.66	1.27	5.57	1.20	0.40	.688
	หญิง	5.61	1.25	5.59	1.08	0.13	.898
	รวม	5.64	1.25	5.58	1.14	0.38	.701
7. ชอบช่วยเหลือผู้อื่น	ชาย	5.81	0.95	5.57	0.94	1.38	.170
	หญิง	5.84	0.92	5.60	1.04	1.30	.196
	รวม	5.83	0.93	5.59	0.99	1.90	.059
8. ช่างคิดช่างประดิษฐ์	ชาย	4.58	1.28	4.21	1.45	1.47	.146
	หญิง	4.54	1.31	4.36	1.02	<u>0.83</u>	.409
	รวม	4.56	1.29	4.28	1.25	1.66	.099
9. กระตือรือร้น	ชาย	5.41	1.16	5.21	1.18	0.95	.342
	หญิง	5.65	0.97	5.60	0.95	0.25	.800
	รวม	5.53	1.07	5.41	1.09	0.88	.379

ตารางที่ ๑ 9 (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที ของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง
รับรู้ตรงกันว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

คุณลักษณะ	กลุ่ม ตัวอย่าง	ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับ				t	p
		ชาย (n = 117)		หญิง (n = 115)			
		M	SD	M	SD		
10. เข้าใจผู้อื่น	ชาย	5.54	1.06	5.67	1.13	-0.64	.521
	หญิง	5.77	1.11	5.93	0.95	-0.82	.413
	รวม	5.66	1.09	5.80	1.05	-1.04	.297
11. เอาใจใส่ในความ เป็นอยู่ของผู้อื่น	ชาย	5.36	1.21	5.59	1.20	-1.03	.304
	หญิง	5.51	1.10	5.55	1.19	-0.20	.841
	รวม	5.43	1.16	5.57	1.19	-0.90	.372
12. มั่นใจในตนเอง	ชาย	5.34	1.16	4.95	1.43	1.64	.104
	หญิง	4.89	1.01	4.98	1.12	-0.44	.659
	รวม	5.12	1.11	4.97	1.23	0.99	.322
13. ช่างพินิจพิเคราะห์	ชาย	4.97	1.14	4.74	1.26	1.01	.315
	หญิง	4.65	1.34	5.07	1.07	-1.85	.067
	รวม	4.81	1.25	4.91	1.18	-0.59	.553
14. มีเหตุผล	ชาย	5.98	1.12	5.74	1.38	<u>1.04</u>	.302
	หญิง	6.11	0.98	6.03	0.97	0.39	.698
	รวม	6.04	1.05	5.89	1.20	1.05	.296
15. เห็นคุณค่าในสิ่งที่ผู้อื่น ทำ	ชาย	5.44	1.02	5.38	1.01	0.33	.744
	หญิง	5.49	0.98	5.55	1.01	-0.33	.746
	รวม	5.47	1.00	5.47	1.00	0.00	1.000
16. รอบรู้ทันต่อเหตุการณ์ ทั่วไป	ชาย	5.44	0.97	5.07	1.41	1.66	.101
	หญิง	5.56	0.96	5.45	1.23	0.55	.585
	รวม	5.50	0.96	5.26	1.33	<u>1.58</u>	.116
17. ช่างเกรงใจ	ชาย	4.37	1.00	4.45	1.26	-0.36	.720
	หญิง	4.23	0.93	4.53	1.14	<u>-1.58</u>	.117
	รวม	4.30	0.96	4.49	1.20	<u>-1.33</u>	.185
18. มีอารมณ์ขัน	ชาย	5.37	1.11	5.05	1.11	1.56	.122
	หญิง	5.40	0.86	5.10	0.99	1.74	.085
	รวม	5.39	0.99	5.08	1.05	2.32*	.022

ตารางที่ ๑ 9 (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที ของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง
รับรู้ตรงกันว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

คุณลักษณะ	กลุ่ม ตัวอย่าง	ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับ				t	p
		ชาย (n = 117)		หญิง (n = 115)			
		M	SD	M	SD		
19. ช่างวิตกกังวล	ชาย	3.32	1.42	3.21	1.50	0.43	.670
	หญิง	2.63	1.14	2.97	1.23	-1.51	.134
	รวม	2.98	1.33	3.09	1.37	-0.58	.560
20. ชอบคลุกคลีและแสดง ความรักต่อผู้อื่น	ชาย	4.51	1.01	4.32	1.21	0.88	.380
	หญิง	4.05	1.29	4.26	1.21	-0.89	.378
	รวม	4.28	1.17	4.29	1.20	-0.06	.956
21. ให้ความสนใจส่วนใหญ่ ในเรื่องเกี่ยวกับบ้าน และครอบครัว	ชาย	5.25	1.35	5.53	0.98	<u>-1.29</u>	.200
	หญิง	5.54	1.05	5.74	1.05	-1.01	.317
	รวม	5.40	1.21	5.64	1.02	<u>-1.64</u>	.102
22. ชอบบิบบังคับผู้อื่น	ชาย	2.64	1.29	2.43	1.34	0.85	.399
	หญิง	1.77	1.10	2.07	0.97	-1.53	.128
	รวม	2.21	1.27	2.25	1.18	-0.26	.798
23. มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์	ชาย	5.32	1.28	4.95	1.29	1.57	.118
	หญิง	5.18	0.97	5.24	1.20	<u>-0.32</u>	.746
	รวม	5.25	1.13	5.09	1.25	0.99	.323
24. กล่าวพูด กล่าวแสดงออก	ชาย	5.26	1.22	5.05	1.13	0.95	.346
	หญิง	5.30	0.93	5.00	1.24	1.46	.148
	รวม	5.28	1.08	5.03	1.18	1.69	.092
25. มีไหวพริบดี	ชาย	5.75	1.08	5.41	1.23	1.56	.123
	หญิง	5.86	0.91	5.76	0.94	0.58	.561
	รวม	5.80	1.00	5.59	1.10	1.56	.120
26. เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย	ชาย	5.58	1.05	5.78	1.08	-1.03	.313
	หญิง	5.60	0.88	5.71	0.88	-0.67	.503
	รวม	5.59	0.97	5.74	0.98	-1.21	.266
27. รู้จักกาลเทศะ	ชาย	5.75	1.21	5.78	1.23	-0.13	.894
	หญิง	6.04	0.93	6.14	0.96	-0.58	.561
	รวม	5.89	1.09	5.96	1.11	-0.48	.633

ตารางที่ ๑ 9 (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที ของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง
รับรู้ตรงกันว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

คุณลักษณะ	กลุ่ม ตัวอย่าง	ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับ				t	p
		ชาย (n = 117)		หญิง (n = 115)			
		M	SD	M	SD		
28. ตระหนักถึงความรู้สึก ของผู้อื่น	ชาย	5.44	1.18	5.79	1.21	-1.60	.113
	หญิง	5.84	1.01	5.81	0.96	0.17	.864
	รวม	5.64	1.11	5.80	1.09	-1.13	.259
29. เป็นตัวของตัวเอง	ชาย	5.56	1.12	5.40	1.09	0.80	.427
	หญิง	5.61	0.94	5.59	0.99	0.15	.878
	รวม	5.59	1.03	5.49	1.04	0.70	.487
30. มีความรับผิดชอบ	ชาย	5.93	1.06	5.91	1.17	0.09	.929
	หญิง	6.44	0.85	6.17	0.88	1.65	.101
	รวม	6.18	0.99	6.04	1.04	1.03	.303
31. มีความมานะพยายาม	ชาย	5.80	1.05	5.59	1.38	0.93	.355
	หญิง	6.16	0.92	5.95	0.91	1.23	.221
	รวม	5.97	1.00	5.77	1.17	1.45	.150
32. กล้ายืนหยัดในความ คิดเห็นของตนเอง	ชาย	5.22	1.13	5.14	1.29	0.37	.714
	หญิง	5.30	0.91	5.14	1.15	0.83	.408
	รวม	5.26	1.02	5.14	1.22	0.82	.414
33. เห็นอกเห็นใจผู้อื่น	ชาย	5.36	1.17	5.50	1.22	-0.65	.515
	หญิง	5.65	0.95	5.59	0.96	0.35	.725
	รวม	5.50	1.08	5.54	1.09	-0.30	.762
34. สุขุมรอบคอบ	ชาย	5.53	1.15	5.34	1.36	0.78	.439
	หญิง	5.70	0.94	5.64	0.93	0.37	.716
	รวม	5.61	1.05	5.49	1.17	0.83	.409
35. เฉลียวฉลาด	ชาย	5.59	1.22	5.59	1.14	0.03	.974
	หญิง	5.98	0.97	5.98	0.85	-0.00	.999
	รวม	5.78	1.12	5.78	1.02	0.00	1.000
36. ชอบแสวงหาความรู้	ชาย	5.44	1.24	5.22	1.38	0.90	.372
	หญิง	5.74	0.92	5.76	0.94	-0.13	.900
	รวม	5.59	1.10	5.49	1.21	0.63	.531

ตารางที่ ๑ 9 (ต่อ)

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของคุณลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง
รับรู้ตรงกันว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

คุณลักษณะ	กลุ่ม ตัวอย่าง	ลักษณะที่พึงปรารถนาสำหรับ				t	p
		ชาย ($n = 117$)		หญิง ($n = 115$)			
		M	SD	M	SD		
37. มองการณ์ไกล	ชาย	5.59	1.05	5.26	1.40	1.46	.147
	หญิง	5.82	0.83	5.66	1.00	0.99	.325
	รวม	5.71	0.95	5.46	1.23	1.74	.084
38. พึงพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่	ชาย	5.22	1.29	5.22	1.33	-0.02	.987
	หญิง	5.12	1.05	5.39	0.88	-1.52	.132
	รวม	5.17	1.17	5.31	1.12	-0.92	.361
39. สุขภาพ	ชาย	5.49	1.26	5.60	1.35	-0.46	.644
	หญิง	5.70	1.05	5.91	0.90	-1.16	.249
	รวม	5.59	1.16	5.76	1.15	-1.08	.283
40. ประกาศหรืออวดใน ความสามารถของตน	ชาย	2.97	1.26	5.60	1.35	-0.46	.644
	หญิง	2.21	1.26	2.50	1.20	-1.26	.211
	รวม	2.59	1.47	2.60	1.26	-0.05	.962
41. แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ได้	ชาย	5.68	1.33	5.38	1.40	1.18	.239
	หญิง	5.68	1.18	5.69	0.99	-0.03	.979
	รวม	5.68	1.26	5.53	1.22	0.90	.368
42. เครื่องศาสนา	ชาย	3.63	1.35	3.76	1.43	-0.51	.610
	หญิง	3.19	1.34	3.50	1.29	-1.25	.213
	รวม	3.41	1.36	3.63	1.36	-1.21	.229
43. ซื่อสัตย์	ชาย	5.78	1.35	5.86	1.36	-0.33	.743
	หญิง	6.42	1.03	6.29	0.84	0.73	.467
	รวม	6.09	1.24	6.08	1.14	0.11	.913
44. รู้จักฉวยโอกาส	ชาย	3.32	1.63	2.90	1.45	1.49	.139
	หญิง	2.35	1.73	2.59	1.23	-0.84	.402
	รวม	2.78	1.67	2.74	1.35	0.22	.829
45. ซอบการเยินยอ	ชาย	3.34	1.41	3.38	1.61	-0.14	.886
	หญิง	2.56	1.32	3.05	1.49	-1.86	.065
	รวม	2.96	1.42	3.22	1.55	-1.33	.187

หมายเหตุ t ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง t เมื่อคำนวณโดยใช้ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม

* $p < .05$, หนึ่งหาง.

ภาคผนวก จ

เลขที่ชุด.....

แบบสำรวจบทบาททางเพศ

คำชี้แจง

แบบวัดชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแบ่งลักษณะของบุคคล เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิทยานิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแบบวัดชุดนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพ

โปรดตอบตามความคิดเห็นของท่าน ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด คำตอบที่ดีที่สุดคือข้อที่ตรงกับความคิดท่านมากที่สุด อนึ่งข้อมูลการตอบของท่านจะถูกนำไปวิเคราะห์ในรูปค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และท่านจะไม่ได้รับผลกระทบใดๆจากการตอบแบบวัดชุดนี้

นางสาวสินีรัตน์ โชติญาณนนท์

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ในช่อง และกรอกข้อมูลของท่านลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ _____ ปี
3. คณะ _____
4. รหัสประจำตัวนิสิต _____

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของท่าน

คำชี้แจง ขอให้ท่านพิจารณาลักษณะต่างๆในแบบสอบถามต่อไปนี้ว่าเป็นจริงสำหรับตัวท่านมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขในช่องที่ท่านคิดว่าเป็นจริงสำหรับตัวท่านมากที่สุด

ตัวอย่าง ท่านคิดว่าลักษณะต่อไปนี้นี้เป็นจริงสำหรับตัวท่านมากน้อยเพียงใด

ตัวอย่างลักษณะ “อ่อนโยน”

ตัวอย่างการตอบ

ลักษณะ	น้อยที่สุด	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก	มากที่สุด
ถ้าท่านพิจารณาว่าท่านมีลักษณะ “อ่อนโยน” น้อยที่สุด	①	2	3	4	5	6	7
ถ้าท่านพิจารณาว่าท่านมีลักษณะ “อ่อนโยน” น้อย	1	②	3	4	5	6	7
ถ้าท่านพิจารณาว่าท่านมีลักษณะ “อ่อนโยน” ค่อนข้างน้อย	1	2	③	4	5	6	7
ถ้าท่านพิจารณาว่าท่านมีลักษณะ “อ่อนโยน” ปานกลาง	1	2	3	④	5	6	7
ถ้าท่านพิจารณาว่าท่านมีลักษณะ “อ่อนโยน” ค่อนข้างมาก	1	2	3	4	⑤	6	7
ถ้าท่านพิจารณาว่าท่านมีลักษณะ “อ่อนโยน” มาก	1	2	3	4	5	⑥	7
ถ้าท่านพิจารณาว่าท่านมีลักษณะ “อ่อนโยน” มากที่สุด	1	2	3	4	5	6	⑦

ตัวอย่างข้อกระทงจากมาตรวัดความเป็นชาย

ลักษณะ	น้อยที่สุด	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก	มากที่สุด
1. คล่องแคล่วว่องไว	1	2	3	4	5	6	7
2. กล้าหาญ	1	2	3	4	5	6	7

ตัวอย่างข้อกระทงจากมาตรวัดความเป็นหญิง

ลักษณะ	น้อยที่สุด	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก	มากที่สุด
1. ซ้ำงพูดคุย	1	2	3	4	5	6	7
2. นุ่มนวล	1	2	3	4	5	6	7

หมายเหตุ ข้อกระทงของแบบสำรวจบทบาททางเพศ มีจำนวนทั้งสิ้น 34 ข้อ ท่านที่สนใจนำมามาตรวัดนี้ไปใช้ในการทำวิจัย โปรดนำจดหมายจากอาจารย์ที่ปรึกษา (หรือจากตัวท่านเองในกรณีที่ ไม่ใช่บัณฑิตนักศึกษา) ขออนุญาตใช้มาตร โดยสามารถติดต่อได้ที่ อาจารย์จรุงกุล บุรพวงศ์ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ซ

เลขที่ชุด.....

แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ

คำชี้แจง

แบบวัดชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิทยานิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแบบวัดชุดนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 เรื่องสั้นซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่จำลองมาจากชีวิตจริง

โปรดอ่านเรื่องสั้นด้วยความตั้งใจและตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องหรือผิด คำตอบที่ดีที่สุดคือข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด อนึ่งข้อมูลการตอบของท่านจะถูกนำไปวิเคราะห์ในรูปค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และท่านจะ ไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จากการตอบแบบวัดชุดนี้

นางสาวสินีรัตน์ โชติญาณนนท์

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง และกรอกข้อมูลของท่านลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

- เพศ ชาย หญิง
- อายุ _____ ปี
- คณะ _____
- รหัสประจำตัวนิสิต _____

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “จ๊ะจ๋า” ตัวเอกในเรื่อง

จ๊ะจ๋า เป็นแฟนกับ มาร์ค ทั้งคู่คบกันมานาน ทั้ง 2 คนรักกันมาก แม้จะเรียนคนละมหาวิทยาลัย แต่ทั้ง 2 คนก็จะหาโอกาสนัดเจอกันเสมอ และความสัมพันธ์ก็ดำเนินไปด้วยความราบรื่น ถ้อยทีถ้อยอาศัย เต็มไปด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน แต่เมื่อเวลาผ่านไป นอกจากทั้งคู่จะเรียนหนักขึ้นด้วยว่าเป็นปีสุดท้ายของการเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว จ๊ะจ๋ากับ มาร์คต่างต้องเตรียมตัวหางาน จึงห่างๆกันไป ไม่ได้นัดเจอกันบ่อยๆเหมือนแต่ก่อน ทำให้ จ๊ะจ๋า รู้สึกว่าความสัมพันธ์ที่มีกับ มาร์ค เริ่มไม่เหมือนเดิม แต่เธอก็ไม่คิดอะไรมากกว่านั้น ในช่วงนี้เองที่ นูม เริ่มเข้ามาในชีวิตของ จ๊ะจ๋า

นูม เป็นผู้ชายหน้าตาดี ช่างเอาใจ เข้าอกเข้าใจ และเป็นสุภาพบุรุษ เรียกว่าเป็นผู้ชายในฝันของสาว ๆ ก็ว่าได้ จ๊ะจ๋า ยินดีมากที่สุดที่ได้รู้จักและคบ นูม เป็นเพื่อน แม้ว่า นูม จะแสดงออกอย่างชัดเจนว่าชอบ จ๊ะจ๋า แต่ จ๊ะจ๋า ก็ไม่มีทำให้อะไรเป็นพิเศษ เนื่องจากยังสับสนว่า ความรู้สึกที่มีต่อ นูม เป็นแค่ความชอบหรือ ความรัก นอกจากนี้ เธอก็ยังไม่ได้เลิกกับ มาร์ค ด้วย

วันหนึ่ง มาร์ค โทร.มายกเลิกนัด โดยให้เหตุผลว่ามีธุระ ซึ่ง จ๊ะจ๋า ก็ไม่ได้ติดใจอะไร เพราะช่วงหลังๆต่างคนก็ไม่ค่อยมีเวลา จึงนัดเพื่อน ๆ ในกลุ่มออกไปเที่ยวแทน แต่ที่ห้างสรรพสินค้า จ๊ะจ๋า กลับพบ มาร์ค เดินอยู่กับผู้หญิงหน้าตาน่ารักคนหนึ่ง จ๊ะจ๋า เสียใจมาก เพราะคิดว่า มาร์คต้องมีแฟนใหม่คือผู้หญิงคนนั้นแน่ๆ เพื่อนๆที่เห็นเหตุการณ์ก็พากันปลอบว่าจ๊ะจ๋าอาจเข้าใจสิ่งที่เห็นผิดไป

เมื่อกลับถึงบ้าน หลังจากนั่งไตร่ตรองพักใหญ่ จ๊ะจ๋าก็ตัดสินใจโทรศัพท์ไปถามมาร์คเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น ซึ่ง มาร์คบอกว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นลูกพี่ลูกน้องที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ แต่เขาก็บอกจ๊ะจ๋าว่า รู้สึกไม่ดีที่จ๊ะจ๋ามาระแวงกับเรื่องแค่นี้ ทั้งๆที่ไม่มีอะไร ทำให้จ๊ะจ๋าโกรธและการสนทนาก็ลุกลามจนกลายเป็นการทะเลาะกันและจ๊ะจ๋าลังปากบอกขอยุติความสัมพันธ์กับมาร์คไป หลังจากนั้นจ๊ะจ๋าก็หันไปคบและเพิ่มความสนิทสนมกับนูมแทน

เมื่อเวลาผ่านไป 2-3 เดือนจ๊ะจ๋า ก็พบว่า ตนเองไม่สามารถคิดกับ นูม ได้มากกว่าความเป็นเพื่อน และ นูม ก็ไม่สามารถแทนที่ มาร์ค ได้ จ๊ะจ๋า คิดถึง มาร์ค มาก จึงติดต่อกลับไปหาอีกครั้ง ด้วยหวังว่าจะกลับมาคบกันใหม่ได้ แต่สิ่งที่ได้รู้ก็คือ มาร์ค มีแฟนใหม่แล้วซึ่งผู้หญิงคนนี้เป็นลูกสาวของเพื่อนสนิทคุณแม่ มาร์คด้วย และ มาร์ค ก็พูดทำนองว่า โอกาสที่ทั้งคู่จะกลับมาคบกันเหมือนเดิมนั้นคงจะเป็นไปได้ยาก

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

หากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ โดยการทำให้เรื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะไม่หันไปคบกับนูม
2. ฉันจะไม่บอกยุติความสัมพันธ์กับมาร์ค
3. ฉันจะรู้จักควบคุมอารมณ์
4. ฉันจะเข้าใจมาร์ค
5. ฉันจะไม่ให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ห้างสรรพสินค้ามาขึ้นน้ำใจ
6. ฉันจะใช้เวลาอยู่กับมาร์คให้มากขึ้น

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “แคโรท” ตัวเอกในเรื่อง

แคโรทเพิ่งเข้าเป็นพนักงานบริษัทแห่งหนึ่ง และมีรุ่นพี่ผู้ชายที่ทำงานในนั้นอยู่ก่อนแล้ว มาแอบชอบ เขาดูเอาใจใส่ แคโรทยิ้มแล้วแอบอมยิ้ม คอยให้คำปรึกษาไปรับไปส่งเวลาที่เธอต้องทำโอที และแคโรทก็รู้สึกดีใจของเธอเป็นอย่างดี ผ่านท่าทีที่แสดงออกอย่างชัดเจนว่าต้องการเข้ามาจีบ และเธอก็ไม่ได้รังเกียจ แต่เธอยังไม่ยอมมีแฟน จึงคอยแกล้งรุ่นพี่คนนี้เพื่อลองใจอยู่เสมอ เช่น ชอบทำตัวเหมือนคนเอาแต่ใจ เวลามีคนก็เบียดบัง หรือไปผิดเวลาเสมอๆ เป็นต้น เพื่อให้เขาทำอะไรเอง โดยที่ไม่รู้ตัวว่า เธอเริ่มชอบรุ่นพี่คนนี้ขึ้นมาแล้ว

ถึงวันหนึ่ง ท่าทีที่รุ่นพี่นี้มีให้แคโรทก็เปลี่ยนไป แม้ว่าเขาจะดูแลเธอเหมือนเดิม แต่แคโรทก็รู้สึกว่า มันมีความห่างเหินระหว่างเธอกับเขา แคโรทเริ่มกระวนกระวายใจ สิ่งนี้ทำให้เธอค่อนข้างแน่ใจว่าเธอเองคงชอบเขาจริงๆ แคโรทจึงเปลี่ยนท่าทีปฏิบัติต่อรุ่นพี่ โดยหันมาขี้อ้อนไปฝาก และชวนทานข้าวบ่อยๆ จนเขารู้สึกได้เลยตามความรู้สึกตรงๆ ว่าชอบเขาหรือเปล่า แคโรทเลยบอกไปว่าชอบ แต่คำตอบที่ได้รับกลับเป็นว่า ตอนนี้ความรู้สึกที่เขามีให้เธอเหลือแค่พี่น้องเท่านั้น เขาคิดว่าเธอเป็นแค่น้องสาวคนหนึ่ง

แม้รุ่นพี่จะบอกออกมาตรงๆแล้ว แต่แคโรทก็ไม่ยอมแพ้ เธอไม่ยอมเป็นแค่พี่น้องสาวจึงเริ่มตี้อเขามากขึ้น แต่ดูเหมือนว่า ยิ่งรุก เขาก็ยิ่งถอยห่างออกไป จนเมื่อไม่นานมานี้ แคโรทเห็นรุ่นพี่สนิทสนมกับผู้หญิงคนหนึ่งและปฏิบัติต่อผู้หญิงคนนั้นเหมือนกับที่เคยปฏิบัติต่อเธอก่อนหน้านี้ แคโรทรู้สึกท้อใจไม่ได้ เมื่อมีโอกาสได้คุยกับผู้หญิงคนนั้น เธอจึงบอกไปว่า รุ่นพี่เป็นแฟนเธอ กรุณาอยู่ห่างๆเขาได้ไหม ผู้หญิงคนนั้นไม่ยอมมีปัญหาจึงรับปาก

ผู้หญิงคนนั้นได้ทำตามที่ได้รับปากไว้กับแคโรทจริงๆ คือพยายามถอยห่างออกมา ทำให้รุ่นพี่รู้สึกแปลกใจ จึงถามเหตุผลที่เธอทำตัวห่างเหิน ทำให้รู้เรื่องที่แคโรทไปโกหกไว้ รุ่นพี่โกรธมากจนแคโรทแทบจะมองหน้าไม่ติด

หลังจากนั้นรุ่นพี่ก็ไปอธิบายเรื่องต่างๆให้เธอคนนั้นเข้าใจจนหมด ในเวลาต่อมา แคโรทก็ได้รู้ว่ารุ่นพี่เป็นแฟนกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว เธอเสียใจมากจนมีผลกระทบต่องาน เพราะแคโรทไม่สามารถทำงานกับรุ่นพี่ได้อย่างสนิทใจเหมือนเดิม สุดท้ายเธอก็ตัดสินใจลาออก

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** **ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้** โดยการทำเครื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะฟังความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อรุ่นพี่ให้เร็วกว่านี้
2. ฉันจะเปิดใจยอมรับรุ่นพี่
3. ฉันจะไม่ปั้นเรื่องโกหกผู้หญิงคนนั้นและไม่ไปวุ่นวายกับรุ่นพี่
4. ฉันจะไม่แกล้งรุ่นพี่ เช่น มาสาย และทำตัวเหมือนคนเอาแต่ใจ
5. ฉันจะไม่เล่นตัวจนเสียโอกาสดีๆไป
6. ฉันจะตัดใจและยอมรับความจริงตั้งแต่ตอนที่รุ่นพี่เริ่มไปสนิทสนมกับผู้หญิงคนอื่นแล้ว

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “แตงกวา” ตัวเอกในเรื่อง

แตงกวา เป็นเพื่อนสนิทกับ ส้มโอ ทั้งคู่คบกันมาตั้งแต่เด็ก. ปลาย ๆ จนตอนนี้ อยู่มหาวิทยาลัยแล้วก็ยังเป็นเพื่อนรักกันอยู่ ที่คณะของทั้งคู่มีโครงการจะทำละครเวที และต้องมีการคัดเลือกนักแสดง เพื่อหาคนที่มีความคล่องแคล่วเหมาะสมกับตัวละคร แตงกวา และส้มโอเป็นตัวเก็งที่จะได้รับบทตัวเอกทั้งคู่ ส้มโอฝึกการแสดงอย่างหนัก เพราะเธอหวังว่าจะได้เล่นเป็นตัวละครตัวนี้มาก แต่สุดท้ายแล้ว แตงกวาก็ได้รับเลือก ส่วนส้มโอได้รับบทรองแทน แม้ว่าส้มโอจะรู้สึกเสียใจ และอีกจำ แตงกวาอยู่สักพัก แต่ก็ดีใจไปกับเพื่อนด้วย

ส่วนแตงกวา ค่อนข้างแปลกใจที่ตนเองได้รับบทเด่น เธอไม่ได้ซ้อมหนักเหมือนกับส้มโอ เพราะเธอไม่ได้หวังในบทนี้อยู่แล้วตั้งแต่แรก. จริงๆแล้วแตงกวาอยากทำงานเบื้องหลังมากกว่า แต่โดนรุ่นพี่ขอร้องให้เข้าร่วมคัดเลือกด้วย จึงต้องเข้าร่วมอย่างไม่มีทางเลือก นี่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอแสดงได้โดยไร้ความกดดันตอนที่มีการคัดเลือก ในขณะที่ส้มโอหวังไว้มาก ทำให้เกร็งและแสดงได้ไม่เป็นธรรมชาติเท่าที่ควร แตงกวารู้ว่า ส้มโออยากได้บทนี้มากและเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี เธอจึงอยากให้เพื่อนได้สวมบทบาทเป็นตัวละครนี้ จึงไปขอสละสิทธิ์และทำงานเบื้องหลังอย่างที่เธอต้องการตั้งแต่แรกแทน

เมื่อส้มโอรู้ข่าว ก็โกรธแตงกวา เพราะคิดว่าสิ่งที่ได้มาไม่ได้เป็นเพราะความสามารถของตนเอง แต่เป็นเพราะความสงสารจากเพื่อน พาลคิดไปว่าแตงกวายังไม่เข้าใจเรื่อง และทำให้รู้สึกที่ตนเองด้อยกว่าแตงกวามากขึ้นไปอีก จึงวางท่าปั้นปึ่งใส่แตงกวา ไม่สนใจและไม่คุยด้วย โดยที่แตงกวาก็ไม่รู้ว่าเหตุใดเพื่อนจึงโกรธ

วันหนึ่ง แตงกวาหนีไม่ไหว เลยตัดสินใจถามออกไปตรงๆว่าโกรธเรื่องอะไร ทำให้รู้ว่าสาเหตุที่ทำให้ส้มโอโกรธตนก็คือ ส้มโอคิดว่าการเสียสละของแตงกวาเป็นการดูถูก เหมือนกับว่าถ้าแตงกวาไม่เสียสละบทนี้ให้ เธอก็คงไม่ได้เล่น โดยไม่รู้เลยว่าจริงๆแล้ว แตงกวาอยากทำงานเบื้องหลังมากกว่า แต่แตงกวาก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเพื่อนถึงแปลความปรารถนาดีของตนเป็นอย่างอื่น คบกันมานานน่าจะรู้นิสัยกัน ด้วยความน้อยใจ และทูลู แตงกวาจึงปล่อยให้ส้มโอเข้าใจผิดต่อไปโดยไม่ยอมบอกความจริง ทำให้ทั้งสองคนมีท่าทีเย็นชาต่อกันมากขึ้นเรื่อยๆ

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร กรุณาเลือกตอบ
ข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลง
เหตุการณ์ได้ โดยการทำให้เรื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะบอกเหตุผลที่ตนเองสละสิทธิ์ให้เพื่อนฟัง
2. ฉันจะไม่รับคำชวนของรุ่นพี่ ที่ให้สมัครเข้ารับการคัดเลือกตั้งแต่แรก
3. ฉันจะไม่ใช้วิธีเย็บเพื่อไม่ให้เพื่อนเดาใจเขาเอง
4. ฉันจะถามความสมัครใจของเพื่อนก่อนว่า ยินดีรับบทต่อจากฉันหรือเปล่า
5. ฉันจะไม่สละสิทธิ์
6. ฉันจะขอโทษเพื่อน

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “ต้นข้าว” ตัวเอกในเรื่อง

ต้นข้าวอยากอ่านหนังสืออ่านเล่นภาษาต่างประเทศเล่มหนึ่งมาก แต่เธอไม่แน่ใจว่ามันจะสนุกเหมือนที่คิดหรือเปล่า ถ้าซื้อมาแล้วไม่สนุกเท่าที่คิดก็คงจะเสียตังค์เงิน เพราะหนังสือมีราคาค่อนข้างแพง จึงถามเพื่อนว่ามีใครเคยอ่านหรือมีให้ยืมบ้าง ปรากฏว่า ปุยฝ้ายมี ซึ่งเป็นเล่มที่ญาติส่งมาให้จากต่างประเทศ และมีลายเซ็นของนักเขียนที่ปกในด้วย ตอนแรก ปุยฝ้ายจะไม่ให้ยืมเพราะเธอค่อนข้างหวง แต่ต้นข้าวก็อ้อนวอนขอร้องจนกระทั่งขอยืมมาได้สำเร็จ

วันที่ปุยฝ้ายเอาหนังสือมาให้ เธอก็กำชับว่าให้ดูแลรักษาดีๆ และให้รีบเอามาคืน ต้นข้าวก็รับคำเป็นอย่างดี เมื่อได้หนังสือมาแล้ว เธอก็คิดว่าจะรีบๆอ่านและรีบเอาไปคืนเจ้าของ เธอจึงมักจะเอาหนังสือเล่มนี้ติดตัวไปไหนต่อไหนด้วย เนื่องจากว่าถ้ามีเวลาเธอจะได้หยิบขึ้นมาอ่านได้ในทันที

วันหนึ่ง ต้นข้าวนำหนังสือเล่มนี้ไปนั่งอ่านบนรถโดยสารประจำทาง เนื่องจากช่วงเวลาที่รถติด มันไม่มีอะไรที่จะทำได้ดีไปกว่าการนั่งอ่านหนังสือ เมื่อรถจอดตรงป้ายรถโดยสารประจำทางที่เธอต้องการจะลง เธอก็ลุกจากที่นั่งเตรียมตัวลงจากรถโดยมีหนังสือเล่มใหญ่ถือไว้ในมือหนึ่ง ส่วนอีกมือก็จับกระเป๋าที่สะพายอยู่ แต่ระหว่างที่ก้าวขาออกจากรถ หนังสือก็พลัดหลุดจากมือของเธอตกลงไปในแอ่งน้ำขังริมทางเท้า ทำให้หนังสือพอง และสกปรกเลอะเทอะ

จากสภาพของหนังสือ ต้นข้าวคิดว่าคงคืนให้ปุยฝ้ายไม่ได้แล้ว เธอจึงตัดสินใจที่จะซื้อให้ แต่พนักงานของร้านหนังสือที่มีหนังสือเล่มนี้วางขาย บอกว่าหนังสือถูกขายหมดแล้ว ต้องรออีกประมาณ 1 อาทิตย์จึงจะมีของมา ช่วงนั้น ปุยฝ้ายก็โทรศัพท์มาทวงเพราะอยากอ่านหนังสือเล่มนี้ซ้ำอีกรอบ ต้นข้าวจึงโกหกไปว่ายังไม่จบ

เมื่อได้หนังสือมาแล้ว ต้นข้าวก็รีบนำไปคืนปุยฝ้ายทันทีโดยที่ไม่มีลายเซ็น เพราะเธอจนปัญญาที่จะหาจริงๆ ปุยฝ้ายรู้ทันทีว่าไม่ใช่หนังสือเล่มเดิมของเธอ แต่เธอก็ไม่ได้โกรธอะไรมากมาย ปุยฝ้ายเสียความรู้สึกมากกว่าที่อุตส่าห์ให้ยืมแล้วแต่ต้นข้าวก็ยังไม่สามารถรักษาได้และยังมาโกหกอีก นอกจากนี้ยังเสียตังค์ด้วย เพราะลายเซ็นของนักเขียนไม่ใช่หากันได้ง่ายๆนัก

ตั้งแต่นั้นมา ต้นข้าวก็ไม่สามารถพูดคุยกับปุยฝ้ายได้อย่างสนิทใจ และเข้าหน้าไม่ค่อยติด เพราะยังรู้สึกผิดอยู่ และก็ไม่กล้าเอ่ยปากยืมอะไรจากเธออีกเลย

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** **ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้** โดยการทำเครื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะไม่ยืมหนังสือของปุยฝ้าย
2. ฉันจะไม่นำหนังสือติดตัวไปไหนต่อไหนด้วย
3. ฉันจะเก็บหนังสือใส่กระเป๋า ก่อนที่จะลงจากรถประจำทาง
4. ฉันจะไม่โกหกปุยฝ้าย
5. ฉันจะตัดสินใจซื้อหนังสือเป็นของตนเองตั้งแต่แรก
6. ฉันจะอ่านหนังสือที่ยืมปุยฝ้ายมาเฉพาะตอนอยู่ที่บ้านเท่านั้น

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “หลิน” ตัวเอกในเรื่อง

หลินเป็นคนเรียนดี ขณะนี้เธอเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง หลินตั้งใจจะคว้าเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง มาให้ได้ เพื่อการสอบชิงทุนไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศตามที่เธอใฝ่ฝัน แต่การศึกษาต่อต่างประเทศต้องใช้งเงินเป็นจำนวนมาก เธอจึงไม่ต้องการเพิ่มภาระให้กับครอบครัว ดังนั้นจึงอยากสอบชิงทุนการศึกษาให้ได้

ตั้งแต่เรียนในระดับมหาวิทยาลัย เธอก็ตั้งใจเรียนมาตลอด มีบางวิชาที่เธอได้เกรดไม่ตีบ้าง จนตอนนี้เธอได้เกรดเฉลี่ยสะสม 3.45 หลินต้องการทำเกรดเฉลี่ยให้ได้เกิน 3.5 และเทอมนี้ก็เป็นเทอมสุดท้ายแล้ว ประกอบกับมีวิชาหนึ่งซึ่งเธอไม่ค่อยถนัด ถ้าวิชานี้ได้เกรดต่ำกว่าปี เธอก็จะพลาดจากเกียรตินิยมอันดับหนึ่งทันที เธอจึงเครียดและกดดันมาก

ในวิชาที่เธอไม่ถนัดนี้ เธอได้เข้าฟังการบรรยายอย่างสม่ำเสมอ หมั่นสอบถามอาจารย์ในส่วนตัวตนเอง ไม่เข้าใจทำรายงานส่งตรงเวลา รวมถึงเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อที่จะทำเกรดให้สูงกว่าปีให้ได้

ช่วงก่อนสอบ หลินพยายามอ่านหนังสือ และพยายามทำความเข้าใจกับบทเรียนให้มากที่สุด การนอนดึกติดๆกัน และทานข้าวไม่เป็นเวลา ทำให้หลินป่วยจนต้องเข้าโรงพยาบาล จนกระทั่งวันสอบ เธอก็ยังไม่หายดี แต่ก็ฝืนไปสอบ อาการป่วยเป็นอุปสรรคในการทำข้อสอบมาก เพราะเธอไม่สามารถใช้สมองได้อย่างเต็มที่ เธอไม่มั่นใจเลยแต่ก็หวังว่า คณะแพทย์ที่ผ่านมาจะช่วยให้เธอสามารถได้เกรดปี

เมื่อประกาศผลสอบ หลินก็ต้องพบกับความผิดหวัง เพราะเธอได้เกรดเพียงแค่วกเท่านั้น ซึ่งส่งผลให้เกรดเฉลี่ยสะสมของเธอได้ไม่ถึง 3.5 เธอพลาดจากการได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งและโอกาสที่จะสอบชิงทุนไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศอย่างน่าเสียดายที่สุด

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** **ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้** โดยการทำเครื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะไม่หักโหมอ่านหนังสือจนป่วย
2. ฉันจะไม่ยึดติดกับทุนการศึกษาซึ่งสร้างความกดดันให้ตัวฉัน
3. ฉันจะรู้จักแบ่งเวลา เพื่อสุขภาพของตนเอง
4. ฉันจะลงทะเบียนเรียนวิชาที่ฉันถนัดอื่นๆด้วย เพื่อดึงคะแนนเฉลี่ยสะสมให้สูงขึ้น
5. ฉันจะไม่ตั้งความหวังว่าตนเองจะต้องได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง
6. ฉันจะตั้งใจเรียนให้สม่ำเสมอและทำเกรดให้ดีตั้งแต่ชั้นปีแรก

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “เด็ก” ตัวเอกในเรื่อง

เด็ก เป็นคนที่หัวดีมาก แต่เกียจคร้าน การเรียนในแต่ละวันที่ผ่านไปเธอก็ไม่ค่อยตั้งใจ แทบจะไม่มีการทบทวนบทเรียนเลย ด้วยความทะนงตนว่าหัวระดับเธออ่านครั้งเดียวก็เข้าใจ ทำข้อสอบได้แน่ๆ รายงานที่ต้องส่งอาจารย์ก็ทำเสร็จแบบเฉียดฉิวทุกครั้ง แต่ก็ไม่ค่อยสมบูรณ์ เนื่องจากไม่มีเวลาตรวจสอบ ชีวิตนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของเธอจึงหมดไปกับการเที่ยวเล่น และทำสิ่งไร้สาระเป็นส่วนมาก

เกรดเฉลี่ยที่ผ่านมาจากมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของเด็กค่อนข้างดี ทำให้เธอคิดว่าอย่างไรเสีย เธอก็คงสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ และยังหวังด้วยว่าเธอจะสามารถสอบเข้าคณะที่เลือกไว้เป็นอันดับหนึ่งได้ด้วย แต่เธอยังคงประพฤติตัวเหมือนเดิม คือเรียนๆเล่นๆ ในขณะที่เพื่อนๆเขาเตรียมตัวเป็นปีก่อนสอบ แต่เด็กเตรียมตัวแค่เดือนเดียว ด้วยเธอคิดว่ามันคงเพียงพอ และเมื่อเจอข้อสอบจริงๆ เธอกลับพบว่ามันยากกว่าที่คิดมากมายนัก เธอยอมรับในขณะนั้นว่า เธอทำไม่ค่อยได้ และเริ่มกังวลกับคะแนนเป็นครั้งแรกในชีวิต

หลังการสอบเข้ามหาวิทยาลัยผ่านพ้นไป ก็ถึงวันประกาศคะแนน และก็เป็นอย่างที่คิด คะแนนของเด็กไม่เพียงพอที่จะใช้เข้าคณะที่เธอใฝ่ฝัน เธอจึงต้องเลือกคณะอื่น มหาวิทยาลัยอื่น และเธอก็สามารถสอบติดคณะที่เลือกไว้เป็นอันดับสาม แต่เมื่อเข้าไปเรียนแล้วมันไม่ใช่สิ่งที่เธอชอบเลย เธอต้องทนเรียนอย่างไม่มีความสุขเป็นเวลาถึงหนึ่งปี ก่อนตัดสินใจสอบใหม่อีกครั้ง และเธอก็รู้สึกเสียดายเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ โดยการทำเครื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะตั้งใจอ่านหนังสือ และเตรียมตัวสอบเอนทรานซ์ให้พร้อมกว่านี้
2. ฉันจะไม่เอาแต่เที่ยวเล่นและทำสิ่งไร้สาระ
3. ฉันจะไม่ประมาทและไม่คิดว่าฉันสามารถสอบติดคณะที่ตนเองต้องการได้แน่ๆ
4. ฉันจะไม่ทะนงตนว่าหัวดีอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องอ่านหนังสือ
5. ฉันจะเปิดใจยอมรับและเรียนอย่างจริงจังในคณะที่สอบติด
6. ฉันจะขยันและตั้งใจเรียนในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “แพน” ตัวเอกในเรื่อง

แพน เป็นคนที่ค่อนข้างรักอิสระ มีความมั่นใจในตนเองสูง เกือบการติดอยู่ในกรอบ เธอจึงมักจะมีเรื่องขัดแย้งกับพ่อเสมอ เนื่องจากพ่อของเธอเป็นคนเข้มงวด ทำให้แพนรู้สึกว่าตนเองขาดอิสระ ไม่สามารถทำอะไรตามใจได้อย่างที่ต้องการ เมื่อถูกติกรอบมาๆ เข้า เธอจึงคิดอยากจะแหกกฎที่ผู้เป็นพ่อตั้งเอาไว้

วันหนึ่ง เพื่อนของแพนชวนไปเที่ยวผับ ซึ่งแน่นอนว่าพ่อของแพนไม่เห็นด้วย และไม่อนุญาต เนื่องจากว่ามันอันตราย อาจถูกล้วงได้ง่าย ประกอบกับช่วงนั้นมีข่าวชุลลอบวางระเบิดทั่วกรุงเทพฯ สถานที่ที่มีคนอยู่รวมกันมากๆ จึงไม่ปลอดภัยนัก แต่แพนไม่กลัว เพราะคิดว่า เธอคงไม่โชคร้ายขนาดนั้น และเธอก็อยากออกไปเปิดหูเปิดตาด้วย แพนจึงแอบหนีพ่อออกไปกับเพื่อน

เมื่อพ่อรู้ว่าแพนแอบหนีออกไปเที่ยว พ่อก็โทรศัพท์ตาม แต่แพนปิดเครื่อง จึงไม่สามารถติดต่อได้ พ่อนั่งรออยู่ที่บ้านด้วยความกระวนกระวายใจ จนเวลาประมาณสี่ทุ่มกว่าๆ โทรศัพท์นอกข่าวว่า มีการระเบิดเกิดขึ้นในย่านสถานที่ท่องเที่ยวยามราตรีของวัยรุ่นแห่งหนึ่งซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็นสถานที่ที่แพนไปริเปล่า แต่มันทำให้พ่อตัดสินใจขับรถออกตามหาแพนด้วยความเป็นห่วง เพราะความรีบร้อน ประกอบกับขับรถในเวลากลางคืน ทำให้พ่อไม่ทันมองมอเตอร์ไซค์ที่วิ่งออกมาจากซอยข้างๆ จึงต้องหักหลบในระยะกระชั้นชิด จนรถชนเสาไฟฟ้าข้างทาง

ขณะนั้น แพนกลับถึงบ้านแล้ว และรับรู้ในเวลาต่อมาว่าพ่อประสบอุบัติเหตุ เธอกับแม่จึงรีบไปโรงพยาบาลระหว่างทาง แม่เล่าให้ฟังว่า พ่อได้ข่าวลอบวางระเบิดจึงรีบออกไปตามหาแพนแล้วก็ประสบอุบัติเหตุ ทำให้แพนเสียใจมากที่เป็นสาเหตุให้พ่อต้องมาเจ็บแบบนี้

เมื่อไปถึงโรงพยาบาล หมอบอกว่าพ่อฟื้นชีวิตอันตรายแล้ว บาดแผลมีเพียงศีรษะแตกและขาข้างซ้ายหักเท่านั้น แต่ต้องพักอยู่ที่โรงพยาบาลเพื่อรอดูอาการอีกซักระยะหนึ่ง เมื่อพ่อฟื้นมาเห็นแพน แทนที่จะโกรธและต่อว่า กลับดีใจที่เห็นแพนยังปลอดภัยและอยู่กับแม่ ทำให้แพนยิ่งรู้สึกผิดมากขึ้น

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ โดยการทำเครื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำพูดของพ่อ
2. ฉันจะไม่ทำตามใจตนเองโดยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อ
3. ฉันจะรักพ่อให้มากกว่านี้
4. ฉันจะไม่ออกไปเที่ยวผับในวันนั้น
5. ฉันจะรับรู้และรับฟังในความรู้สึกเป็นห่วงของพ่อ
6. ฉันจะไม่ปิดมือถือ

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “ข้าวปั้น” ตัวเอกในเรื่อง

ข้าวปั้น เป็นคนที่มีความมุ่งมั่น และมีความทะเยอทะยานสูง เธอเกิดมาในครอบครัวชนชั้นกลาง จึงมีความคิดว่าเธอจะทำทุกอย่างให้ครอบครัวมีความมั่นคง และมั่งคั่งขึ้น เธอตั้งใจเรียน เพื่อว่าอนาคตจะได้มีงานดีๆทำ และพ่อแม่จะได้ไม่ลำบาก

ข้าวปั้นพยายามในเรื่องเรียนมาก เพราะต้องการให้ผลออกมาดีที่สุดจนกระทั่งละเลยสิ่งต่างๆในครอบครัวไป แม้กระทั่งแม่ป่วย เธอก็ยังไม่สังเกตเห็น และแม่ของเธอก็ไม่คิดจะบอกลูก เพราะกลัวว่า ถ้าลูกรู้ก็อาจจะกังวลจนมีผลกระทบต่อการศึกษาที่เธอตั้งใจและหวังกับมันมาก

เมื่อข้าวปั้นเรียนจบระดับปริญญาตรี ผลการเรียนของเธออยู่ในขั้นที่ดีมากจนสามารถนำเกรดไปสมัครสอบชิงทุนเพื่อไปศึกษาต่อยังต่างประเทศได้ และเธอก็สามารถทำได้สำเร็จอีกครั้ง เธอได้ทุนนี้ ข้าวปั้นนำข่าวดีนี้ไปบอกแม่ ทั้งๆที่อาการป่วยของแม่เริ่มทรุด แต่แม่ก็ไม่แสดงให้ข้าวปั้นเห็น เธอยินดีไปกับลูกด้วย และบอกให้ลูกตั้งใจเรียน จะได้กลับมาอยู่กับพ่อแม่ไวๆ แม้ข้าวปั้นจะสังเกตเห็นอาการผิดปกติของแม่ แต่เมื่อแม่บอกว่าไม่ได้เป็นอะไรมา เธอก็ไม่ซักถามอะไรต่อ และคิดว่าแม่คงไม่เป็นอะไรมาจริงๆ ก่อนไปเรียนต่อ เธอก็กำชับให้แม่ดูแลสุขภาพของตัวเองด้วย

ในระหว่างศึกษาต่ออยู่ที่ต่างประเทศ ข้าวปั้นก็ติดต่อพูดคุย เขียนจดหมาย ส่งอีเมลล์ ถามข่าวคราวรวมถึงสารทุกข์สุกดิบสม่ำเสมอ แต่สิ่งเดียวที่เธอไม่รู้ก็คือ อาการป่วยของแม่ที่ในวันจะทรุดหนักลงเรื่อยๆ จนโรงพยาบาลกลายเป็นบ้านหลังที่สอง แม่ไม่เคยปรึกษาบอกข้าวปั้นเรื่องเข้าโรงพยาบาล และกำชับพ่อไม่ให้บอกด้วย แม่ไม่ยอมให้ข้าวปั้นใจไม่ดี เพราะรู้ว่าข้าวปั้นรักเธอมาก

ช่วงปิดเทอม ข้าวปั้นตัดสินใจกลับมาที่ประเทศไทยโดยที่ไม่บอกพ่อกับแม่ก่อน เพราะอยากทำให้พวกเขาประหลาดใจ ทำให้ข้าวปั้นรู้เป็นครั้งแรกว่า แม่ป่วยหนักมากและเป็นมานานแล้วก่อนที่จะจะไปเรียนต่อเสียอีก นอกจากนี้เธอยังรับรู้ว่าแม่อาจจะอยู่กับเธออีกได้ไม่นาน ข้าวปั้นเสียใจมาก เพราะสิ่งที่เธอทำมาทั้งหมดก็เพื่อพ่อกับแม่ แต่เธอยังไม่ได้ตอบแทนอะไรแม่เลย

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

หากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบ**
ข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ โดยการทำเครื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะสังเกตเห็นและเอาใจใส่สุขภาพของแม่มากกว่านี้
2. ฉันจะไม่ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ
3. ฉันจะให้เวลากับแม่มากกว่านี้
4. ฉันจะไม่ทะเยอทะยานและมุ่งมั่นการเรียนมากเกินไป
5. ฉันจะหางานดีๆทำในประเทศไทย เพื่อจะได้อยู่กับพ่อแม่
6. ฉันจะไม่ละเลยต่อสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นในครอบครัว

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “เซน” ตัวเอกในเรื่อง

เซน เป็นแฟนกับ ทราย ทั้งคู่คบกันมานาน ทั้ง 2 คนรักกันมาก แม้จะเรียนคนละมหาวิทยาลัย แต่ทั้ง 2 คนก็จะหาโอกาสนัดเจอกันเสมอ และความสัมพันธ์ก็ดำเนินไปด้วยความราบรื่น ถ้อยทีถ้อยอาศัย เต็มไปด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน แต่เมื่อเวลาผ่านไป นอกจากทั้งคู่จะเรียนหนักขึ้นด้วยว่าเป็นปีสุดท้ายของการเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว เซน กับ ทรายต่างต้องเตรียมตัวหางาน จึงห่างๆกันไป ไม่ได้นัดเจอกันบ่อยๆเหมือนแต่ก่อน ทำให้ เซนรู้สึกถึงความสัมพันธ์ที่มีกับ ทราย เริ่มไม่เหมือนเดิม แต่เขาก็ไม่คิดอะไรมากกว่านั้น ในช่วงนี้เองที่ นิว เริ่มเข้ามาในชีวิตของ เซน

นิว เป็นผู้หญิงหน้าตาน่ารัก สดใสร่าเริง ช่างเอาใจ เข้าอกเข้าใจ และน่าปกป้อง เรียกว่าเป็นผู้หญิงในสเปคของหนุ่มๆทั่วไปได้ เซนยินดีมากที่ได้รู้จักและคบ นิว เป็นเพื่อน แม้ว่า นิว จะแสดงออกอย่างชัดเจนว่าชอบ เซน แต่ เซนก็ไม่มีท่าทีอะไรเป็นพิเศษ เนื่องจากยังสับสนว่า ความรู้สึกที่มีต่อ นิว เป็นแค่ความชอบหรือ ความรัก นอกจากนี้ เขาก็ยังไม่ได้เลิกกับ ทราย ด้วย

วันหนึ่ง ทราย โทร.มายกเลิกนัด โดยให้เหตุผลว่ามีธุระ ซึ่ง เซนก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร เพราะช่วงหลังๆต่างคนก็ไม่ค่อยมีเวลา จึงนัดเพื่อนๆในกลุ่มออกไปเที่ยวแทน แต่ที่ห้างสรรพสินค้า เซนกลับพบ ทราย นั่งทานข้าวอยู่ในร้านอาหารญี่ปุ่นกับผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่ง เซนโกรธมาก เพราะคิดว่า ทรายมีแฟนใหม่คือผู้ชายคนนั้นแน่ๆ เพื่อนๆที่เห็นเหตุการณ์ก็พากันบอกว่าเซนอาจเข้าใจสิ่งที่เห็นผิดไป

เมื่อกลับถึงบ้าน หลังจากนั่งไตร่ตรองพักใหญ่ เซนก็ตัดสินใจโทรศัพท์ไปถามทรายเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น ซึ่ง ทรายบอกว่าผู้ชายคนนั้นเป็นลูกพี่ลูกน้องที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ แต่เธอก็บอกเซนว่า รู้สึกไม่ดีที่เซนมาระแวงกับเรื่องแค่นี้ ทั้งๆที่ไม่มีอะไร ทำให้เซนโกรธและการสนทนาก็ลุกลามจนกลายเป็นการทะเลาะกันและเซนพลังปากบอกขอยุติความสัมพันธ์กับทรายไป หลังจากนั้นเซนก็หันไปคบและเพิ่มความสนิทสนมกับนิวแทน

เมื่อเวลาผ่านไป 2-3 เดือน เซนก็พบว่า ตนเองไม่สามารถคิดถึง นิว ได้มากกว่าความเป็นเพื่อน และ นิว ก็ไม่สามารถแทนที่ ทราย ได้ เซนคิดถึง ทราย มาก จึงติดต่อกลับไปหาอีกครั้ง ด้วยหวังว่าจะกลับมาคบกันใหม่ได้ แต่สิ่งที่ได้รับรู้ก็คือ ทราย มีแฟนใหม่แล้วซึ่งผู้ชายคนนี้เป็นลูกชายของเพื่อนสนิทคุณแม่ทรายด้วย และ ทราย ก็พูดทำนองว่าโอกาสที่ทั้งคู่จะกลับมาคบกันเหมือนเดิมนั้นคงจะเป็นไปได้ยาก

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

หากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบ**
ข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลง
เหตุการณ์ได้ โดยการทำเครื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะไม่หันไปคบกับนิว
2. ฉันจะไม่บอกยุติความสัมพันธ์กับทราย
3. ฉันจะรู้จักควบคุมอารมณ์
4. ฉันจะเข้าใจทราย
5. ฉันจะไม่ให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ห้างสรรพสินค้ามาซ้ำใจจิตใจ
6. ฉันจะใช้เวลาอยู่กับทรายให้มากขึ้น

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “พล” ตัวเอกในเรื่อง

พล เป็นพนักงานบริษัทแห่งหนึ่ง และมีรุ่นน้องผู้หญิงที่เพิ่งเข้ามาทำงานใหม่ มาแอบชอบ เธอชอบชวนเขาไปทานข้าวด้วยกันเสมอ มีของฝากเล็กๆน้อยๆมาให้บ่อยๆ และเจาะจงที่จะมาขอคำปรึกษาจากเขาทั้งๆที่มีรุ่นพี่ในที่ทำงานอีกหลายคนที่จะพร้อมจะให้คำปรึกษาได้ แม้เธอจะไม่บอกออกมาตรงๆ แต่พลก็รู้ว่าเธอต้องชอบเขาอยู่แน่ๆ และเขาก็ไม่ไ้รังเกียจ แต่เขายังไม่ยอมมีแฟน จึงคอยแกล้งรุ่นน้องคนนี้เพื่อลงใจอยู่เสมอ เช่น ชอบทำตัวไม่มีเหตุผล เวลามีคนรักก็เบียดบัง หรือไปผัดเวลาเสมอๆ เป็นต้น เพื่อให้เธอหมดความพยายามไปเอง โดยที่ไม่รู้ตัวว่า เขาเริ่มชอบรุ่นน้องคนนี้ขึ้นมาแล้ว

ถึงวันหนึ่ง ท่าที่ที่รุ่นน้องคนนี้มีให้พลก็เปลี่ยนไป แม้ว่าเธอจะให้ความสนิทสนมเหมือนเดิม แต่พลก็รู้สึกว่า มันมีความห่างเหินระหว่างเธอกับเขา พลเริ่มกระวนกระวายใจ ทำให้เขารู้ว่าเขาเองก็ชอบเธอซะแล้ว พลจึงเปลี่ยนท่าทีปฏิบัติต่อรุ่นน้องคนนี้ โดยคอยดูแลเอาใจใส่เขามากขึ้น แสดงความเป็นห่วง และไม่พอใจเมื่อเห็นเธอสนิทสนมกับผู้ชายคนอื่น จนเธอรู้สึกได้เลยตามความรู้สึกตรงๆว่าเขาชอบเธอหรือเปล่า พลเลยบอกไปว่าชอบ แต่คำตอบที่ได้รับกลับเป็นว่าตอนนี้ความรู้สึกที่เธอมีให้เธอเหลือแค่พี่น้องเท่านั้น เธอคิดว่าเขาเป็นเพียงแค่พี่ชายคนหนึ่ง

แม้รุ่นน้องจะบอกออกมาตรงๆแล้ว แต่พลก็ไม่ยอมแพ้ เขาไม่ยอมเป็นแค่พี่ชายจึงเริ่มต่อเขามากขึ้น แต่ดูเหมือนว่า ยิ่งรุก เธอก็ยิ่งถอยห่างออกไป จนเมื่อไม่นานมานี้ พลเห็นรุ่นน้องสนิทสนมกับผู้ชายคนหนึ่งและปฏิบัติต่อผู้ชายคนนั้นเหมือนกับเคยปฏิบัติต่อเขาก่อนหน้านั้น พลรู้สึกทนไม่ได้ เมื่อมีโอกาสได้คุยกับผู้ชายคนนั้น เขาจึงบอกไปว่า รุ่นน้องคนนี้เป็นแฟนเขา กรุณาอยู่ห่างๆเธอได้ไหม ผู้ชายคนนั้นไม่ยอมมีปัญหาจึงรับปาก

ผู้ชายคนนั้นได้ทำตามที่ได้รับปากไว้กับพลจริงๆ คือพยายามถอยห่างออกมา ทำให้รุ่นน้องรู้สึกแปลกใจ จึงถามเหตุผลที่เขาทำตัวห่างเหิน ทำให้รู้เรื่องที่พลไปโกหกไว้ รุ่นน้องโกรธมากจนพลแทบจะมองหน้าไม่ได้

หลังจากนั้นรุ่นน้องก็ไปอธิบายเรื่องต่างๆให้เขาคนนั้นเข้าใจจนหมด ในเวลาต่อมา พลก็ได้รู้ว่าว่ารุ่นน้องเป็นแฟนกับผู้ชายคนนั้นแล้ว เขาเสียใจมากจนมีผลกระทบต่องาน เพราะพลไม่สามารถทำงานกับรุ่นน้องได้อย่างสนิทใจเหมือนเดิม สุดท้ายเขาจึงตัดสินใจลาออก

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ โดยการทำความเรียงหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะฟังความรู้สึกของตนเองที่มีต่อรุ่นน้องให้เร็วกว่านี้
2. ฉันจะเปิดใจยอมรับรุ่นน้อง
3. ฉันจะไม่ปั้นเรื่องโกหกผู้ชายคนนั้นและไม่ไปวุ่นวายกับรุ่นน้อง
4. ฉันจะไม่แกล้งรุ่นน้อง เช่น เบียดบัง และทำตัวไร้เหตุผล
5. ฉันจะไม่เล่นตัวจนเสียโอกาสดีๆไป
6. ฉันจะตัดใจและยอมรับความจริงตั้งแต่ตอนที่รุ่นน้องเริ่มไปสนิทสนมกับผู้ชายคนอื่นแล้ว

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “ป๋อง” ตัวเอกในเรื่อง

ป๋อง เป็นเพื่อนสนิทกับ นัท ทั้งคู่คบกันมาตั้งแต่เด็ก. ปลาย ๆ จนตอนนี้ อยู่มหาวิทยาลัยแล้วก็ยังเป็นเพื่อนรักกันอยู่ ที่คณะของทั้งคู่มีโครงการจะทำละครเวที และต้องมีการคัดเลือกนักแสดง เพื่อหาคนที่มีความคล่องแคล่วเหมาะกับตัวละคร ป๋อง และนัทเป็นตัวเก็งที่จะได้รับบทตัวเอกทั้งคู่ นัทฝึกการแสดงอย่างหนัก เพราะเขาหวังว่าจะได้เล่นเป็นตัวละครตัวนี้มาก แต่สุดท้ายแล้ว ป๋องก็ได้รับเลือก ส่วนนัทได้รับบทรองแทน แม้ว่านัทจะรู้สึกเสียใจ และอิจฉाप๋องอยู่สักหน่อย แต่ก็ดีใจไปกับเพื่อนด้วย

ส่วนป๋อง ค่อนข้างแปลกใจที่ตนเองได้รับบทเด่น เขาไม่ได้ซ้อมหนักเหมือนกับนัท เพราะเขาไม่ได้หวังในบทนี้ อยู่แล้วตั้งแต่แรก จริงๆ แล้วป๋องอยากทำงานเบื้องหลังมากกว่า แต่โดนรุ่นพี่ขอร้องให้เข้าร่วมคัดเลือกด้วย จึงต้องเข้าร่วมอย่างไม่มีทางเลือก นี่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาแสดงได้โดยไร้ความกดดันตอนที่มีการคัดเลือก ในขณะที่นัทหวังไว้มาก ทำให้เกร็งและแสดงได้ไม่เป็นธรรมชาติเท่าที่ควร ป๋องรู้ว่า นัทอยากได้บทนี้มากและเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี เขาจึงอยากให้เพื่อนได้สวมบทบาทเป็นตัวละครนี้ จึงไปขอสละสิทธิ์และทำงานเบื้องหลังอย่างที่เขาคาดการตั้งแต่แรกแทน

เมื่อนัทรู้ข่าว ก็โกรธป๋อง เพราะคิดว่าสิ่งที่ได้มาไม่ได้เป็นเพราะความสามารถของตนเอง แต่เป็นเพราะความสงสารจากเพื่อน พาลคิดไปว่าป๋องยังไม่เข้าใจเรื่อง และทำให้รู้สึกว่าเขาดีใจที่ป๋องมาขึ้นไปอีก จึงวางท่าเย็นชาใส่ป๋อง ไม่สนใจและทำเหมือนป๋องไม่มีตัวตนอยู่ในสายตา โดยที่ป๋องก็ไม่รู้ว่าเหตุใดเพื่อนจึงโกรธ

วันหนึ่ง ป๋องทนไม่ไหว เลยตัดสินใจถามออกไปตรงๆ ว่าโกรธเรื่องอะไร ทำให้รู้ว่าสาเหตุที่ทำให้นัทโกรธตนก็คือ นัทคิดว่าการสละสิทธิ์ของป๋องเป็นการดูถูก เหมือนกับว่าถ้าป๋องไม่สละสิทธิ์บทนี้ให้ เขาก็คงไม่ได้เล่น โดยไม่รู้เลยว่าจริงๆ แล้วป๋องอยากทำงานเบื้องหลังมากกว่า แต่ป๋องก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเพื่อนถึงแปลกความปรารถนาดีของตนเป็นอย่างอื่น คบกันมานานน่าจะรู้นิสัยกัน ด้วยความน้อยใจ และทิวี่ ป๋องจึงปล่อยให้นัทเข้าใจผิดต่อไปโดยไม่ยอมบอกความจริง ทำให้ทั้งสองคนมีท่าทีเย็นชาต่อกันมากขึ้นเรื่อยๆ

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ โดยการทำความจริงหายวอดกลมล้มลอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะบอกเหตุผลที่ตนเองสละสิทธิ์ให้เพื่อนฟัง
2. ฉันจะไม่รับคำชวนของรุ่นพี่ ที่ให้สมัครเข้ารับการคัดเลือกตั้งแต่แรก
3. ฉันจะไม่ใช้วิธีเจียบเพื่อให้เพื่อนเดาใจเขาเอง
4. ฉันจะถามความสมัครใจของเพื่อนก่อนว่า ยินดีรับบทต่อจากฉันหรือเปล่า
5. ฉันจะไม่สละสิทธิ์
6. ฉันจะขอโทษเพื่อน

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “ไอ้ต” ตัวเอกในเรื่อง

ไอ้ต อยากอ่านหนังสืออ่านเล่นภาษาต่างประเทศเล่มหนึ่งมาก แต่เขาไม่แน่ใจว่ามันจะสนุกเหมือนที่คิดหรือเปล่า ถ้าซื้อมาแล้วไม่สนุกเท่าที่คิดก็คงจะเสียดายเงิน เพราะหนังสือมีราคาค่อนข้างแพง จึงถามเพื่อนว่ามีใครเคยอ่านหรือมีให้ยืมบ้าง ปรากฏว่า บอยมี ซึ่งเป็นเล่มที่ญาติส่งมาให้จากต่างประเทศ และมีลายเซ็นของนักเขียนที่ปกในด้วย ตอนแรก บอยจะไม่ให้ยืมเพราะเขาค่อนข้างหวง แต่ไอ้ตก็อ่อนวอนขอร้องจนกระทั่งขอยืมมาได้สำเร็จ

วันที่บอยเอาหนังสือมาให้ เขาก็กำชับว่าให้ดูแลรักษาดีๆ และให้รีบเอามาคืน ไอ้ตก็รับคำเป็นอย่างดี เมื่อได้หนังสือมาแล้ว เขาก็คิดว่าจะรีบๆ อ่านและรีบเอาไปคืนเจ้าของ เขาจึงมักจะเอาหนังสือเล่มนี้ติดตัวไปไหนต่อไหนด้วย เนื่องจากว่าถ้ามีเวลาเขาจะได้หยิบขึ้นมาอ่านได้ในทันที

วันหนึ่ง ไอ้ตนำหนังสือเล่มนี้ไปนั่งอ่านบนรถโดยสารประจำทาง เนื่องจากช่วงเวลาที่ยอดฮิต มันไม่มีอะไรที่จะทำได้ดีไปกว่าการนั่งอ่านหนังสือ เมื่อรถจอดตรงป้ายรถโดยสารประจำทางที่เขาต้องการจะลง เขาก็ลุกจากที่นั่งเตรียมตัวลงจากรถโดยมีหนังสือเล่มใหญ่ถือไว้ในมือหนึ่ง ส่วนอีกมือก็จับกระเป๋าที่สะพายอยู่ แต่ระหว่างที่กำลังจะลงจากรถ หนังสือก็พลัดหลุดจากมือของเขาตกลงไปในแอ่งน้ำข้างริมทางเท้า ทำให้หนังสือพอง และสกปรกเลอะเทอะ

จากสภาพของหนังสือ ไอ้ตคิดว่าคงคืนให้บอยไม่ได้แล้ว เขาจึงตัดสินใจที่จะซื้อใช้ให้ แต่พนักงานของร้านหนังสือที่มีหนังสือเล่มนี้วางขาย บอกว่าหนังสือถูกขายหมดแล้ว ต้องรออีกประมาณ 1 อาทิตย์จึงจะมีของมา ช่วงนั้นบอยก็โทรศัพท์มาทวงเพราะอยากอ่านหนังสือเล่มนี้ซ้ำอีกรอบ ไอ้ตจึงโกหกไปว่ายังไม่จบ

เมื่อได้หนังสือมาแล้ว ไอ้ตก็รีบนำไปคืนบอยทันทีโดยที่ไม่มีลายเซ็น เพราะเขาจนปัญญาที่จะหาจริงๆ บอยรู้ทันทีว่าไม่ใช่หนังสือเล่มเดิมของเขา แต่เขาก็ไม่ได้โกรธอะไรมากมาย บอยเสียความรู้สึกมากกว่าที่อุตสาหให้ยืมแล้วแต่ไอ้ตก็ยังไม่สามารถรักษาได้และยังมาโกหกอีก นอกจากนี้ยังเสียดายด้วย เพราะลายเซ็นของนักเขียนไม่ใช่หากันได้ง่ายๆ นัก

ตั้งแต่นั้นมา ไอ้ตก็ไม่สามารถพูดคุยกับบอยได้อย่างสนิทใจ และเข้าหน้าไม่ค่อยติด เพราะยังรู้สึกผิดอยู่ และก็ไม่กล้าเอ่ยปากยืมอะไรจากเขาอีกเลย

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ โดยการทำความหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะไม่ยืมหนังสือของบอย
2. ฉันจะไม่นำหนังสือติดตัวไปไหนต่อไหนด้วย
3. ฉันจะเก็บหนังสือใส่กระเป๋า ก่อนที่จะลงจากรถประจำทาง
4. ฉันจะไม่โกหกบอย
5. ฉันจะตัดสินใจซื้อหนังสือเป็นของตนเองตั้งแต่แรก
6. ฉันจะอ่านหนังสือที่ยืมบอยมาเฉพาะตอนอยู่ที่บ้านเท่านั้น

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “ชิน” ตัวเอกในเรื่อง

ชิน เป็นคนเรียนดี ขณะนี้เขาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ชินตั้งใจจะคว้าเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง มาให้ได้ เพื่อการสอบชิงทุนไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ ตามที่เขาใฝ่ฝัน แต่การศึกษาต่อต่างประเทศต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก เขาจึงไม่ต้องการเพิ่มภาระให้กับครอบครัว ดังนั้นจึงอยากสอบชิงทุนการศึกษาให้ได้

ตั้งแต่เรียนในระดับมหาวิทยาลัย เขาก็ตั้งใจเรียนมาตลอด มีบางวิชาที่เขาได้เกรดไม่ดีบ้าง จนตอนนี้เขาได้เกรดเฉลี่ยสะสม 3.45 ชินต้องการทำเกรดเฉลี่ยให้ได้เกิน 3.5 และเทอมนี้ก็เป็นเทอมสุดท้ายแล้ว ประกอบกับมีวิชาหนึ่งซึ่งเขาไม่ค่อยถนัด ถ้าวิชานี้ได้เกรดต่ำกว่าบี เขาก็จะพลาดจากเกียรตินิยมอันดับหนึ่งทันที เขาจึงเครียดและกดดันมาก

ในวิชาที่เขาไม่ถนัดนี้ เขาได้เข้าฟังการบรรยายอย่างสม่ำเสมอ หมั่นสอบถามอาจารย์ในส่วนที่ตนเองไม่เข้าใจทำรายงานส่งตรงเวลา รวมถึงเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อที่จะทำเกรดให้สูงกว่าบีให้ได้

ช่วงก่อนสอบ ชินพยายามอ่านหนังสือ และพยายามทำความเข้าใจกับบทเรียนให้มากที่สุด การนอนดึกติดๆกัน และทานข้าวไม่เป็นเวลา ทำให้ชินป่วยจนต้องเข้าโรงพยาบาล จนกระทั่งวันสอบ เขาก็ยังไม่หายดี แต่ก็ฝืนไปสอบ อาการป่วยเป็นอุปสรรคในการทำข้อสอบมาก เพราะเขาไม่สามารถใช้สมองได้อย่างเต็มที่ เขาไม่มั่นใจเลยแต่ก็หวังว่า คณะแพทย์ที่ผ่านมาจะช่วยให้เขาสามารถได้เกรดบี

เมื่อประกาศผลสอบ ชินก็ต้องพบกับความผิดหวัง เพราะเขาได้เกรดเพียงแค่อันดับที่เจ็ด ซึ่งส่งผลให้เกรดเฉลี่ยสะสมของเขาได้ไม่ถึง 3.5 เขาพลาดจากการได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งและโอกาสที่จะสอบชิงทุนไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศอย่างน่าเสียดายที่สุด

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบ** **ข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลง **เหตุการณ์ได้** โดยการทำเครื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะไม่หักโหมอ่านหนังสือจนป่วย
2. ฉันจะไม่ยึดติดกับทุนการศึกษาซึ่งสร้างความกดดันให้ตัวฉัน
3. ฉันจะรู้จักแบ่งเวลา เพื่อสุขภาพของตนเอง
4. ฉันจะลงทะเบียนเรียนวิชาที่ฉันถนัดอื่นๆด้วย เพื่อดึงคะแนนเฉลี่ยสะสมให้สูงขึ้น
5. ฉันจะไม่ตั้งความหวังว่าตนเองจะต้องได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง
6. ฉันจะตั้งใจเรียนให้สม่ำเสมอและทำเกรดให้ดีตั้งแต่ชั้นปีแรก

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “เอก” ตัวเอกในเรื่อง

เอก เป็นคนที่หัวดีมาก แต่เกียจคร้าน การเรียนในแต่ละวันที่ผ่านไปเขาก็ไม่ค่อยตั้งใจ แทบจะไม่มีการทบทวนบทเรียนเลย ด้วยความทะนงตนว่าหัวระดับเขาอ่านครั้งเดียวก็เข้าใจ ทำข้อสอบได้แน่ๆ รายงานที่ต้องส่งอาจารย์ก็ทำเสร็จแบบเฉียดฉิวทุกครั้ง แต่ก็ไม่ค่อยสมบูรณ์ เนื่องจากไม่มีเวลาตรวจสอบ ชีวิตนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของเขาจึงหมดไปกับการเที่ยวเล่น และทำสิ่งไร้สาระเป็นส่วนมาก

เกรดเฉลี่ยที่ผ่านมามาจนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของเอกค่อนข้างดี ทำให้เขาคิดว่าอย่างไรเสีย เขาก็คงสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ และยังหวังด้วยว่าเขาจะสามารถสอบเข้าคณะที่เลือกไว้เป็นอันดับหนึ่งได้ด้วย แต่เขาก็ยังคงประพุดิตัวเหมือนเดิม คือเรียนๆเล่นๆ ในขณะที่เพื่อนๆเขาเตรียมตัวเป็นปีก่อนสอบ แต่เค้าก็เตรียมตัวแค่เดือนเดียว ด้วยเขาคิดว่ามั่นคงเพียงพอ และเมื่อเจอข้อสอบจริงๆ เขากลับพบว่ามันยากกว่าที่คิดมากมายนัก เขายอมรับในขณะนั้นว่า ทำไม่ค่อยได้ และเริ่มกังวลกับคะแนนเป็นครั้งแรกในชีวิต

หลังการสอบเข้ามหาวิทยาลัยผ่านพ้นไป ก็ถึงวันประกาศคะแนน และก็เป็นอย่างที่คิด คะแนนของเอกไม่เพียงพอที่จะใช้เข้าคณะที่เขาใฝ่ฝัน เขาจึงต้องเลือกคณะอื่น มหาวิทยาลัยอื่น และเขาก็สามารถสอบติดคณะที่เลือกไว้เป็นอันดับสาม แต่เมื่อเข้าไปเรียนแล้วมันไม่ใช่สิ่งที่เขาชอบเลย เขาต้องทนเรียนอย่างไม่มีความสุขเป็นเวลาถึงหนึ่งปี ก่อนตัดสินใจสอบใหม่อีกครั้ง และเขาก็รู้สึกเสียดายเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบ**
ข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลง
เหตุการณ์ได้ โดยการทำเครื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะตั้งใจอ่านหนังสือ และเตรียมตัวสอบเอนทรานซ์ให้พร้อมกว่านี้
2. ฉันจะไม่เอาแต่เที่ยวเล่นและทำสิ่งไร้สาระ
3. ฉันจะไม่ประมาทและไม่คิดว่าฉันสามารถสอบติดคณะที่ตนเองต้องการได้แน่ๆ
4. ฉันจะไม่ทะนงตนว่าหัวดีอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องอ่านหนังสือ
5. ฉันจะเปิดใจยอมรับและเรียนอย่างจริงจังในคณะที่สอบติด
6. ฉันจะขยันและตั้งใจเรียนในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “แทน” ตัวเอกในเรื่อง

แทน เป็นคนที่ค่อนข้างรักอิสระ มีความมั่นใจในตนเองสูง เกิดเหตุการณ์ติดอยู่ในรถ เขาจึงมักจะมีเรื่องขัดแย้งกับพ่อเสมอ เนื่องจากพ่อของเขาเป็นคนเข้มงวด ทำให้แทนรู้สึกว่าคุณเองขาดอิสระ ไม่สามารถทำอะไรตามใจได้อย่างที่ต้องการ เมื่อถูกติกรอบมาๆ เข้า เขาก็คิดอยากจะแหกกฎที่ผู้เป็นพ่อตั้งเอาไว้

วันหนึ่ง เพื่อนของแทนชวนไปเที่ยวผับ ซึ่งแน่นอนว่าพ่อของแทนไม่เห็นด้วย และไม่อนุญาต เนื่องจากว่ามันอันตราย อาจถูกหลอกได้ง่าย ประกอบกับช่วงนั้นมีข่าวชุลลอบวางระเบิดทั่วกรุงเทพฯ สถานที่ที่มีคนอยู่รวมกันมากๆ จึงไม่ปลอดภัยนัก แต่แทนไม่กลัว เพราะคิดว่า เขาคงไม่ใช่คร้ายขนาดนั้น และ เขาก็อยากออกไปเปิดหูเปิดตาด้วย แทนจึงแอบหนีพ่อออกไปกับเพื่อน

เมื่อพ่อรู้ว่าแทนแอบหนีออกไปเที่ยว พ่อก็โทรศัพท์ตาม แต่แทนปิดเครื่อง จึงไม่สามารถติดต่อได้ พ่อนั่งรออยู่ที่บ้านด้วยความกระวนกระวายใจ จนเวลาประมาณสี่ทุ่มกว่าๆ โทรศัพท์ออกข่าวว่า มีการระเบิดเกิดขึ้นในย่านสถานที่ท่องเที่ยวยามราตรีของวัยรุ่นแห่งหนึ่งซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็นสถานที่ที่แทนไปหรือเปล่า แต่มันทำให้พ่อตัดสินใจขับรถออกตามหาแทนด้วยความเป็นห่วง เพราะความรีบร้อน ประกอบกับขับรถในเวลากลางคืน ทำให้พ่อไม่ทันมองมอเตอร์ไซค์ที่วิ่งออกมาจากซอยข้างๆ จึงต้องหักหลบในระยะกระชั้นชิด จนรถชนเสาไฟฟ้าข้างทาง

ขณะนั้น แทนกลับถึงบ้านแล้ว และรับรู้ในเวลาต่อมาว่าพ่อประสบอุบัติเหตุ เขากับแม่จึงรีบไปโรงพยาบาลระหว่างทาง แม่เล่าให้ฟังว่า พ่อได้ข่าวลอบวางระเบิดจึงรีบออกไปตามหาแทนแล้วก็ประสบอุบัติเหตุ ทำให้แทนเสียใจมากที่เป็นสาเหตุให้พ่อต้องมาเจ็บแบบนี้

เมื่อไปถึงโรงพยาบาล หมอบอกว่าพ่อฟื้นคืนอันตรายแล้ว บาดแผลมีเพียงศีรษะแตกและขาข้างซ้ายหักเท่านั้น แต่ต้องพักอยู่ที่โรงพยาบาลเพื่อรอดูอาการอีกซักระยะหนึ่ง เมื่อพ่อฟื้นมาเห็นแทน นอกจากจะไม่โกรธโกรธและต่อว่าแล้ว กลับดีใจที่เห็นแทนยังปลอดภัยและอยู่กับแม่ ทำให้แทนยิ่งรู้สึกผิดมากขึ้น

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

ถ้าหากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ โดยการทำอะไรบางอย่างกลมล่อมลอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำพูดของพ่อ
2. ฉันจะไม่ทำตามใจตนเองโดยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อ
3. ฉันจะรักพ่อให้มากกว่านี้
4. ฉันจะไม่ออกไปเที่ยวผับในวันนั้น
5. ฉันจะรับรู้และรับฟังในความรู้สึกเป็นห่วงของพ่อ
6. ฉันจะไม่ปิดมือถือ

กรุณาอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้ด้วยความตั้งใจ พร้อมกับจินตนาการว่าท่านคือ “น้ำแข็ง” ตัวเอกในเรื่อง

น้ำแข็ง เป็นคนที่มีความมุ่งมั่น และมีความทะเยอทะยานสูง เขาเกิดมาในครอบครัวชนชั้นกลาง จึงมีความคิดว่าเขาจะทำทุกอย่างให้ครอบครัวมีความมั่นคง และมั่งคั่งขึ้น เขาตั้งใจเรียน เพื่อว่าอนาคตจะได้มีงานดีๆทำ และพ่อแม่จะได้ไม่ลำบาก

น้ำแข็งพยายามในเรื่องเรียนมาก เพราะต้องการให้ผลออกมาดีที่สุดในกระทั่งละเลยสิ่งต่างๆในครอบครัวไป แม้กระทั่งแม่ป่วย เขาก็ยังไม่สังเกตเห็น และแม่ของเขาก็ไม่คิดจะบอกลูก เพราะกลัวว่า ถ้าลูกรู้ก็อาจจะกังวลจนมีผลกระทบต่อการศึกษาที่เขาตั้งใจและหวังกับมันมาก

เมื่อน้ำแข็งเรียนจบระดับปริญญาตรี ผลการเรียนของเขาอยู่ในขั้นที่ดีมากจนสามารถนำเกรดไปสมัครสอบชิงทุนเพื่อไปศึกษาต่อยังต่างประเทศได้ และเขาก็สามารถทำได้สำเร็จอีกครั้ง เธอได้ทุนนี้ น้ำแข็งนำข่าวดีนี้ไปบอกแม่ ทั้งๆที่อาการป่วยของแม่เริ่มทรุด แต่แม่ก็ไม่แสดงให้น้ำแข็งเห็น เธอยินดีไปกับลูกด้วย และบอกให้ลูกตั้งใจเรียน จะได้กลับมาอยู่กับพ่อแม่ไวๆ แม่น้ำแข็งจะสังเกตเห็นอาการผิดปกติของแม่ แต่เมื่อแม่บอกว่าไม่ได้เป็นอะไรมาก เขาก็ไม่ซักถามอะไรต่อ และคิดว่าแม่คงไม่เป็นอะไรมาจริงๆ ก่อนไปเรียนต่อ เขาก็กำชับให้แม่ดูแลสุขภาพของตัวเองด้วย

ในระหว่างศึกษาต่ออยู่ที่ต่างประเทศ น้ำแข็งก็ติดต่อพูดคุย เขียนจดหมาย ส่งอีเมลล์ ถามข่าวคราวรวมถึงสารทุกข์สุขดิบสม่ำเสมอ แต่สิ่งเดียวที่เขาไม่รู้ก็คือ อาการป่วยของแม่ที่นับวันจะทรุดหนักลงเรื่อยๆ จนโรงพยาบาลกลายเป็นบ้านหลังที่สอง แม่ไม่เคยปรึกษาบอกน้ำแข็งเรื่องเข้าโรงพยาบาล และกำชับพ่อไม่ให้บอกด้วย แม่ไม่ยอมให้น้ำแข็งใจไม่ดี เพราะรู้ว่าน้ำแข็งรักเธอมาก

ช่วงปิดเทอม น้ำแข็งตัดสินใจกลับมาที่ประเทศไทยโดยที่ไม่บอกพ่อกับแม่ก่อน เพราะอยากทำให้พวกเขาประหลาดใจ และนั่นทำให้น้ำแข็งรู้เป็นครั้งแรกว่า แม่ป่วยหนักมากและเป็นมานานแล้วก่อนที่จะไปเรียนต่อเสียอีก นอกจากนี้เขายังรับรู้ว่ามีแม่อาจจะอยู่กับเขาอีกได้ไม่นาน น้ำแข็งเสียใจมาก เพราะสิ่งที่เขาทำมาทั้งหมดก็เพื่อพ่อกับแม่ แต่เขายังไม่ได้ตอบแทนอะไรแม่เลย

จากเรื่องสั้นที่ท่านได้อ่าน จงตอบคำถามต่อไปนี้

หากท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไร **กรุณาเลือกตอบข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญสำหรับท่านที่สุดเพียงข้อเดียว** ถ้าท่านสามารถเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ โดยการทำให้เรื่องหมายวงกลมล้อมรอบข้อที่ท่านเลือก

1. ฉันจะสังเกตเห็นและเอาใจใส่สุขภาพของแม่มากกว่านี้
2. ฉันจะไม่ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ
3. ฉันจะให้เวลากับแม่มากกว่านี้
4. ฉันจะไม่ทะเยอทะยานและมุ่งมั่นการเรียนมากเกินไป
5. ฉันจะหางานดีๆทำในประเทศไทย เพื่อจะได้อยู่ใกล้ๆพ่อแม่
6. ฉันจะไม่ละเลยต่อสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นในครอบครัว

ภาคผนวก ซ

เลขที่ชุด.....

แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต

คำชี้แจง

แบบวัดชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแบ่งประเภทบุคลิกภาพของบุคคล เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิทยานิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแบบวัดชุดนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต

โปรดตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงของคุณ ไม่มีคำตอบใดที่ถูกหรือผิด คำตอบที่ดีที่สุดคือข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของคุณมากที่สุด อนึ่งข้อมูลการตอบของคุณจะถูกนำไปวิเคราะห์ในรูปแบบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และคุณจะไม่ได้รับผลกระทบใดๆจากการตอบแบบวัดชุดนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นางสาวสินีรัตน์ โชติญาณนนท์
ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง และกรอกข้อมูลของคุณลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ _____ ปี
3. คณะ _____
4. รหัสประจำตัวนิสิต _____

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของคุณ

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขในช่องที่คุณคิดว่าตรงกับตัวของคุณมากที่สุด

ตัวอย่างข้อความ “คุณบอกรักพ่อกับแม่ทุกครั้งที่มีโอกาส”

ตัวอย่างการตอบ

ข้อความ	ไม่ตรงกับตัวคุณที่สุด	ไม่ตรงกับตัวคุณ	ค่อนข้างไม่ตรงกับตัวคุณ	ตรงและไม่ตรงกับตัวคุณพอๆกัน	ค่อนข้างตรงกับตัวคุณ	ตรงกับตัวคุณ	ตรงกับตัวคุณที่สุด
ถ้าคุณอ่านข้อความแล้วคิดว่าไม่ตรงกับตัวคุณที่สุด	①	2	3	4	5	6	7
ถ้าคุณอ่านข้อความแล้วคิดว่าไม่ตรงกับตัวคุณ	1	②	3	4	5	6	7
ถ้าคุณอ่านข้อความแล้วคิดว่าค่อนข้างไม่ตรงกับตัวคุณ	1	2	③	4	5	6	7
ถ้าคุณอ่านข้อความแล้วคิดว่าตรงและไม่ตรงกับตัวคุณพอๆกัน	1	2	3	④	5	6	7
ถ้าคุณอ่านข้อความแล้วคิดว่าค่อนข้างตรงกับตัวคุณ	1	2	3	4	⑤	6	7
ถ้าคุณอ่านข้อความแล้วคิดว่าตรงกับตัวคุณ	1	2	3	4	5	⑥	7
ถ้าคุณอ่านข้อความแล้วคิดว่าตรงกับตัวคุณที่สุด	1	2	3	4	5	6	⑦

ตัวอย่างข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์แบบคู่รัก

ข้อความ	ไม่ตรงกับตัว คุณที่สุด	ไม่ตรงกับ คุณ	ค่อนข้าง ไม่ตรงกับ ตัว คุณ	ตรงและ ไม่ตรงกับ ตัว คุณ พอๆกัน	ค่อนข้าง ตรงกับ ตัวคุณ	ตรงกับ ตัวคุณ	ตรงกับ ตัวคุณ ที่สุด
1. เมื่อคุณพบเพศตรงกันข้ามที่ถูกต้อง คุณจะเป็นฝ่ายเข้าไปทำความรู้จักก่อน	1	2	3	4	5	6	7
2. คุณระมัดระวังตัวในการทำสิ่งที่คน รักไม่ชอบ แม้ว่ามันอาจจะเป็นสิ่งที่คุณ ชอบทำก็ตาม	1	2	3	4	5	6	7

ตัวอย่างข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์กับเพื่อน

ข้อความ	ไม่ตรงกับตัว คุณที่สุด	ไม่ตรงกับ คุณ	ค่อนข้าง ไม่ตรงกับ ตัว คุณ	ตรงและ ไม่ตรงกับ ตัว คุณ พอๆกัน	ค่อนข้าง ตรงกับ ตัวคุณ	ตรงกับ ตัวคุณ	ตรงกับ ตัวคุณ ที่สุด
1. คุณมักเป็นฝ่ายที่จะเข้าไปทำความ รู้จักกับเพื่อนใหม่ก่อน	1	2	3	4	5	6	7
2. คุณไม่นินทาเพื่อนลับหลังและรักษา ความลับของเพื่อน	1	2	3	4	5	6	7

ตัวอย่างข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของความสัมพันธ์ภายใน
ครอบครัว

ข้อความ	ไม่ตรงกับตัว คุณที่สุด	ไม่ตรงกับ คุณ	ค่อนข้าง ไม่ตรงกับ ตัว คุณ	ตรงและ ไม่ตรงกับ ตัว คุณ พอๆกัน	ค่อนข้าง ตรงกับ ตัวคุณ	ตรงกับ ตัวคุณ	ตรงกับ ตัวคุณ ที่สุด
1. คุณบอกรักพ่อแม่มทุกครั้งที่ มีโอกาส	1	2	3	4	5	6	7
2. คุณพยายามที่จะไม่สร้างความ เคียดแค้นให้กับครอบครัว	1	2	3	4	5	6	7

ตัวอย่างข้อกระทงที่ใช้วัดเป้าหมายการควบคุมในบริบทของการศึกษา

ข้อความ	ไม่ตรงกับตัว คุณที่สุด	ไม่ตรงกับตัว คุณ	ค่อนข้าง ไม่ตรงกับตัว คุณ	ตรงและ ไม่ตรงกับตัว คุณ พอๆกัน	ค่อนข้าง ตรงกับตัวคุณ	ตรงกับ ตัวคุณ	ตรงกับ ตัวคุณ ที่สุด
1. คุณหมั่นทบทวนบทเรียนสม่ำเสมอ	1	2	3	4	5	6	7
2. ในช่วงใกล้สอบคุณจะไม่ออกไปเที่ยว กับเพื่อนๆ	1	2	3	4	5	6	7

หมายเหตุ ข้อกระทงของมาตรวัดเป้าหมายการควบคุม มีจำนวนทั้งสิ้น 40 ข้อ ท่านที่สนใจนำมาตรวัดนี้ไปใช้ในการทำวิจัย โปรดนำจดหมายจากอาจารย์ที่ปรึกษา (หรือจากตัวท่านเองในกรณีที่ไม่ใช่บัณฑิตนักศึกษา) ขออนุญาตใช้มาตร โดยสามารถติดต่อได้ที่ อาจารย์จรุงกุล บุรพวงศ์ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวสินีรัตน์ โชติญาณนนท์ เกิดเมื่อวันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2526 ที่กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนสตรีวิทยา 2 เมื่อปีการศึกษา 2543 และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สังคมสงเคราะห์ศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2) จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปีการศึกษา 2547 หลังจากนั้นได้เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2548

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย